william HURT *charlotte* GAINSBOURG *joan* PLOWRIGHT *and anna* PAQUIN

CHARLOTTE BRONTË'S

Jane EYRE

ဂျိန်းအာရ်
ဆုထက်

A FILM BY FRANCO ZEFFIRELLI

PYI ZONE READERS

To the teacher

In addition to all the language forms of Levels One and Two. which are used again at this level of the series, the main verb forms and tenses used at Level Three are:

- past continuous verbs, present perfect simple verbs, conditional clauses (using the 'first' or 'open future' conditional), question tags and further common phrasal verbs.
- modal verbs: *have (got) to* and *don't have to* (to express obligation), *need to* and *needn't* (to express necessity), *could* and has *able to* (to describe past ability), *could* and *would* (in offers and polite requests for help), and *shall* (future of plans, offers and suggestions).

Also used are:

- relative pronouns: *who, that* and *which* (in defining clauses)
- conjunctions: *if* and *since* (for time or reason), *so that* (for purpose or result) and *while*
- indirect speech (questions)
- participle clauses.

Specific attention is paid to vocabulary development in the Vocabulary Work exercises at the end of the book. These exercises are aimed at training students to enlarge their vocabulary systematically through intelligent reading and effective use of a dictionary.

To the student:

Dictionary Words:

- As you read this book, you will find that some words are darker black than the other on the page. Look them up in your dictionary, if you do not already know them, or try to guess the meaning of the words first, without a dictionary.

Jane Eyre

Someone was in my room. It was a woman. She was a big woman, tall and strong. At first I did not see her face. She looked at herself in the mirror. Then I saw her face! It was the most terrible face! She looked angry, cruel and frightening.

Jane Eyre works for Mr Rochester. At his large house. Thomfield Hall, she teaches the little girl, Adele. But she also loves Mr Rochester, and wants to marry him. Does Rochester love her? Is Jane right to love him?

Rochester is very rich, and Jane is poor. But more important than that — there is a secret in Thomfield Hall, a terrible secret. Only Rochester knows what it is — and he will say nothing...

Charlotte Bronte was bom in 1816 in a village in Yorkshire, England. After her mother died, in 1821, an aunt looked after Charlotte, her four sisters and their brother, Branwell. In 1824 the four oldest sisters, Maria, Elizabeth, Charlotte and Emily, went away to school. The school was a cold, terrible place, and because of it Maria and

Elizabeth were ill and died. It is this school that Charlotte later described as 'Lowood' in *Jane Eyre.* After that Charlotte and her two sisters and Branwell had their lessons at home and they began to write stories together. She later worked as a teacher and then, for two years, she studied German and French in Brussels.

In 1844, Charlotte returned home and she and her sisters all- began writing books. Emily wrote *Wuthering Heights* and Anne wrote *Agnes Grey,* and both sold their books — they came out together at the end of 1847. Charlotte could not sell her book, *The Professor,* but she tried again — and wrote *Jane Eyre.* This also came out in 1847 and readers loved it.

Charlotte was now famous, but terrible unhappiness followed. Her brother and sisters all died: Branwell in September 1848, Emily in December of that year, and Anne in 1849. Charlotte wrote two more books, *Shirley* in 1849 and *Villette* in 1853. She married in 1854, and died in 1855.

ကျိန်းအား၏

ကျွန်မ၏အခန်းထဲတွင် လူတစ်ယောက် ရောက်နေ၏။ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူမသည် ထွားကျိုင်းသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး အရပ်လည်း မြင့်သည်။ တောင့်တောင့်တင်းတင်းလည်း ရှိ၏။ အစ ပထမတွင် သူမ၏မျက်နှာအား ကျွန်မ မမြင်ရပေ။ သူမသည် သူမကိုယ်ကို မှန်ထဲတွင် ကြည့်နေခဲ့၏။ ထို့နောက်တွင် သူမ၏မျက်နှာအား ကျွန်မ မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အကောင်းဆုံး မျက်နှာတစ်ခုပင်။ သူမအား ကြည့်ရသည်မှာ ဒေါသကြီး၍ ရက်စက်တတ်ပြီး ချောက်ချားစရာကောင်းသော အသွင်ရှိ၏။

ကျိန်းအား၏သည် မစ္စတာရိုချက်စတာထဲတွင် အလုပ်လုပ်နေသည်။ သူ၏ သွန်ဖီးလ်ဟောအိမ်ကြီးတွင် သူမသည် ကလေးမလေး အဒဲလီအား စာသင်ပေးရ၏။ သို့သော် သူမသည် မစ္စတာရိုချက်စတာအားလည်း မေတ္တာသက်ဝင်နေလေရာ သူ့အား လက်ထပ်ချင်သောဆန္ဒ ရှိနေသည်။ ရိုချက်စတာကကော သူမအား မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်နေပါသလား။ ကျိန်းအနေနှင့် သူ့အား ချစ်မိခြင်းသည် မှန်ကန်မှုရော ရှိပါသလား။

ရိုးရှင်းစေတာသည် အလွန်ချမ်းသာကြွယ်ဝသည်။ ဂို့နံမာမှ
ဆင်းရဲ၏။ သို့သော် ထိုကိစ္စထက် ပို၍ အရေးကြီးဆော အဆင်ကွဲ
ရှိနေသည်။ သွန်းဖီးဟောအိမ်ကြီးတွင် လှိုဒုက်ချက်တစ်ခု ရှိနေ၏။
အလွန်ဆိုးဝါးလှသော လှိုဒုက်ချက်တစ်ခုဖြစ်သည်။ ယင်းလှိုဒုက်
ချက်သည် မည်သည့်ကိစ္စဖြစ်ကြောင်း ရိုးရှင်းစေတာ တစ်ဦးတည်းသာ
သိထား၏။ ထို့ပြင် သူကလည်း ဘာမျှထုတ်ဖော်ပြောကြားလိုမှုမည်
မဟုတ်ပေရာ . . .

ရှားလော့ဘရွန်တီ

ရှားလော့ဘရွန်တီအား အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ ယော့ရှိုင်းယားဒေသရှိ ရွာတစ်ရွာတွင် ၁၈၁၆–ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားခဲ့၏။ သူမ၏မိခင် ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ၁၈၂၁–ခုနှစ်တွင် ရှားလော့၊ သူမ၏ညီအစ်မ လေးယောက်နှင့် သူတို့၏မောင်ဖြစ်သူ ဘရမ်းဝဲလ်တို့အား အဒေါ်ဖြစ်သူက စောင့်ရှောက်ထားခဲ့၏။ ၁၈၂၄–ခုနှစ်တွင် အကြီးဆုံး ညီအစ်မ လေးယောက်ဖြစ်သည့် မာရီယာ၊ အဲလိဇဘက်၊ ရှာ့လော့နှင့် အင်မလီတို့သည် အဝေးတွင် ကျောင်းသွားနေခဲ့ကြသည်။ ထိုကျောင်းသည် အေးစက်စိုစွတ်၍ အလွန်ဆိုးဝါးသော နေရာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် မာရီယာနှင့် အဲလိဇဘက်တို့သည် ဖျားနာ၍ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြသည်။ ရှားလော့က နောက်ပိုင်း၌ ဂျိန်းအား၏ ဝတ္ထုတွင် 'လိုဝုဒ်'အဖြစ် ဖော်ပြခဲ့သော ကျောင်းမှာ ထိုကျောင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီးနောက်တွင် ရှားလော့၊ သူမ၏ညီမနှစ်ယောက်နှင့် ဘရမ်းဝဲလ်တို့သည် အိမ်တွင် စာသင်ခဲ့ကြရပြီး သူတို့သည် အတူတကွ ဝတ္ထုများ စတင်ရေးသားခဲ့ကြ၏။ သူမသည် နောက်ပိုင်းတွင် ဆရာအဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် နှစ်နှစ်ကြာအောင် သူမသည် ဂျာမန်နှင့် ပြင်သစ်ဘာသာကို ဘရပ်ဆဲလ်မြို့တွင် ဆည်းပူးလေ့လာခဲ့၏။

၁၈၄၄–ခုနှစ်တွင် ရှားလော့သည် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ပြီး သူမနှင့် ညီမများအားလုံး စာအုပ်များ စတင်ရေးသားခဲ့ကြသည်။ အင်မလီသည် Wuthering Heights ဝတ္ထုကို ရေးသားခဲ့ပြီး အဲန်က

Agnes Grey ဝတ္ထုကို ရေးသားခဲ့ကြရာ နှစ်ဦးစလုံးပင် သူတို့၏ ဝတ္ထုများကို ရောင်းချလိုက်ကြ၏။ ထိုစာအုပ်များသည် ၁၈၄၇-ခုနှစ် အကုန်ပိုင်းတွင် အတူတကွ ထွက်ရှိလာခဲ့သည်။ ရှားလော့သည် သူမ ရေးသားထားသော The Professor ဟူသော စာအုပ်ကို ရောင်း၍ မရခဲ့ချေ။ သို့သော် သူမသည် ထပ်မံ၍ ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ပြန်ရာ ဂျိန်းအားရ်ဝတ္ထုကို ရေးသားပြီးစီးခဲ့၏။ ဤဝတ္ထုသည်လည်း ၁၈၄၇-ခုနှစ်တွင်ပင် ထွက်ရှိလာခဲ့ပြီး စာဖတ်သူများသည် ယင်းဝတ္ထုအား နှစ်ခြိုက်ခဲ့ကြသည်။

ရှားလော့သည် ထိုအခါတွင် အောင်မြင်ကျော်ကြားလာပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် ဆိုးရွားလှသော စိတ်မချမ်းမြေ့စရာကိစ္စများ ဆက်၍ ဖြစ်ပျက်လာခဲ့၏။ သူမ၏ မောင်နှင့်ညီမအားလုံး ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြသည်။ ၁၈၄၈-ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလတွင် ဘရမ်းဝဲလ်၊ ထိုနှစ် ဒီဇင်ဘာလတွင် အင်မလီတို့ ကွယ်လွန်ခဲ့ကြပြီး ၁၈၄၉-ခုနှစ်တွင် အဲန်သည် ကွယ်လွန်သွားခဲ့၏။ ရှားလော့သည် နောက်ထပ် စာအုပ်နှစ်အုပ်ကို ရေးသားခဲ့သည်။ ၁၈၄၉-ခုနှစ်တွင် Shirley၊ ၁၈၅၃-ခုနှစ်တွင် Villette တို့ ဖြစ်ကြသည်။ သူမသည် ၁၈၅၄-ခုနှစ်တွင် လက်ထပ်ခဲ့ပြီး ၁၈၅၅-ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့လေသည်။

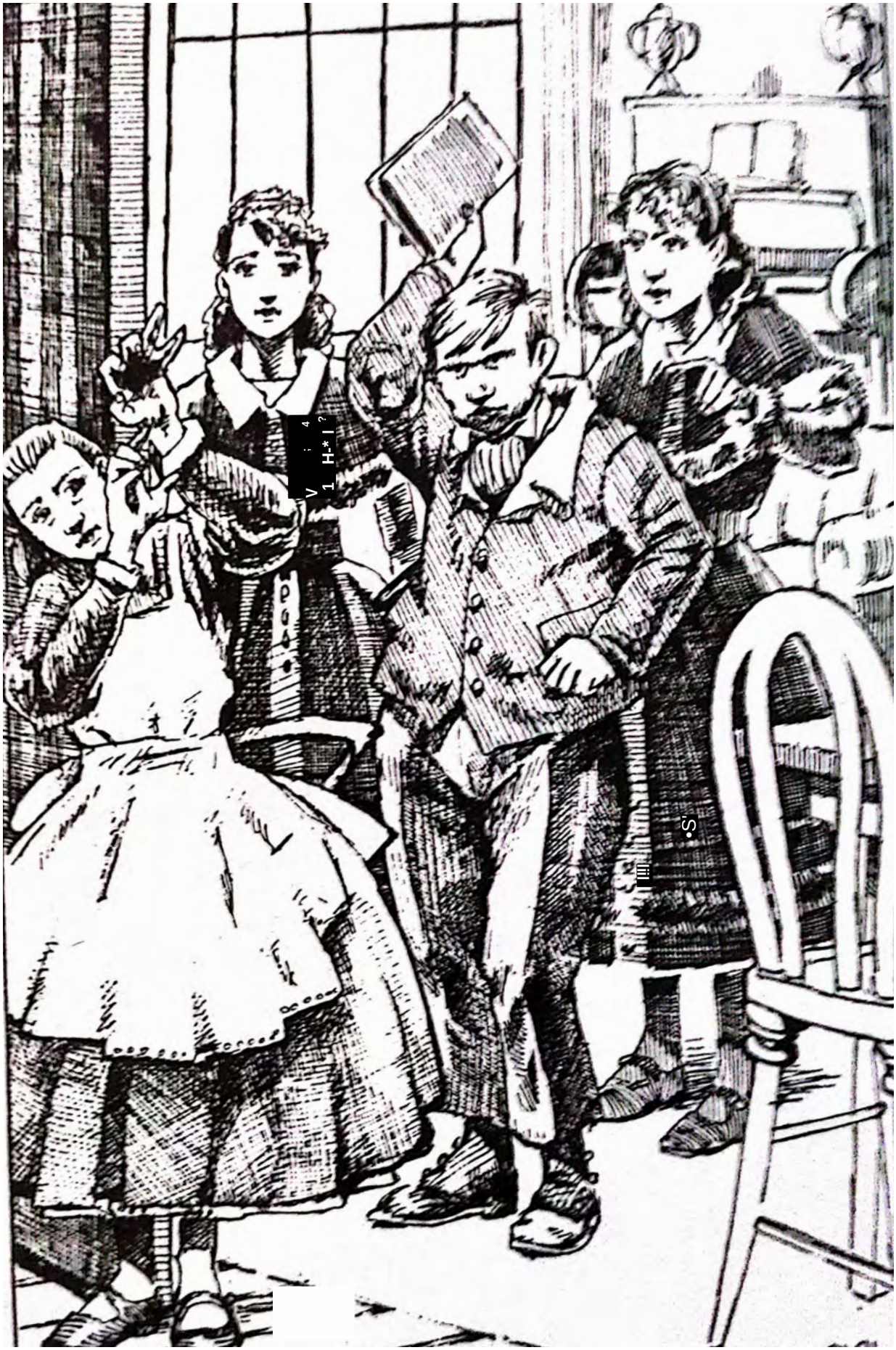

John picked up a large, heavy book and threw a straight at me.

Jane Eyre

My name is Jane Eyre and my story begins when I was ten. I was living with my aunt, Mrs Reed, because my mother and father were both dead. Mrs Reed was rich. Her house was large and beautiful, but I was not happy there. Mrs Reed had three children, Eliza, John and Georgiana. My cousins were older than I. They never wanted to play with me and they were often unkind. I was afraid of them.

I was most afraid of my cousin John. He enjoyed frightening me and making me feel unhappy. One afternoon, I hid from him in a small room. *I* had a book with a lot pictures in it and *J* felt quite happy. John and his sisters were with their mother.

But then John decided to look for me.

'Where's Jane Eyre?' he shouted, 'Jane! Jane! Come out! He could not find me at first — he was not quick or clever. But then Eliza, who was clever, found my hiding place.

'Here she is!' she shouted. I had to come out. And John was waiting for me.

'What do you want?' I asked him.

When at last I woke up, I was in my bed. The doctor was there. 'What happened?' I asked him.

'I want you to come here.' John said. I went and stood in front of him. He looked at me for a long time, and then suddenly he hit me. 'Now go and stand near the door!' he said.

I was very frightened. I knew that John wanted to hurt me. I went and stood near the door. Then John picked up a large, heavy book and threw it straight at me. The book hit me on the head and I fell.

'You **cruel** boy!' I shouted. 'You always want to hurt me. Look!' I touched my head. There was blood on it.

John became angrier. He ran across the room and started to hit me again and again. I was hurt and afraid, so I hit him back.

Mrs Reed heard the noise and hurried into the room. She was very angry. She did not seem to notice the blood on my head.

'Jane Eyre! You bad girl!' she shouted. 'Why are you hitting your poor cousin? Take her away! Take her to the red room and lock the door!'

The red room was cold and dark. I was very frightened. Nobody ever went into the red room at night. I cried for help, but nobody came. 'Please help me!' I called. 'Don't leave me here!'

But nobody came to open the door. I cried for a long time, and then everything suddenly went black. I remember nothing after that.

When at last I woke up, I was in my bed. My head was hurting. The doctor was there. 'What happened?' I asked him.

'You are ill, Jane,' the doctor answered. 'Tell me, Jane. Are you unhappy here with your aunt and your cousins?'

'Yes, I am,' I answered. Tm very unhappy.'

'I see,' said the doctor. 'Would you like to go away to school?' he asked.

'Oh, yes, I think so,' I told him. The doctor looked at me again, and then he left the room. He talked to Mrs Reed for a long lime. They decided to send me away to school.

So not long afterwards, I left my aunt's house to go to school. Mrs Reed and my cousins were pleased when I went away. I was not really sad to leave. 'Perhaps I'll be happy at school,' I thought. 'Perhaps I'll have some friends there.'

One night in January, after a long journey, I arrived at Lowood School. It was dark and the weather was cold, windy and rainy.

The school was very large, but it was not warm and comfortable, like Mrs Reed's house. A teacher took me into a big room. It was full of girls. There were about eighty girls there. The youngest girls were nine, and the eldest were about twenty. They all wore ugly brown dresses.

It was supper time. There was water to drink, and a small piece of bread to eat. I was thirsty, and drank some water. I could not eat anything because I felt too tired and too excited. After supper, all the girls went upstairs to bed. The

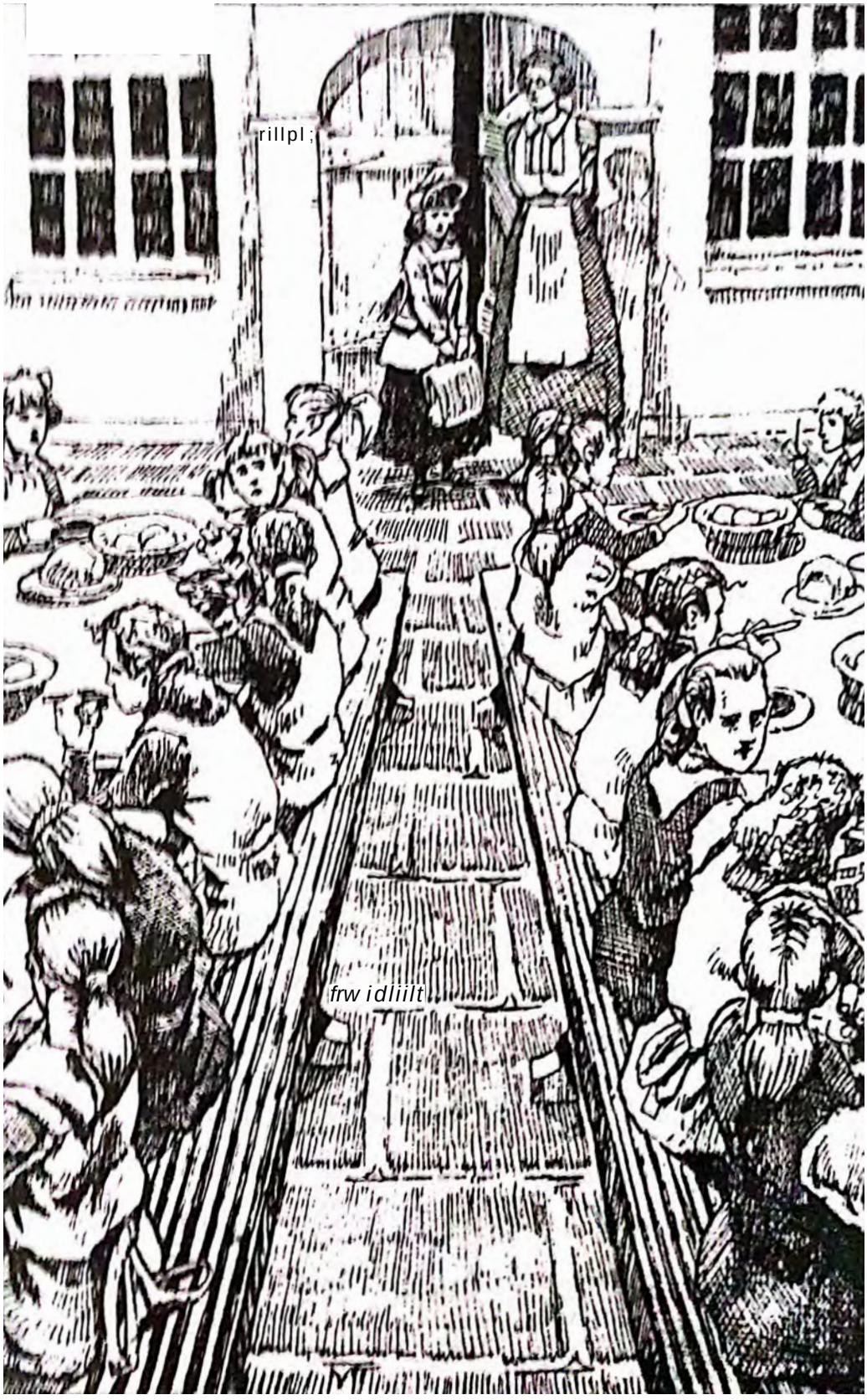

A teacher took me into a big room. It was full of girls. There were about eighty girls there.

teacher look mo into a very long room. All the girls slept in this room. Two girls had to sleep in each bed.

Early in the morning, 1 woke up. It was still dark outside and the room was very cold. The girls washed themselves in cold water and put on their brown dresses. Then everybody went downstairs and the early morning lessons began.

At last, it was time for breakfast. I was now very hungry. We went into the dining-room with die teachers. There was a terrible smell of burning food. We were all hungry, but when we tasted the food we could not cat it. It tasted terrible. Feeling very hungry, we all left the dining-room.

At nine o'clock, lessons began again. I looked round at the other girls. They looked very strange in their ugly brown dresses. I did not like the teachers. They seemed to be unkind and un-friendly.

Then at twelve o'clock, the head teacher, Miss Temple, came in. She was very pretty and her face was kind. T want to speak to all the girls,' she said. *1 know that you could not eat your breakfast this morning,' she told us. 'So now you will have some bread and cheese and a cup of coffee.' lire other teachers looked surprised. 'I'll

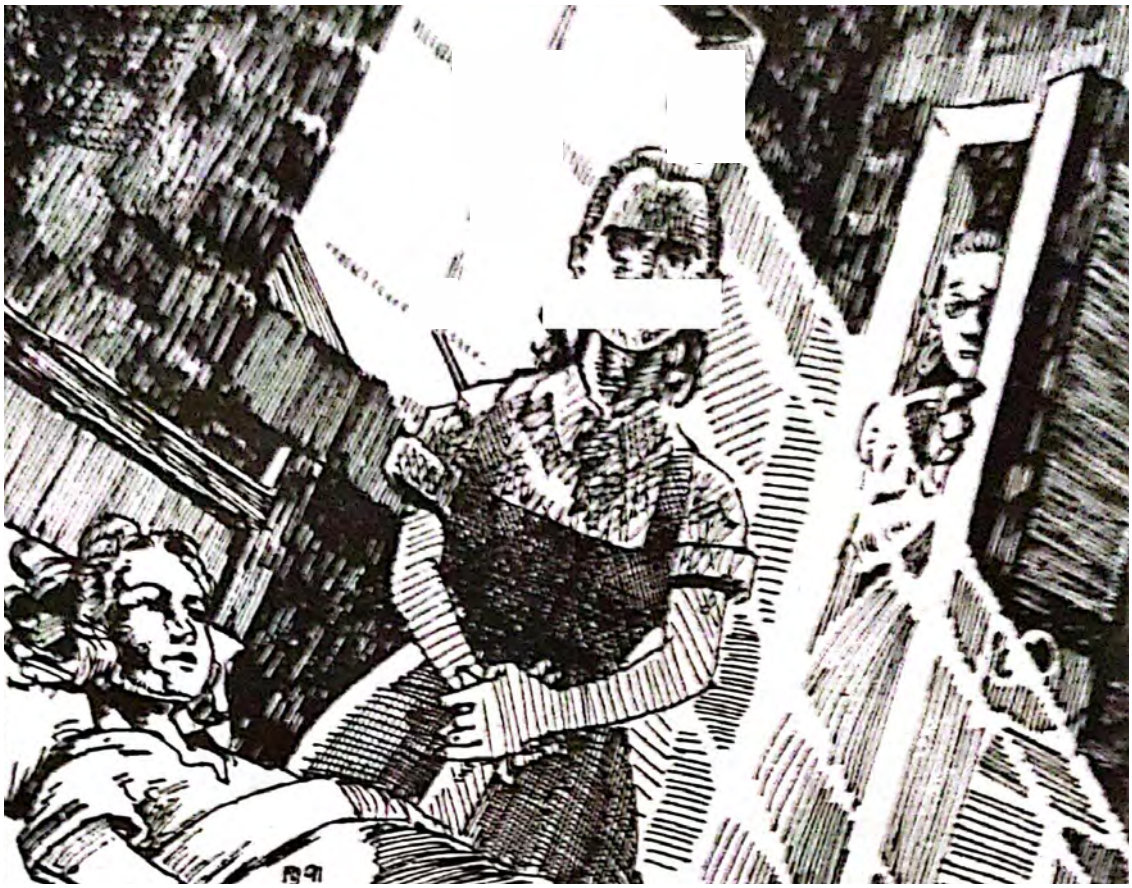

I went to Miss Temple's room. Helen Bums was lying there in a little bed. She was now very thin, and her face was white.

pay for this meal.' Miss Temple said. The girls were very pleased.

After this meal, we went out into the garden. The girls' brown dresses were too thin for the cold winter weather. Most of the girls looked cold and unhappy, and some of them looked very ill. I walked around and looked at the girls and at the school and the garden. But I did not speak to anyone, and nobody spoke to me.

One of the girls was reading a book. 'Is your book interesting?' I asked her.

I like it.' she answered,

'Does this school belong to Miss Temple?' I asked.

*No, it doesn't,' she answered, 'll belongs to Mr Brocklehurst. lie buys nil our food and all our clothes.'

The girl's name was Helen Burns. She was older than I was. I liked her immediately. She became my friend.

Helen told me that many of the girls were ill because they were always cold and hungry. Mr Brocklehurst was not a kind man. The clothes he bought for the girls were not warm enough for the winter, and there was never enough food to cal.

After a lew months, may of the girls at Lowood School became seriously ill. Lessons stopped, and I and the oilier girls who were not ill spent all our time out in the fields near the school. The weather was now warm and sunny. It was a happy time for us, but my friend Helen Burns was not with us. She had to stay in bed. She was very ill.

One evening, I went to Miss Temple's room. Helen Burns was lying there in a little bed. She was now very thin, and her face was white. She

spoke to me in a low voice. ‘Jane,’ she said, ‘it’s good to see you. I want to say goodbye to you.’

‘Why?’ I asked her. ‘Are you going away?’

‘Yes, I am,’ Helen answered. ‘I’m going far away.’

That night she died.

During that summer, many other girls in the school died too. Mr Brocklchurst sold the school, and it became a happier place.

I stayed at the school until I was eighteen and then I had to find a job. I wanted to become a teacher.

I wrote a letter to a newspaper. I said I was a young teacher, who wanted a job working in a family. Then I waited for an answer. At last, an answer came. It was from a **lady,** Mrs Fairfax, who lived at a place called Thomfield Hall. She needed a teacher for a little girl. So **I packed** my clothes in a small bag and travelled to Thomfield Hall.

I felt very excited when I arrived at Thomfield Hall. The house was large, but it seemed very quiet. Mrs Fairfax met me at the door. She was an old lady with a kind face.

'Sit down, Miss Eyre,' she said. 'You look tired after your journey. Later, you will meet Adele.'

'Is Adele my student?' I asked.

'Yes, she is. She is French. Mr Rochester wants you to teach her English.'

'Who is Mr Rochester?' I asked.

Mrs Fairfax looked surprised. 'Did you not know?' Thomfield Hall belongs to Mr Rochester,' she answered. 'I only work for him.'

'Is Mr Rochester here now?' I asked.

'No. He is away. He does not come very often to Thomfield. I do not know when he will return.'

Later, I met Adele. She was a pretty little girl. I spoke to her in French, and began to teach her English. She enjoyed her lessons, and I enjoyed teaching her. I liked Adele and I liked Mrs Fairfax, too. It was quiet at Thomfield Hall, and sometimes I felt a little bored, but everybody was kind to me there.

One afternoon, I walked to the village to post a letter. It was winter, and there was ice on the road. As I was walking back to Thomfield Hall, I heard a noise behind me. It was a horse. A man was riding towards Thomfield Hall, I stood

on one side and the horse went past. The man did not see me. He was a stranger with dark hair. Suddenly, with a loud noise, the stranger's horse fell down on the ice. The man was lying on the ground, tiying to get up. I ran forward to help.

'Are you hurt, sir?' I asked him.

The stranger looked surprised to see me. 'A little,' he answered. 'Could you help me to catch my horse? That's right. Now could you bring the horse here, please? Thank you.' The stranger tried to stand up, but his leg was hurting too much. He looked at me again. 'Could you help me to get up on its back again? Good. Thank you, Miss.'

I watched him as he rode away. 'Who is he?' I asked myself. 'He is not handsome, but he has an interesting face. I would like to know him.'

When I got back to Thornfield, everybody was very excited. Mrs Fairfax was very busy. 'What's happening?' I asked her.

'Oh, Miss Eyre,' said Mrs Fairfax, 'it is Mr Rochester!. He has suddenly come back! But he will probably go away again soon. Now, Miss Eyre, you must go and pul on your best dress. Mr Rochester wants to meet you and Ad&le after dinner.'

A man was riding towards Thornfield Hall, Suddenly, with a loud noise, the stranger's horse fell down on the ice,

Mr Rochester was asleep and the bed was on fire! Quickly, / took some water and threv/ it all over the bed

Later that evening. I took Adele to Mr Rochester's room. I felt rather afraid of meeting Mr Rochester. I v/ent quietly into the room and saw a man there. I knew him. It was the man on the horse. So the interesting stranger was Mr Rochester!

Mr Rochester did not go away again. He was busy every day but sometimes in the evenings he talked to me. He was usually serious, and he did not smile or laugh very often, but he was

interesting and I was not afraid of him. I began to enjoy myself more at Thornfield .Hall.

❖

One night, I woke up suddenly. It was about two o'clock in the morning. I thought I heard a sound. Everything was very quiet. I listened carefully and the sound came again. Someone was walking about outside my room.

'Who's there?' I called. Nobody answered. I felt cold and frightened. The house was silent I tried to sleep again.

Then I heard a laugh. It was a terrible, cruel laugh! I listened. Someone was walking away, going up the stairs to the attic. What was happening? I decided to go and find Mrs Fairfax. I put on some clothes and left my room. The house was quiet now, but suddenly I could smell smoke. Something was burning! I ran to find out.

The smoke was coming from Mr Rochester's room. I ran into the room and looked around. Mr Rochester was asleep in his bed, and the bed was on fire! 'What can I do?' I thought! Quickly, I looked around the room. Luckily, there was some water in one corner. As quickly as I could, I took

the waler and threw il all over the bed. Mr Rochester woke up.

'What's happening?' he shouted. 'Jane! Is it you? What arc you doing?'

'Mr Rochester,' I said, 'your bed is on fire! You must get up al once.'

He jumped out-of bed. There was water everywhere and the fire was still smoking. 'Jane, you've saved me from the fire! How did you know about il? Why did you wake up?' Mr Rochester asked. I told him about the noise outside my door and the terrible laugh.

Mr Rochester looked serious and angry. 'I must go upstairs to the attic. Stay here and wait for me, please. Do not wake Mrs Fairfax.' He left the room and I waited for him.

At last, he came back. He was still looking very serious. 'You can go back to bed, now, Jane. Everything is all right now.'.

'Who lives in the attic?' I asked Mrs Fairfax the next day.

'Only Grace Poole,' she answered. 'She is one of the **servants.** She is a strange woman.'

I remembered Grace Poole. She was a strange, silent woman, who did not often speak to

the other servants. So perhaps it was Grace Poole who walked around the house late at night and laughed strangely outside the doors.

That evening, when Adele finished her lessons, I went downstairs. Mrs Fairfax met me. 'Mr Rochester left the house early this morning,' she said. 'He is going to stay with his friends. I think he will stay with them for some weeks. I do not know when he will come back.'

For several weeks, the house was very quiet again. Mr Rochester stayed with his friends and I continued my lessons with Adele. I did not hear the strange and terrible laugh at night again.

One day, Mrs Fairfax showed me a letter from Mr Rochester. 'He is coming back,' she said, 'and he is bringing a lot of visitors with him. I am going to be very busy getting everything ready. Miss Blanche Ingram is coming too. She is very beautiful.'

Mr Rochester and his friends arrived. The visitors were all rich, important people. Miss Blanche Ingram was among them. She was beautiful but very proud. Some of the visitors were nice to me, but the others did not notice me. I was too poor and unimportant. Miss Ingram never spoke to me. She was not interested in me, but she

seemed to be interested in Mr Rochester. She always seemed to enjoy her conversations with him. They often went out riding together. ,

*1think Mr Rochester will marry Miss Ingram,' said Mrs Fairfax.

But was Mr Rochester interested in Blanche Ingram?' He seemed to like her, but he did not look very happy when they were together.

O

One evening, a new visitor came to Thomfield Hall. He was a quiet young man with dark hair called Mr Mason: He came to see Mr Rochester on business. Mr Mason told us that he and Mr Rochester were old friends, but Mr Rochester was not very pleased to see Mr Mason. When Mr Rochester heard the name 'Mr Mason, from the West Indies,' he was surprised and his face turned white.

That night, Mr Rochester and Mr Mason talked for a long time. At last, very late at night, they went to bed. Soon, everyone in the house was asleep. Suddenly, I woke up. I heard a terrible scream from somewhere over my head. Then everything was very quiet again. I listened carefully,

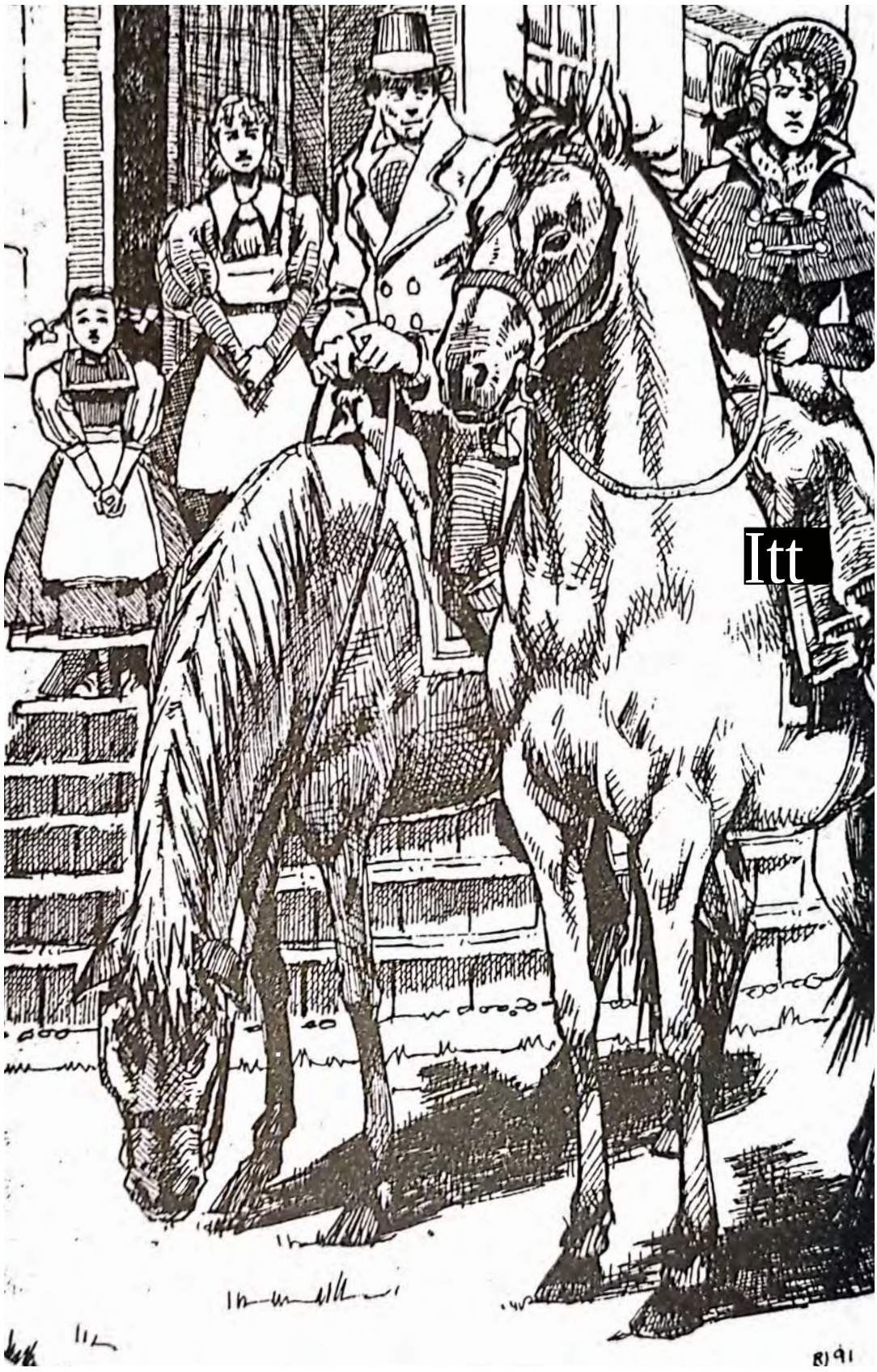

Blanche Ingram seemed to be interested in Mr Rochester. They often went out riding together.

and then I heard a lot of noise from above my head. There seemed to be fighting in the room above. Then there was another scream.

'Help! Help!' someone shouted. There was more fighting. Then a voice called out 'Rochester! Come quickly! Help me!'

A door opened, and I heard someone running up the stairs to the attic. I quickly put on some clothes and opened my door. Everybody in the house was awake now. The visitors were all standing outside their doors.

'What's happening? Is there a fire? What was that noise?' they asked.

Mr Rochester came down from the attic. 'Please don't worry,' he told his friends, 'Everything is all right.'

'But what's happening?' somebody asked.

'One of the servants had a bad dream and started to scream,' Mr Rochester said. 'But everything is all right now. Please go back to bed.'

Slowly, all Mr Rochester's visitors returned to their rooms. I too went back to my room, but I did not go back to bed. I sat and looked out of the window. The house was very qui'et now. There were no sounds from the attic.

Then someone knocked on my door. I opened it. Mr Rochester stood outside. ‘Jane, come with me please,’ he told me, ‘but come quietly… fol. low me.’

I followed Mr Rochester up to the attic. He unlocked the door of a room and we went inside.

‘Wait here,’ Mr Rochester told me. I stood next to the door. There was another door on the opposite side of the room. From behind this door I could hear a terrible sound. It was like an angry animal. Mr Rochester left me and went through this door. Once again, I heard that terrible, cruel laugh! Was Grace Poole behind the door? Mr Rochester spoke to someone inside the room, and then came out and locked the door again.

‘Come here, Jane,’ he told me quietly. I came further into the room. There was a large bed in the room. Mr Mason was lying on the bed. His face was. white and his eyes were closed. There was a lot of blood on his shirt. He did not move.

‘Is he dead?’ I asked.

‘No,’ answered Mr Rochester. ‘He isn’t badly hurt but I must go and bring the doctor for him. Will you stay with him until I get back?’

The man on the bed moved, and tried to speak. Mr Rochester turned to him. ‘Don’t try to

talk, Mason. Jane, do not speak to him, please. There must be no conversation between you.'

Mr Rochester hurried out of the room. I waited for him with the silent man on the bed. I was frightened. I knew that Grace Poole was in the next room. For a long time, I waited for Mr Rochester to return. 'When will he come back?' I asked myself.

At last morning came and Mr Rochester returned with the doctor. While the doctor was locking after Mr Mason, Mr Rochester spoke to me. 'Thank you for all you help, Jane. Mason is going to leave Thomfield Hall now. The doctor will take him away,' he told me.

We helped Mr Mason down the stairs and out of the house. It was still early, and the other people in the house were still asleep.

'Take care of poor Mason,' said Mr Rochester to the doctor. 'Soon he will be able to go back home to the West Indies.'

Before he left, Mr Mason said something very strange. 'Look after her, Rochester,' he said. 'Promise to look after her.'

Mr Rochester looked sad. 'I promise. I will always look after her.'

I started to go back to the house. 'Don't go, Jane,' said Mr Rochester. 'Come into the garden. Talk to me.'

We went into the garden. 'What a night!' he said. 'Were you frightened, Jane?'

'Yes, I was frightened. Up there, in the next room… there was someone. .. that terrible laugh... Mr Rochester, will Grace Poole go away now?'

'No,' he replied. 'But don't worry about Grace Poole. Try to forget about her. She isn't dangerous. It is Mason I am worrying about.'

I was surprised to hear this. 'Mr Mason? But he is frightened. He can't hurt you.'

Mr Rochester looked sad. 'I know Mason does not want to hurt me, but he could say something that will hurt me. I shall be happier when he goes back to the West Indies.'

Later that day, I got a surprising letter. Mrs Reed, my aunt, was dying and she wanted to see me. It was a long journey to her home. When I got there, I heard that my cousin John was dead. Mrs Reed was very ill. Al first, she did not want to speak to me. Then one day, when I was sitting by her

/ waited for Mr Rochester's return with the silent man on the bed. I was frightened, I knew that Grace Poole was in the next room.

bed, she showed me a letter. It was from my uncle, my father's brother, who lived in Madeira. This was the letter:

Dear Mrs Reed,

Please help me. I want to find my brother's daughter, Jane Eyre. I am a rich man and I have no children. I want Jane Eyre to come and live with me.

Yours sincerely,
John Eyre.

I read the letter and looked at the date on it. 'But, Mrs Reed,' I said, 'this is an old letter. You got it three years ago!'

'I know,' she said, 'but I never liked you, Jane Eyre. After I read the letter, I wrote to your uncle. I told him you were dead. I told him you died at Lowood School. Now go away! Leave me!'

Soon afterwards, Mrs Reed died, And I returned to Thornfield Hall. It was summer, and the fields around Thornfield Hall were very quiet and beautiful. For me, it was the most beautiful place in the world. It was my home now.

'Addle will be pleased to see me,' I thought. 'But what about Mr Rochester? He is the person I most want to see. But does he want to see me? Perhaps by now he is already married to Blanche Ingram. If they are not already married, they will be married very soon.' I felt sad when I thought about Mr Rochester and Blanche Ingram. 'So I must soon leave this beautiful place,' I thought. 'I can't stay here when Mr Rochester is married. I will never see Thorhfield Hall again. And worse than that, I will never see Mr Rochester again.'

As I came near the house, I met Mr Rochester. When I saw that he looked pleased to see me, I felt happier. Adele and Mrs Fairfax were happy to see me too. 'The visitors have all left now,' said Mrs Fairfax. 'It is very quiet here. It is good to see you again.'

'Yes, this is my home,' I thought. 'I've always been happy here. How can I leave it?'

I started to work, teaching Adele again. Everything was the same as before. Mr Rochester still said nothing about getting married to Blanche Ingram. Then one evening, he saw me in the garden. 'Come and talk to me, Jane,' he said.

I went towards him. 'Now,' I thought, 'he's going to tell me that he is going to get married.'

'Are you happy here, Jane?' he asked.

'Yes, I am, very happy,' I answered.

'And you like Addle and Mrs Fairfax?'

'Very much,' I said.

'You'll be sad to leave them,' he said.

I looked away. 'Now he is going to tell me that I must leave because he is going to be married,' I thought. I looked at him. 'Yes,' I answered, 'I will be very sad to leave.'

'But you must leave, you know,' Mr Rochester said.

'Must I? Must I leave soon?'

'Yes, soon.'

'Then you are going to get married.'

'Yes, I am going to get married. Adele must go to school, and you must get a new job. I will find you one. Far from here.'

'Far from here?' I asked. 'But then I'll never see Thornfield Hall again, and... and I'll never see you again, Mr Rochester.'

'Oh, when you are far from here, you'll soon forget me,' he said.

'No.' I thought, 'you will forget me perhaps, but I will never forget you.'

'Never,' I answered him, at last. And I started to cry. I could not speak.

Mr Rochester wanted to marry me! He wanted me to be his wife!

He watched me carefully, then at last he spoke again. ‘Perhaps you do not need to go,’ he said. ‘Perhaps you can stay here when I am married?’

Did Mr Rochester think that I had no feelings? Did he not understand how I felt? Were my feelings so unimportant? I now felt angry.

‘No,’ I told him. ‘I could never stay. I will not stay. Miss Ingram… Miss Ingram will be your wife. I know that I am not rich and beautiful like

Miss Ingram. I am poor and unimportant. But I can still feel sadness. And if you marry Miss Ingram, I must leave here.'

. Mr Rochester looked at me, and then he smiled. 'I don't want you to go, Jane. And I am not going to marry Miss Ingram. Don't get excited. I want you to stay here. It's you I want to marry.'

I could not believe him. 'Now you are laughing at me,' I said.

'No, I am not,' he answered. 'I want you to marry me, Jane. Will you marry me?'

He looked at me so seriously that at last I did believe him. Mr Rochester wanted to marry me! He wanted me to be his wife!

'Yes, I will marry you,' I answered.

'I will make you happy, Jane,' he said. 'No one will stop us,' he continued, with a strange, half-sad look. I could not understand that look, but I was too happy to be worried about it.

It grew dark. The wind began to blow, and it started to rain, so we walked together back to the house.

My wedding day was only a month later. Two nights before the wedding. I was in bed, asleep. My wedding dress was in the room. It was a windy night. The wind made a strange sound. Suddenly, I woke up. There was a light in the room. I thought it was morning, but it was still dark outside.

Someone was in my room. Was it Mrs Fairfax? Was it Grace Poole? It was neither of them. It was a woman, but I did not know her. She was a big woman, tall and strong. Her black hair was long and thick. Her clothes were long and white. At first I did not see her face. She took my dress and held it in front of her. She looked at herself in the mirror. Then I saw her face!

It was the most terrible face! The woman's eyes were large and red and her face was purple. She looked angry, cruel and frightening.

Then she took my dress, and angrily **tore** it to pieces. She threw the pieces of the dress on the floor. Next, she went to the window, and looked out. Then she started to come towards my bed. I was so frightened that I could not move. I could not scream for help. I lay still in bed. 'Is she going to kill me?' I thought. But suddenly the light disappeared and the room went dark.

'Jane, I think you had a bad dream, I think it was perhaps Grace Poole who really tore your dress.

When I woke up, it was morning. The sun was shining. At once, I remembered that strange and frightening woman. Did it all really happen or was it a dream? Did she really come into my room in the middle of the night? Then I saw my wedding dress. It was lying on the floor, **torn** to pieces, I picked up the pieces of the dress. So it was all true! That terrible woman was real!

When I told Mr Rochester about the woman and showed him my dress, he looked very worried and was silent for a long time.

'Jane, I think you had a bad dream,' he said at last. 'I think it was perhaps Grace Poole who

really tore your dress, but in your dream it was some stranger.'

I was not sure about this, but I said nothing. That night, the night before the wedding, I slept in Adele's room.

My wedding day came, and we went to the church. But the wedding did not happen. In the church, while the clergyman was speaking, someone threw open the doors at the back and shouted 'Stop the wedding! Mr Rochester cannot get married! He has got a wife already! He is married to my sister!'

Everybody in the church turned round to see the speaker. It was Mr Mason, the man from the West Indies. But who was his sister? How could Mr Rochester be married? I could not believe it. My heart turned. to ice. I looked at Mr Rochester. His face was white and hard. But he did not say that Mr Mason was mistaken.

'But where is Mr Rochester's wife, your sister?' the clergyman asked Mr Mason. 'Where does she live?'

'She lives at Thornfield Hall,' answered Mr Mason. 'She is still alive. I saw her there last April.'

'At Thomficld Hall!' the clergyman said. 'But I know of no Mrs Rochester at Thornfield Hall. There must be some mistake.'

Mr Rochesters was silent for a long time. 'I can explain,' iie said at last. 'I'll tell you everything. It is true. My wife is living at Thomfield Hall. We got married fifteen years ago in the West Indies, when I was a young man. My wife's name was Bertha Mason. She is Mason's sister. Soon after the wedding, Bertha became very strange. Slowly, she became mad and dangerous. She wanted to kill me, and she tried to kill anybody who came near her. Last April, she tried to kill her brother, Mr Mason.'

'Nobody knows about Bertha, nobody knows that she is my wife. This young lady, Jane Eyre, knows nothing about her. A nurse, Grace Poole, looks after Bertha.' Mr Rochester's face was dark and serious. 'Come with me,' he said, 'now I will take you all to see her.'

We all left the church. Without speaking, we returned to Thornfield Hall. When we got there, Mr Rochester took us up to the attic. He took out a key and unlocked the door. Grace Poole was there, and in the room with her there was a frightening woman, the terrible woman that I saw

*Someone threw open the doors at the back of the church, and shouted 'Stop the wedding!**

in my bedroom, the person with the cruel, made laugh! She was the person who tried to kill Mr Mason and who set fire to Mr Rochester's room! She was mad. But she was Mr Rochester's wife and I could not marry him.

Poor Mr Rochester! I felt sorry for him. But I could not now stay at Thornficld Hall.

'I must leave my home for ever,' I thought, with a heavy heart. 'I can never come back and I will never see Mr Rochester again.'

Sadly, I put a few ordinary clothes into a small bag. I did not take my beautiful new clothes. I took a little money and quietly left Thomfield Hall early one morning. I did not say goodbye to anybody and nobody saw me leave.

I wanted to travel as far away from Thomfield Hall as I could. I spent all my money. I travelled for two days and nights until at last I arrived at a place where there were no towns or villages and very few houses. I had no money now to buy food. I was very tired and very hungry.

It was evening and it was getting dark. I could see only one house. I went to the house and

I did not know, but someone was listening and watching me. 'You won't die,' he said.

looked through the window. There were two young women in the room. They looked kind, so I knocked on the door. A servant opened it.

'Who are you?' she asked. 'What do you want?'

'I'm a stranger.' I said. 'I haven't any money or food. I'm tired and hungry. Please help me.'

The servant looked at me for a long time. 'I'll give you some bread,' she answered at last. 'But then you must go away.' She left me and came back with a piece of bread, 'Now go!' she said. 'You can't stay here.'

But I was too tired to move. I sat down on the ground by the door. 'Nobody will help me,' I said. 'I will die.'

I did not know, but someone was listening and watching me.

'You won't die,' he said. 'Who are you?' I looked up and saw a tall young man. He knocked loudly on the door. The servant opened it again.

'Hannah,' the man asked, 'who is this young woman?'

'I don't know,' said the servant, Hannah. 'I told her to go away, but she's still here. Go away! she said to me.

'No, Hannah, she can't go away. She is ill and she needs our help. She must come inside,' the man said.

They took me into the house. The room was warm. The two young women came to talk to me.

'What's your name?' they asked.

'My name's Jane Elliot,' I said. I did not want anyone to know my real name. I did not want Mr Rochester to find me. I wanted to start again.

My new friends gave me some food and took me to a bedroom where I slept for a long time.

After a few days I felt better, and was able to talk to my kind new friends. Their names were, Diana and Mary Rivers. The man was their brother. His name was St John Rivers and he was a clergyman. St John was a very handsome young man with fair hair and blue eyes. He was always very serious. He did not often laugh or smile. He was planning to go to India to work.

His sisters were more friendly but I did not want to tell them about Mr Rochester. I thanked them for their kindness. 'I have no family,' I said. 'My parents are both dead. I was atLowood School for six years. After that, I got a job with a family, but I had to leave suddenly. I didn't do anything wrong. Please believe me.'

'Don't talk now,' said Diana. 'You arc tired.'

'You will want a new job now,' said St John.

'Yes,' I replied. 'As soon as possible.'

'Good. I will help you.'

A month later, Diana and Mary left their home to work as a teachers in the south of England. St John asked me to teach the children who lived near his church. They were poor children and the school was very small. I was the only teacher.

I enjoyed my work. I did not have much money and I had to work very hard. I lived in a very small house near the school. There were not many people there, but St John was very kind and gave me books to read. In my free time, I read and painted pictures. Sometimes, St John visited me in the evenings.

One evening, he came to my house when I was just finishing a painting. He looked at some of my pictures. Then he looked again, more closely, at one of the paintings. Without saying anything, he tore a piece of paper off the bottom of the painting, and put it carefully into the pocket. Then, quite suddenly, he left. I was very surprised. What a strange person he was!

The next day it snowed. I thought no visitors would come that day. But in the evening there was a knock on the door. It was St John. He was wet and cold.

'Why have you come? Is there bad news?' I asked. 'Are your sisters all right?'

'Don't worry. There is not bad news. Diana and Mary are both well,' he answered. He sat down in front of the fire. I waited but he said nothing. 'How strange he is!' I thought. 'Why did he come here when the weather is so bad? Perhaps he is bored. His sisters are far away.

St John sat and thought for a long time. At last, he spoke.

'I know your story,' St John said. 'I know about your parents, and about Mrs Reed. I know about Lowood School. And I know about Thomfield Hall and about Mr Rochester. I also know about Mr Rochester's wife. So now I know why you came here without any money. I know why you left Thornfield Hall. Mr Rochester must be a very bad man.'

'Oh, no. He isn't,' I said.

'I have had a letter,' said St John, 'from a man in London called Mr Briggs. He wants to find you. He asked about Jane Eyre. You call yourself

I said 'Perhaps I can help you but I must be fire. I cannot marry you. You're like my brother.'

Jane 'Elliot, but I know your real name is Jane Eyre. Look!' St John showed me a piece of paper. It was the piece of paper from the bottom of my painting. My real name, Jane Eyre, was on it.

'Did Mr Briggs say anything about Mr Rochester?' I asked. 'How is Mr Rochester?' I only wanted to know about Mr Rochester. I still loved him.

'Mr Briggs doesn't know anything about your Mr Rochester,' said St John. 'He wrote to me about your uncle, Mr Eyre of Madeira. Your uncle

is dead. He has left you all his money. You are a very rich young woman.'

For a long time, I was too surprised to speak. I was rich now, but I was not excited. I tried to understand what it meant to be rich.

'I can't understand,' I said at last. 'Why did Mr Briggs write to you?'

'Because,' St John said, 'Mr Eyre of Madeira was also our uncle. He was my mother's brother. When he died, he left all his money to you, Jane Eyre.'

'Then you, Diana and Mary are my cousins!' I said. 'This is wonderful news! Our uncle's money is for all of us. Diana and Mary can come home, and we can all live together.' It was good to have money, but it was even better to have three cousins.

So, just before Christmas, Diana and Mary came home. I worked hard to make their old house comfortable. 'Diana and Mary will like it,' I thought. 'But what about St John? He's a strange man. He's like stone, hard and cold. He's pleased to see his sisters, but still he does not really look happy.'

Diana, Mary and I began to live quietly and comfortably together. St John still wanted to go

to India. I was happy living with my cousins but I still thought about Mr Rochester every day. Where was he? Was he happy? I wrote to the **lawyer,** Mr Briggs, but Mr Briggs knew nothing about Mr Rochester. Then I wrote to Mrs Fairfax at Thomfield Hall. I waited for a letter from her, but no letter came. I wrote to Mrs Fairfax again; perhaps she did not get my first letter. Again there was no answer. At last, a letter did come for me, but it was only a letter from Mr Briggs about my uncle's money. I began to cry.

While I was crying. St John came into the room and saw me. 'Jane,' he said, 'come for a walk with me. No, don't call Diana and Mary. I want to talk to you,'

We walked along the side of the river. At first, St John said nothing. At last, he turned to me. 'Jane, I'm going to India in six weeks and I want you to come with me.'

I was surprised. Why did St John want me to go to India with him? How could I help him? I was not strong and serious like him.

'As your helper?' I asked. 'I don't think...'

'No, not as my helper. As my wife. I want to marry you, so that we can work together in

India. There are many poor people there. They need our help.'

Now I was even more surprised. I felt sure that St John did not love me. And I did not want to marry him. I could not marry him. I still loved Mr Rochester.

'But I can't go to India.' I said. 'I don't know how to help the people there. I'm not like you.'

St John looked at me seriously. 'Oh, that doesn't matter. I'll tell you what to do and you'll quickly learn. You always worked hard in the village school. You'll work hard in India, too.'

I thought for a long time. St John, my cousin, needed my help. He was going to do very useful work in India. At last, I continued. 'Perhaps I can help you, but I must be free. I cannot marry you. You're like my brother,' I said.

St John looked at me. His handsome face was cold and serious, like stone. 'That's not possible. You must be my wife. I don't want a sister. I don't want you to marry another man. I want you to stay with me, to work with me, until we die.'

I felt cold and sad. I remembered my love for Mr Rochester and the way headways spoke to

me. St John was different. He wanted me to marry him, but I knew he did not love me. I wanted to help him, but not marry him. He was a good man, but I did not love him. I did not know what to say to him.

'I'm going away for two weeks,' St John continued. 'When I come back, I want your answer. I hope you will decide to marry me. You can't just stay here doing nothing.'

When I went back into the house, Diana spoke to me. 'Jane, you look unhappy. Your face is white. What is happening?'

I told her. 'St John asked me to marry him.'

'But that's wonderful!' she said. 'Now he will stay in England. He won't go to India. He'll stay here with us.'

'No,' I said. 'He wants me to go to India with him.'

'But you cannot go to India' she said. 'You aren't strong enough.'

'I won't go,' I told her, 'because I can't marry St John. And now I'm afraid he's angry with me. He's a good man, but he doesn't understand how ordinary people feel.'

'I know,' Diana said. 'Our brother is a very good man, but he sometimes seems cold and hard.'

That night, I thought about St John for a long time. I did not know what to do. I did not love him, and he did not love me. But perhaps I could help him in India. I did not know what to do. The night was very quiet.

Suddenly, I thought I heard a voice 'Jane! Jane! Jane!' it called. It was Mr Rochester's voice.

'Where are you?' I cried. But there was no answer. There was no one there. Was it only a dream? No, I knew that somewhere, far away, Mr Rochester needed me. 'I must go and find him,' I thought.

The next day, I went to look for Mr Rochester. After a long journey, I arrived at Thomfield Hall. I walked for the last two miles to the house. I was excited; I was hurrying to see my old home again. The trees were the same, the road was the same. I arrived at the house and stopped … and stood and looked.

It was terrible! Where was Thomfield Hall, my beautiful home? No one could live here now. Now I understood why Mrs Fairfax never answered my letters. The walls of the house were still standing, but the windows were empty and

I arrived at the house and stopped … and stood cind looked. It was terrible! No one could live here now-

/ arrived at the house and stopped … and stood and looked. It was terrible! No one could live here now.

dark and there was no roof. The grass was long and there were no flowers in the garden. The broken walls of the Hall were black and silent. The only sounds were the birds and the wind. Where was Mrs Fairfax now? Where was little Ad&le? And where was Mr Rochester?

I hurried back to the village to find out. I asked a man in the village to tell me about Thomfield Hall.

'No one lives there now.' he told me. 'Last autumn, Thornfield Hall burned down. It was terrible. The house burned down in the middle of the night.'

'How did it happen?' I asked him.

'They think Mr Rochester's wife started it. Nobody ever saw her, but people say she was mad. People think she started a fire in her room in the attic. When it happened, the house was almost empty. Mr Rochester was in the house, but the little girl, Adele, was away at school and old Mrs Fairfax was staying with some friends, many miles away. It seems that Mr Rochester did not want to see anybody at that time. People say he seemed very unhappy. They say that he wanted to marry a young woman, but she ran away.'

'Tell me about the fire,' I said.

'When the fire started,' he continued, 'Mr Rochester got all the servants out of the house, than he went back in to save his wife. She was still in the attic. But she climbed up on to the roof. I saw her there. She stood on the roof, shouting and waving her arms. Mr Rochester tried to help her, but he could do nothing. Suddenly, she. fell from the roof.'

'Did she die?' I asked.

'Yes, she did. She died immediately, and Mr Rochester was very badly hurt. He could not get out of the burning house in time. When at last he came out, he was blind, and he had lost one hand.' The man shook his head.

So Mr Rochester was still alive! He was hurt, but he was not dead Suddenly, I began to hope again. I continued to question the man.

'Where does Mr Rochester live now?' I asked. 'Does he live in England?'

'Yes,' the man answered. 'He cannot travel far, poor man. He lives at Ferndean, about thirty miles from here. It is a quiet place. He lives there quietly with two servants. He never has any visitors.'

I decided to go to Ferndean at once. I arrived there just before dark. As I got near the house, the

front door opened and a man came out. I knew at once it was Mr Rochester. But he was very different now. He was still tall and strong, and his hair was still black. But his face looked sad, and he could not walk without help. At last, he turned and went sadly back into the house.

The servant, Mary, who answered the door, knew me at once. She was very surprised to see me. I told her that I knew all about Mr Rochester and the fire at Thornfield Hall. 'Tell Mr Rochester that he has a visitor. But don't tell him who it is.'

'He won't see you, Miss Jane,' she said. 'He won't see anybody now.'

I went into the room.

'Who's there?' Mr Rochester asked. 'Is that you, Mary? Answer me! What's happening?'

'Will you have some water?' I asked him.

'Who's that? Tell me!' he said. He was surprised and excited.

'Mary knows me,' I said. 'I only came this evening.' I took his hand.

'Jane? Is it Jane?' he asked. 'Jane, is it really you?'

'Yes, it is,' I said, 'I'm so happy to be with you again. I'll never leave you now.'

‘But Jane, where did you go? What happened to you? Why did you leave Thornfield Hall so suddenly? Why did you go away without any money? Why did you not stay and let me help you?’ he asked.

‘You know why I left,’ I said. ‘I am sorry you were worried. But things are different now. I’m a rich woman,’ I said. ‘And I’ve got three cousins.’ I told Mr Rochester all about my cousins and 'my new home.

‘You do not need me now,’ he said. ‘But will you really stay with me?’ There was hope in his voice again.

‘Of course I will,’ I said.

‘But you’re young. You’ll want to get married some time. But not to me. I’m blind now and I can’t do anything. You won’t want to marry me. You’ll want to marry some young man. What is your cousin, St John Rivers, like?’ he asked. ‘Is he an old man?’

‘No. He is young and handsome.’

‘Do you like him?’ Mr Rochester asked.

‘Yes, I do,’ I answered. ‘He’s a very good man.’

‘And does he like you?’

Then Mr Rochester spoke. 'Jane, I can ask you again now/ he said. 'Will you marry me?'

- ‘Yes, I think so. He wants me to marry him.’

‘And will you marry him?’

‘No. I will not marry him. I do not love him.’

Mr Rochester looked suddenly happier. He took my hand. He was silent for along time, and then he spoke. ‘Jane, I can ask you again now: will you marry me?’ he asked.

‘Yes, I will,’ I told him. At last, I felt really happy. And Mr Rochester, too, was no longer sad.

Three days later, I became Mr Rochester’s wife.

I wrote to Diana and Mary. The news made them very happy. I also wrote to St John, but I
7 had no answer from him. He went to India and continued to work very hard there. He never got married.

Mr Rochester and I are very happy together. We have been married for ten years now. Two years after we were married, Mr Rochester began to see again with one eye. He will never be able to see well, but he now can see me and he can see our children. Our story was a strange and sad one, and terrible things happened to us, but now at last we are happy together,

EXERCISES

Vocabulary Work

1. Look back at the 'Dictionary Words' in the story. Make lists of the words which are nouns, verbs and adjectives. One word can be a noun *or a* verb. Which is it?
2. Make sentences, using these pairs or groups of words:
   a. lawyer/to become/blind
   b. servant/attic
   c. servant/to pack
   d. clergyman/dream/mad
   e. cruel/lawyer/to tear

Comprehension

Pages 7-18

1. What are their names?
   a. Jane's aunt
   b. Jane's boy cousin
   c. Jane's best friend at school
   d. the head teacher
   e. Jane's student
   f. the man that Jane works for
2. Why did Mr Rochester's horse fall? What happened to him when he fell off his horse?
3. What did Jane:
   a. hear
   b. smell
   c. see

   once at two o'clock in the morning? What did she do then?

Pages 18-31

Match the people arid the places.

PEOPLE	PLACES
Mr Mason	Thornfield- Hall
Jane's uncle, John Eyre	Lowood School
Helen Burns	the West Indies
Mrs Fairfax	Madeira

Who says these words? Who to?

a. 'Come quickly! Help me!'

b. 'Who lives in the attic?'

c. 'What a night! Were you frightened?'

d. 'I wrote to your uncle. I told him you were dead.'

e. 'Stop the wedding! He has got a wife already!'

What was the name of the 'strange and frightening woman' who Jane saw on page 27? Who was she?

- What did she tear in pieces and why?

Pages 31-42

What was St John Rivers' Job? What job did Jane get after she met the Rivers family?

What unpleasant surprise did Jane have when she went back to Thornfield Hall?

On page 41 Jane says: 'Things are different now.' What does she mean?

Discussion

Which of these people did Jane like? Which did she dislike? Why?

a. John Reed

b. St John Rivers

c. Helen Burns

' d. Miss Temple

e. Mrs Fairfax

f. Mr Brocklehurst

g. Adele

h. Mrs Reed

i. Diana Rivers

j. Blanche Ingram

Mr Rochester has a terrible family secret. Was he right to hide his wife in the attic? Why or why not? You are making a film of the book *Jane Eyre.* Which film stars do you choose to play the people in the story? Why?

Writing

Write short descriptions of these people: Mr Rochester, St John Rivers, Blanche Ingram, John Reed, Bertha Mason (about 50 words each). Use some of these words: .

proud
handsome
beautiful
rich
poor
kind
cruel
cold
mad
frightening
silent
good
interesting
unhappy

Review

Which part of the story was the most interesting? strange? frightening? sad? happy? Why?

ဂျိန်းအားရ

ကျွန်မ၏ အမည်မှာ ဂျိန်းအားရ်ဖြစ်ပြီး ကျွန်မ၏ ဘဝ ဇာတ်ကြောင်းမှာ ကျွန်မ အသက် ဆယ်နှစ်အရွယ်တွင် စတင် ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ၏ မိခင်နှင့် ဖခင်တို့ နှစ်ဦးစလုံး သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်၍ ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏အဒေါ် မစ္စရိဒ်နှင့်အတူ နေထိုင်လျက် ရှိသည်။ မစ္စရိဒ်မှာ ချမ်းသာသည်။ သူမ၏ အိမ်သည် ကြီးမားပြီး လှပသည်။ သို့သော် ကျွန်မမှာ ထိုနေရာတွင် မပျော်ရွှင်ပါ။ မစ္စရိဒ်တွင် အယ်လီဇာ၊ ဂျွန်နှင့် ဂျီအိုဂျီယာနာ ဟူသည့် သားသမီး သုံးဦးရှိသည်။ ကျွန်မ၏ မောင်နှမဝမ်းကွဲများမှာ ကျွန်မထံက် အသက်ကြီးကြသည်။ သူတို့သည် မည်သည့်အခါကမျှ ကျွန်မနှင့် အတူ မကစားလိုကြပေ။ သူတို့သည် အများအားဖြင့် ကြင်နာမှု မရှိကြသောကြောင့် ကျွန်မမှာ သူတို့ကို ကြောက်ရွံ့ခဲ့ရသည်။

ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ ဝမ်းကွဲအစ်ကို ဂျွန်ကို အကြောက် ဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်မကို ကြောက်ရွံ့စေရန်နှင့် မပျော်မရွှင်ဖြစ်အောင် လုပ်ရန် နှစ်သက်ခဲ့သည်။ တစ်ညနေတွင် ကျွန်မသည် အခန်းငယ်တစ်ခုထဲတွင် သူ့ကို ပုန်းနေခဲ့သည်။ ကျွန်မတွင် ရုပ်ပုံမြောက်များစွာ ပါသည့် စာအုပ်တစ်အုပ် ရရှိ ထား၍ အတော်ပျော်ရွှင်နေခဲ့သည်။ ဂျွန်နှင့် သူ့နှမများသည် သူတို့မိခင်နှင့်အတူ ရှိနေခဲ့ကြသည်။

ငျ ၇၊

ငျန်သည် ကြီးမားလေးလံသော စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး
ၚင်းကို ကျန်မထံ တည့်တည့် ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

သို့သော် ဂျွန်က ကျွန်မကို ရှာဖွေရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

"ကျိန်းအားရ် ဘယ်မှာလဲ" ဟု သူက အော်ခဲ့သည်။ "ကျိန်း၊ ကျိန်း ထွက်ခဲ့စမ်း" သူသည် အစပိုင်းတွင် ကျွန်မကို မရှာဖွေနိုင်ခဲ့ပါ။ သူသည် လျင်မြန် သွက်လက်မှုလည်း မရှိ၊ ပါးနပ်မှုလည်း မရှိပေ။ သို့သော် ပါးနပ်မှုရှိသော အယ်လီဇာက ကျွန်မ ပုန်းအောင်းရာ နေရာကို ရှာဖွေနိုင်ခဲ့သည်။

"သူမ ဒီမှာ ရှိတယ်" သူမက အော်ခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မ အပြင်ထွက်လာခဲ့ရသည်။ ဂျွန်က ကျွန်မကို စောင့်နေခဲ့သည်။

"အစ်ကို ဘာလိုချင်လို့လဲ" ကျွန်မက သူ့ကို မေးခဲ့သည်။

"ဒီကိုလာစမ်း" ဟု ဂျွန်က အမိန့်ပေးသည်။

ကျွန်မက သူ့ရှေ့တွင် သွားရပ်ခဲ့သည်။ သူသည် ကျွန်မကို အချိန်ကြာမြင့်စွာ ကြည့်နေခဲ့သည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက်ပင် သူ ကျွန်မကို ရိုက်နှက်ခဲ့၏။ "အခု တံခါးနားမှာ သွားရပ်စမ်း" ဟု သူက ပြောသည်။

ကျွန်မ အလွန်ကြောက်ရွံ့သွားခဲ့၏။ ဂျွန်က ကျွန်မကို အနာတရ ဖြစ်စေလိုကြောင်း ကျွန်မ သိခဲ့သည်။ ကျွန်မက တံခါး အနီးတွင် သွားရပ်နေသည်။ ထို့နောက် ဂျွန်သည် ကြီးမား လေးလံသော စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး ၎င်းကို ကျွန်မထံ တည့်တည့် ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ စာအုပ်မှာ ကျွန်မ၏ ခေါင်းကို ထိမှန်ပြီး ကျွန်မ လဲကျသွားခဲ့၏။

"ရှင်ဟာ အလွန် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့သူပဲ" ဟု ကျွန်မ အော်ခဲ့၏။ "ရှင်ဟာ ကျွန်မကို အမြဲတမ်း အနာတရ ဖြစ်စေချင်

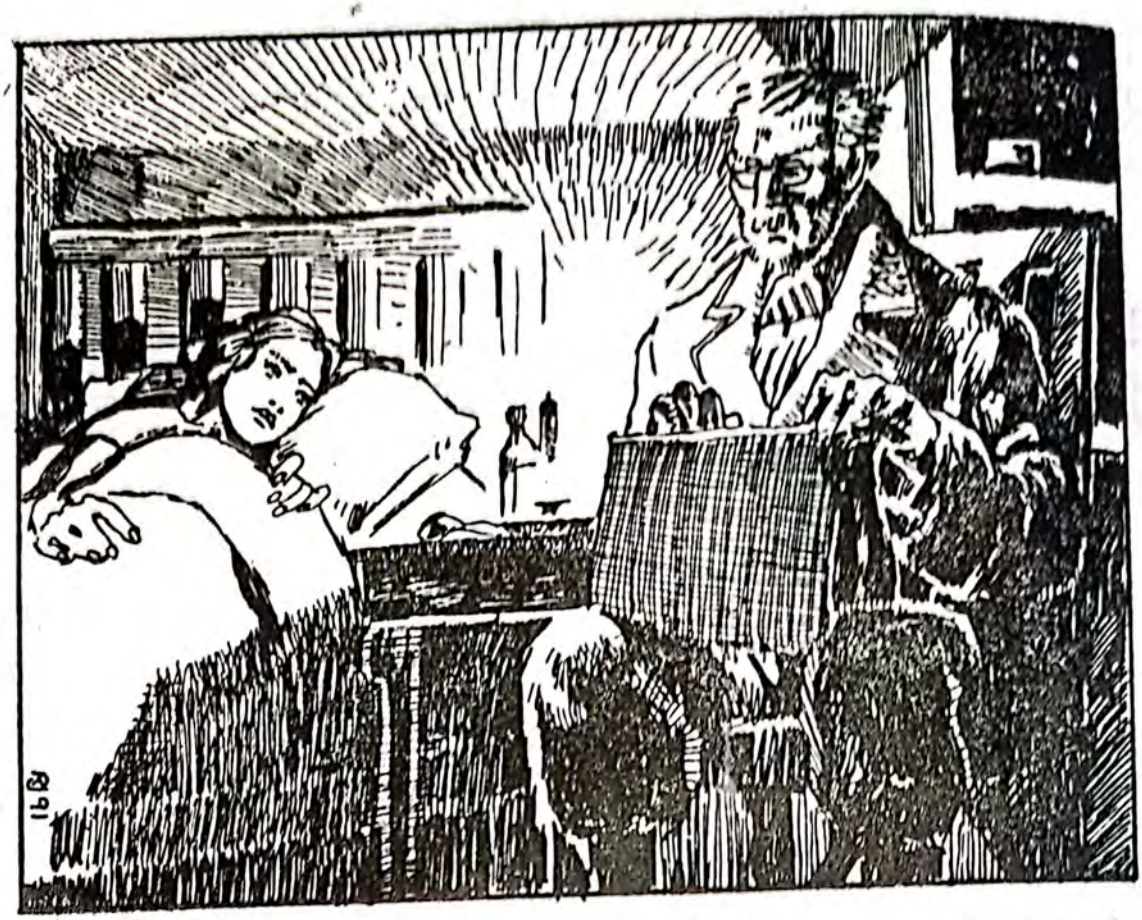

နောက်ဆုံး ကျန်မ နိုးလာသောအခါ ကျန်မ၏ အိပ်ရာထဲ ရောက်နေခဲ့သည်။ ဆရာဝန်လည်း ရှိနေခဲ့သည်။ "ကျန်မ ဘာဖြစ်တာလဲ" ဟု ကျန်မသူ့ကို မေးခဲ့သည်။

တယ်၊ ကြည့်စမ်းပါဦး" ကျန်မ ခေါင်းကို ကိုင်ကြည့်လိုက်ရာ သွေးထွက်နေခဲ့သည်။

ညနေမှာ ပိုမိုဒေါသထွက်လာခဲ့သည်။ သူသည် အခန်းကို ဖြတ်လာပြီး ကျန်မကို ထပ်ကာထပ်ကာ ရိုက်နှက်ခဲ့သည်။ ကျန်မသည် နာကျင်ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် သူ့ကို ပြန်ရိုက်ခဲ့သည်။

မစ္စရိဒ်သည် အသံများကို ကြားရပြီး အခန်းထဲသို့ အလျင်အမြန် ဝင်လာခဲ့သည်။ သူမသည် အလွန် ဒေါသထွက်နေခဲ့၏။ သူမသည် ကျန်မ၏ ခေါင်းပေါ်မှ သွေးများကို မမြင်တွေ့ခဲ့ချေ။

"ကျိန်းအားရ်၊ မင်းဟာ အတော်ဆိုးတဲ့ မိန်းကလေးပဲ" သူမက အော်ခဲ့သည်။ "မင်းရဲ့ သနားစရာကောင်းတဲ့ အစ်ကိုကို ဘာဖြစ်လို့ ရိုက်ရတာလဲ၊ သူမကို ခေါ်သွားကြစမ်း၊ အခန်းနီထဲ ထည့်ပြီး သော့ခတ်ထားလိုက်"

အခန်းနီသည် အေးစိမ့်ပြီး မှောင်မည်းနေသည်။ ကျွန်မမှာ အလွန်ကြောက်ရွံ့နေခဲ့၏။ ညအခါတွင် အခန်းနီရှိရာသို့ မည်သူမျှ မလာရောက်ကြချေ။ ကျွန်မသည် အကူအညီရရန် အော်ခေါ်ခဲ့သော်လည်း မည်သူမျှ မလာရောက်ကြချေ။ "ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို ကယ်ပါ" ဟု ကျွန်မ အော်ခေါ်ခဲ့သည်။ "ကျွန်မကို ဒီနေရာမှ မထားခဲ့ကြပါနဲ့"

သို့ရာတွင် မည်သူမျှ တံခါး လာမဖွင့်ပေးကြချေ။ ကျွန်မ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ငိုကြွေးခဲ့ပြီးနောက် ရုတ်တရက် အရာအားလုံး မှောင်မိုက်သွားတော့သည်။ ထို့နောက် ကျွန်မ ဘာကိုမျှ သတိမရတော့ချေ။

နောက်ဆုံး ကျွန်မ နိုးလာသောအခါ ကျွန်မ၏ အိပ်ရာထဲ ရောက်နေခဲ့သည်။ ကျွန်မခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာရခဲ့သည်။ ဆရာဝန်လည်း ရှိနေခဲ့သည်။ "ကျွန်မ ဘာဖြစ်တာလဲ" ဟု ကျွန်မ သူ့ကို မေးခဲ့သည်။

"မင်း နေမကောင်းဘူး ကျိန်း" ဟု ဆရာဝန်က ဖြေခဲ့သည်။ "ဆရာ့ကို ပြောစမ်း ကျိန်း၊ မင်း...ဒီမှာ မင်းရဲ့အဒေါ်နဲ့ ဝမ်းကွဲမောင်နှမတွေနဲ့ အတူနေရတာ မပျော်ဘူးလား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ မပျော်ပါဘူး" ကျွန်မ ဖြေခဲ့သည်။

"အလွန်ပါပဲ"

"ဟုတ်ပြီ၊ ငါသိပြီ" ဟု ဆရာဝန်က ပြောသည်။ "မင်း ဟို အဝေးမှာ ကျောင်းနေချင်သလား ကျိန်း" ဟု သူ မေးခဲ့သည်။

"အိုး...ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ နေချင်ပါတယ်" ဟု ကျွန်မ သူ့ကို ပြောခဲ့သည်။ ဆရာဝန်က ကျွန်မကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကြည့်ခဲ့ပြီးနောက် သူ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားခဲ့သည်။ သူသည် မစ္စရိဒ်နှင့် အချိန်ကြာမြင့်စွာ ပြောဆိုပြီး ကျွန်မကို အဝေးရှိ ကျောင်းသို့ပို့ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။

ထို့ကြောင့် သိပ်မကြာမီမှာပင် ကျွန်မသည် ကျောင်းသို့ သွားရန် ကျွန်မ၏အဒေါ်အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့ရသည်။ မစ္စရိဒ်နှင့် ကျွန်မ၏ ဝမ်းကွဲမောင်နှမများက ကျွန်မ ထွက်ခွာသွားသည်ကို နှစ်သက်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မသည် ခွဲခွာခဲ့ရသည်ကို အမှန် တကယ်ပင် ဝမ်းမနည်းမိပါ။ "ငါ ကျောင်းမှာ ပျော်ချင်ပျော်နိုင်တယ်" ဟု ကျွန်မ တွေးထင်ခဲ့သည်။ "ငါ အဲ့ဒီမှာ သူငယ်ချင်းတချို့လဲ ရနိုင်တယ်"

✧

၈နှစ်နဝါရီလ၏ ညတစ်ညတွင် ခရီးရှည်ကြီး ပြီးဆုံးပြီး နောက် လိုဝုဒ်ကျောင်းသို့ ကျွန်မ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ထိုညတွင် မှောင်မိုက်နေပြီး ရာသီဥတုမှာလည်း အေးစိမ့်၍ လေထန်ကာ မိုးရွာနေခဲ့သည်။

ကျောင်းမှာ အလွန်ကျယ်ဝန်းသည်။ သို့သော် မစ္စရိဒ် အိမ်ကဲ့သို့ပင် နွေးထွေးမှုမရှိဘဲ သက်သောင့်သက်သာ မရှိခဲ့ချေ။

ဆရာမတစ်ဦးက ကျွန်မကို အခန်းကျယ်တစ်ခုထဲသို့ ခေါ်သွားခဲ့သည်။
ထိုနေရာတွင် မိန်းကလေးတွေ ရှစ်ဆယ်မျှ ရှိနေခဲ့၏။

ဆရာမတစ်ဦးက ကျွန်မကို အခန်းကျယ်တစ်ခုထဲသို့ ခေါ်သွားခဲ့သည်။ ထိုနေရာတွင် မိန်းကလေးတွေ ရှစ်ဆယ်မျှ ရှိနေခဲ့၏။ အငယ်ဆုံး မိန်းကလေးမှာ ကိုးနှစ်အရွယ်ဖြစ်ပြီး အကြီးဆုံးမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ခန့် ရှိသည်။ သူတို့အားလုံးသည် ကြည့်မကောင်းသော ဝတ်စုံညိုများကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။

ကျွန်မတို့ ရောက်ချိန်မှာ ညစာစားချိန်ဖြစ်သည်။ စားရန် ပေါင်မုန့်အနည်းငယ်နှင့် သောက်ရန် ရေသာ ရရှိသည်။ ကျွန်မ ရေဆာနေသဖြင့် ရေအနည်းငယ် သောက်ခဲ့သည်။ အလွန် မောပန်း၍ စိတ်လှုပ်ရှားနေသောကြောင့် ကျွန်မ ဘာကိုမျှ မစားနိုင်ချေ။ ညစာစားပြီးနောက် မိန်းကလေးအားလုံး အိပ်ရာဝင်ရန် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားကြသည်။ ဆရာမက ကျွန်မအား အလွန်ကျယ်သော အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။ မိန်းကလေးအားလုံး ထိုအခန်းထဲတွင် အိပ်ကြရသည်။ အိပ်ရာတစ်ခုလျှင် နှစ်ဦးကျ အိပ်စက်ကြရသည်။

နံနက်စောစောတွင် ကျွန်မ နိုးလာခဲ့သည်။ အပြင်ဘက်တွင် မှောင်မိုက်နေဆဲဖြစ်ပြီး အခန်းမှာ အလွန်အေးလှသည်။ မိန်းကလေးများသည် အေးစိမ့်နေသောရေဖြင့်ပင် သူတို့ကိုယ်သူတို့ သန့်စင်ကြရပြီး သူတို့၏ အညိုရောင်ဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ကြရသည်။ ထို့နောက် အောက်ထပ်သို့ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ဆင်းလာခဲ့ကြပြီး နံနက်စောစော စာသင်ချိန် စတင်ခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် နံနက်စာ စားချိန် ရောက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မ အလွန်ဆာလောင်နေခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့သည် ဆရာမ

များနှင့် အတူ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်သွားကြသည်။ မီးလောင်ထားသော အစားအသောက်များမှ မနှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းသော အနံ့တစ်မျိုး ရခဲ့၏။ ကျွန်မတို့အားလုံး ဆာလောင်နေခဲ့ကြသည်။ သို့သော် အစားအသောက်များကို မြည်းစမ်းကြည့်သောအခါ ကျွန်မတို့ မစားနိုင်ကြချေ။ ၎င်းမှာ အရသာ မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့အားလုံး အလွန်ဆာလောင်လျက်နှင့်ပင် ထမင်းစားခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ကိုးနာရီအချိန်တွင် သင်ခန်းစာများ ထပ်မံ စတင်ခဲ့သည်။ တခြားမိန်းကလေးများကို ကျွန်မ ကြည့်မိခဲ့သည်။ သူတို့သည် သူတို့၏ ကြည့်မကောင်းသော အညိုရောင်ဝတ်စုံများနှင့် သူစိမ်းဆန်လှသည်။ ဆရာမများကိုလည်း ကျွန်မ မနှစ်သက်ခဲ့ချေ။ သူတို့သည် ကြင်နာမှုကင်းပြီး ရင်းနှီးမှုမရှိပုံပေါ်သည်။

ထို့နောက် ဆယ့်နှစ်နာရီတွင် ကျောင်းအုပ် ဆရာမ မစ္စတမ်ပဲလ် ဝင်လာခဲ့၏။ သူမသည် အလွန်ချောမောပြီး သူမ မျက်နှာမှာ ကြင်နာမှုရှိသည်။ "မိန်းကလေးအားလုံးကို ဆရာမ စကားပြောချင်တယ်" ဟု သူမက ပြောသည်။ "ဒီမနက် မင်းတို့ မနက်စာ မစားကြဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်" သူမက ကျွန်မတို့ကို ပြောသည်။ "ဒါကြောင့် အခု မင်းတို့ ပေါင်မုန့်နည်းနည်းနဲ့ ထောပတ်ရယ်၊ ကော်ဖီတစ်ခွက်စီရယ် ရကြမယ်" ကျန်ဆရာမများမှာ အံ့အားသင့်သွားကြပုံရသည်။ "ဒီတစ်နပ်အတွက် ငါပေးပါ့မယ်" ဟု မစ္စတမ်ပဲလ်က ပြောသည်။ မိန်းကလေးများမှာ အလွန် ပျော်ရွှင်သွားကြသည်။

စားသောက်ကြပြီးနောက် ကျွန်မတို့ ပန်းခြံထဲသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ မိန်းကလေးများ၏ အညိုရောင် ဝတ်စုံများမှာ အေးစိမ့်နေသော ဆောင်းဥတုအတွက် အလွန်ပါးလွှာပါသည်။ မိန်းကလေးအများစုမှာ အေးစိမ့်ပြီး မပျော်မရွှင်ဖြစ်နေပုံရသည်။ သူတို့ထဲမှ တချို့မှာ အလွန် နာမကျန်းပုံပေါ်နေပါသည်။ ကျွန်မ လမ်းတစ်ပတ်လျှောက်ပြီး မိန်းကလေးများ၊ ကျောင်းနှင့် ပန်းခြံကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်မသည် မည်သူ့ကိုမျှ စကားမပြော၊ မည်သူကမျှလည်း ကျွန်မကို စကားမပြောကြချေ။

မိန်းကလေးတစ်ဦးမှာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေခဲ့သည်။ "မင်း စာအုပ်က စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသလား" ဟု ကျွန်မက သူမကို မေးလိုက်သည်။

"ကျွန်မ ဒီစာအုပ်ကို ကြိုက်တယ်" သူမက ဖြေသည်။

"ဒီကျောင်းက မစ္စတမ်ပဲလ် ပိုင်တာလား" ဟု ကျွန်မ မေးခဲ့သည်။

"မဟုတ်ဘူး" သူမက ဖြေသည်။ "ဒီကျောင်းကို မစ္စတာ ဘရောက်ကယ်ဟတ်စ်က ပိုင်တယ်၊ သူက ကျွန်မတို့ရဲ့ အစား အစာနဲ့ အဝတ်အထည်အားလုံးကို ဝယ်ပေးတယ်"

မိန်းကလေး၏ အမည်မှာ ဟယ်လင်ဘန်းစ် ဖြစ်သည်။ သူမက ကျွန်မထက် အသက်ကြီးသည်။ ကျွန်မ သူ့ကို ချက်ချင်း ခင်မင်သွားခဲ့သည်။ သူသည် ကျွန်မ၏ သူငယ်ချင်း ဖြစ်လာခဲ့သည်။

မိန်းကလေးအများစုမှာ အမြဲတမ်း အေးစိမ့်ပြီး ဆာလောင်နေရသဖြင့် နာမကျန်းဖြစ်နေကြကြောင်း ဟယ်လင်က ကျွန်မကို

မစ္စတမ်ပဲလ်၏ အခန်းသို့ ကျွန်မ သွားခဲ့သည်။ ဟယ်လင်ဘန်းစ်မှာ ထိုနေ့ည ခုတင်ငယ်လေးနှင့် လဲလျောင်းနေခဲ့သည်။ ယခု သူမမှာ အလွန်ပိန်သွားပြီး သူမ၏ မျက်နှာမှာလည်း ဖြူရော်နေခဲ့သည်။

ပြောပြခဲ့သည်။ မစ္စတာဘရောက်ကယ်ဟတ်စ်မှာ ကြင်နာတတ်သူ တစ်ဦးမဟုတ်ချေ။ မိန်းကလေးများအတွက် သူ ဝယ်ပေးသော အဝတ်အထည်များမှာ ဆောင်းဥတုအအေးဒဏ်ကို မကာကွယ်နိုင်ပေ။ ထို့အပြင် အစားအစာများမှာလည်း ဘယ်သောအခါမျှ မလုံလောက်ပေ။

လ,အနည်းငယ်အကြာတွင် လိုဝုဒ်ကျောင်းရှိ မိန်းကလေး အတော်များများမှာ ပြင်းထန်စွာ နာမကျန်း ဖြစ်လာကြသည်။ သင်ခန်းစာများ ရပ်တန့်ထားခဲ့ရပြီး ကျွန်မနှင့် တခြား မမာမကျန်း

မဖြစ်သော မိန်းကလေးများအားလုံးမှာ ကျွန်မတို့ အချိန်များကို ကျောင်းအနီးရှိ ကွင်းပြင်များတွင် ကုန်ဆုံးစေခဲ့သည်။ ရာသီဥတုမှာ ယခုနွေးထွေးပြီး နေသာလာခဲ့သည်။ ဤသည်မှာ ကျွန်မတို့အတွက် ပျော်ရွှင်ဖွယ်အချိန်များပင် ဖြစ်လာသော်လည်း ကျွန်မ သူငယ်ချင်း ဟယ်လင်ဘန်းစ်မှာမူ ကျွန်မတို့နှင့်အတူ ရှိမနေခဲ့ပေ။ သူမမှာ အိပ်ရာပေါ်တွင် နေနေရသေးသည်။ သူမ လွန်စွာ နာမကျန်း ဖြစ်နေခဲ့သည်။

တစ်ညနေတွင် မစ္စတမ်ပဲလ်၏ အခန်းသို့ ကျွန်မ သွားခဲ့သည်။ ဟယ်လင်ဘန်းစ်မှာ ထိုနေရာ၌ ခုတင်ငယ်လေးနှင့် လဲလျောင်းနေခဲ့သည်။ ယခု သူမမှာ အလွန်ပိန်သွားပြီး သူမ၏ မျက်နှာမှာလည်း ဖြူရော်နေခဲ့သည်။ သူမက ကျွန်မကို တိုးညင်းသောအသံဖြင့် စကားပြောခဲ့သည်။ "ဂျိန်း" ဟု သူမက ပြောသည်။ "မင်းနဲ့တွေ့တာ အတော်ပဲ၊ ငါ မင်းကို နှုတ်ဆက်ချင်နေတာ"

"ဘာကြောင့်လဲ" ကျွန်မက သူမကို မေးခဲ့သည်။ "မင်း အဝေးကို သွားတော့မှာလား"

"ဟုတ်တယ်၊ ငါသွားရတော့မယ်" ဟယ်လင်က ဖြေသည်။ "ငါ ဟိုး...အဝေးကြီးကို သွားရတော့မယ်"

ထိုညတွင်ပင် သူမ သေဆုံးခဲ့ပါသည်။

ထိုနှစ် နွေရာသီမှာပင် ကျောင်းရှိ တခြားမိန်းကလေး အတော်များများမှာလည်း သေဆုံးသွားခဲ့ကြသည်။ မစ္စတာ ဘရောက်ကယ်ဟတ်စ်မှာ ကျောင်းကို ရောင်းချခဲ့၏။ ထို့နောက် ပိုင်းတွင် ၎င်းသည် ပိုမိုပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းသော နေရာတစ်ခု ဖြစ်လာလေသည်။

ကျွန်မ၏အသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ် ပြည့်သည့်တိုင်အောင် ကျောင်းတွင် နေထိုင်ခဲ့ရပြီးနောက် အလုပ်တစ်ခုရှာဖွေရန် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မက ဆရာမတစ်ဦး ဖြစ်လိုခဲ့သည်။

ကျွန်မသည် သတင်းစာသို့ စာတစ်စောင် ရေးထည့်ခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် မိသားစုတစ်ခုထဲတွင် လုပ်ရသည့်အလုပ်တမ်းခု လိုချင်နေသော ဆရာမငယ်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြခဲ့သည်။ ထို့နောက် ပြန်စာကို စောင့်မျှော်နေခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ပြန်စာတစ်စောင် ရောက်လာခဲ့သည်။ ၎င်းစာမှာ သွန်းဖီးလ်ဟောလ်ဆိုသည့် အရပ်တွင် နေသော မစ္စဖဲယားဖက်စ် ဆိုသူ အမျိုးသမီးတစ်ဦးထံမှ ဖြစ်သည်။ မိန်းမငယ်လေးတစ်ဦးအတွက် ဆရာမတစ်ဦးကို သူမ အလိုရှိနေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ၏အဝတ်အစားများကို သေတ္တာငယ် တစ်လုံးနှင့် ထုပ်ပိုးပြီး သွန်းဖီးလ်ဟောလ်သို့ ခရီးထွက်ခဲ့ရသည်။

✧

သွန်းဖီးလ်ဟောလ်သို့ ရောက်သောအခါတွင် ကျွန်မသည် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားနေခဲ့သည်။ အိမ်ကြီးမှာ ကြီးမား ကျယ်ဝန်းသည်။ သို့သော် အလွန်တိတ်ဆိတ်နေဟန်ပေါ်သည်။ မစ္စဖဲယားဖက်စ်က ကျွန်မကို တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ သူသည် ကြင်နာသော မျက်နှာပေးရှိသည့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးဖြစ်၏။

"ထိုင်ပါဦး မစ္စအားရ" ဟု သူမက ပြော၏။ "မင်းရဲ့ အလာခရီးစဉ်အပြီးမှာ ပင်ပန်းနေပုံရတယ်၊ နောက်ပြီးမှ အေဒယ်နဲ့ တွေ့ကြတာပေါ့"

"အေဒယ်က ကျွန်မရဲ့တပည့်လား" ဟု ကျွန်မက မေးခဲ့သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ သူဟာ မင်းရဲ့တပည့်ပဲ၊ သူမဟာ ပြင်သစ်လူမျိုးဖြစ်တယ်၊ မစ္စတာရိုချက်စတာက မင်းကို သူမအတွက် အင်္ဂလိပ်စာသင်စေချင်တယ်"

"မစ္စတာရိုချက်စတာဆိုတာ ဘယ်သူလဲ" ဟု ကျွန်မက မေးခဲ့၏။

မစ္စဖဲယားဖက်စ်မှာ အံ့အားသင့်သွားပုံရသည်။ "မင်းမသိခဲ့ဘူးလား၊ သွန်းဖီးလ်ဟောလ်ကို မစ္စတာရိုချက်စတာက ပိုင်တယ်" ဟု သူမက ဖြေသည်။ "ငါဟာ သူ့အတွက် အလုပ်လုပ်ပေးနေရတာပဲ"

"အခု မစ္စတာရိုချက်စတာ ဒီမှာရှိသလား" ဟု ကျွန်မက မေးခဲ့သည်။

"မရှိဘူး၊ သူက အဝေးမှာ၊ သူဟာ သွန်းဖီးလ်ဟောလ်ကို မကြာခဏ လာလေ့မရှိဘူး၊ သူ ဘယ်အချိန် ပြန်လာမယ် ဆိုတာလဲ ငါမသိဘူး"

ထို့နောက်တွင် ကျွန်မ အေဒယ်နှင့် တွေ့ခဲ့သည်။ သူမသည် ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော မိန်းမငယ်ကလေးတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ကျွန်မက သူမကို ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ပြောဆိုခဲ့ပြီး အင်္ဂလိပ်စာ သင်ကြားမှုကို စတင်ခဲ့၏။ သူမသည် သင်ခန်းစာများကို နှစ်သက်ပြီး ကျွန်မလည်း သူမအား သင်ကြားပေးရသည်ကို နှစ်သက်ခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် အေဒယ်ကို ချစ်ခင် နှစ်သက်ပြီး မစ္စဖဲယားဖက်စ်

ကိုလည်း ချစ်ခင်ပါသည်။ သွန်းဖီးလ်ဟောလ်မှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိပြီး တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျွန်မသည် အနည်းငယ် ပျင်းရိမိသော်လည်း ထိုနေရာ၌ ကျွန်မကို အားလုံးက ကြင်နာခဲ့ကြပါသည်။

တစ်ညနေတွင် ကျွန်မသည် စာတစ်စောင်ပို့ရန် ရွာဆီသို့ လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ ဆောင်းဥတုဖြစ်ပြီး လမ်းများပေါ်တွင် ရေခဲများရှိနေခဲ့သည်။ ကျွန်မ သွန်းဖီးလ်ဟောလ်သို့ လမ်းလျှောက်ပြန်လာစဉ်တွင် ကျွန်မနောက်မှ အသံတစ်သံကို ကြားခဲ့ရသည်။ ၎င်းမှာ မြင်းတစ်ကောင်ဖြစ်၏။ လူတစ်ဦးသည် သွန်းဖီးလ်ဟောလ်သို့ ဦးတည်၍ မြင်းစီးလာနေခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် လမ်းတစ်ဖက်တွင် ရပ်စောင့်နေခဲ့ပြီး မြင်းက ကျွန်မ၏ ရှေ့မှ ဖြတ်သွားခဲ့သည်။ ထိုလူက ကျွန်မကို မမြင်ခဲ့ချေ။ ထိုသူမှာ ဆံပင်နက်နှင့် လူစိမ်းတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက် ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် လူစိမ်း၏ မြင်းမှာ ရေခဲပေါ်သို့ လဲကျသွားခဲ့သည်။ ထိုလူမှာ မြေပေါ်တွင် လဲကျနေခဲ့ပြီး ထရပ်ရန် ကြိုးစားနေခဲ့သည်။ ကျွန်မ ကူညီရန် အပြေးသွားခဲ့သည်။

"ရှင် ဒဏ်ရာရသွားသလား" ဟု ကျွန်မက သူ့ကို မေးခဲ့သည်။

လူစိမ်းမှာ ကျွန်မကို တွေ့ရသဖြင့် အံ့အားသင့်နေပုံရသည်။ "မိန်းကလေး" သူက ဖြေခဲ့၏။ "မင်း...ငါ့မြင်းကို ဖမ်းနိုင်ဖို့ ကူညီနိုင်မလား၊ အခုကျေးဇူးပြုပြီး မြင်းကို ဒီနေရာကို ခေါ်လာပေးပါ၊ ကျေးဇူးပါပဲ" လူစိမ်းက ထရပ်ရန် ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့ခြေထောက်မှာ ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ်ရခဲ့၏။ သူသည်

လူတစ်ဦးသည် သွန်းဖီးလ်ဟောလ်သို့ ဦးတည်၍ မြင်းစီးလာနေခဲ့သည်။
ရုတ်တရက် ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် လူစိမ်း၏ မြင်းမှာ
ရေခဲပေါ်သို့ လဲကျသွားခဲ့သည်။

ကျွန်မကို ထပ်ကြည့်လိုက်၏။ "မင်း...ငါ့ကို သူ့ကျောကုန်းပေါ် ပြန်တက်ဖို့ ကူညီပေးနိုင်မလား၊ ကောင်းပြီ၊ ကျေးဇူးပဲ မစ္စ..."

ကျွန်မက မြင်းစီး၍ ထွက်သွားသည့် သူ့ကို ကြည့်နေခဲ့သည်။ "သူ ဘယ်သူလဲ" ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ မေးမိခဲ့သည်။ "သူဟာ ရုပ်မချောပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်... သူ့မှာ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတဲ့ မျက်နှာရှိတယ်၊ ငါ သူ့ကို သိချင်လိုက်တာ"

ကျွန်မ သွန်းဖီးလ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ လူတိုင်း စိတ်လှုပ်ရှားနေခဲ့ကြသည်။ မစ္စဖဲယားဖက်စ်မှာ အလွန် အလုပ်များနေခဲ့၏။ "ဘာဖြစ်နေတာလဲ" ဟု ကျွန်မက သူ့ကို မေးခဲ့သည်။

"အိုး... မစ္စအားရ်" ဟု မစ္စဖဲယားဖက်စ်က ပြော၏။ "မစ္စတာရိုချက်စတာလေ၊ သူ ရုတ်တရက် ပြန်ရောက်လာခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ မကြာခင် ထပ်ပြီး ခရီးထွက်ချင် ထွက်သွားလိမ့်မယ်၊ မစ္စအားရ်...အခု မင်းပြန်သွားပြီး မင်းရဲ့ အကောင်းဆုံး ဝတ်စုံကို ဝတ်ခဲ့ရလိမ့်မယ်၊ မစ္စတာရိုချက်စတာက မင်းနဲ့ အေဒဲယ်ကို ညစာမစားခင် တွေ့ချင်တယ်"

ထိုညနေတွင် ကျွန်မသည် အေဒဲယ်ကို မစ္စတာရိုချက်စတာ၏ အခန်းသို့ ခေါ်သွားခဲ့၏။ မစ္စတာရိုချက်စတာနှင့် တွေ့ရမည်ကို ကျွန်မ အနည်းငယ် ကြောက်ရွံ့နေမိသည်။ ကျွန်မ အခန်းထဲသို့ တိတ်ဆိတ်စွာ ဝင်ခဲ့သောအခါ လူတစ်ဦးကို ထိုနေရာတွင် တွေ့ရသည်။ ကျွန်မ သူ့ကို သိပါသည်။ ထိုသူမှာ မြင်းပေါ်မှ လူပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ဝင်စားဖွယ် လူစိမ်းမှာ မစ္စတာရိုချက်စတာပင် ဖြစ်သည်။

မစ္စတာရိုချက်စတာသည် ထပ်မံ၍ ခရီးမထွက်တော့ပါ။ သူသည် နေ့တိုင်း အလုပ်များနေလေ့ရှိသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ညနေပိုင်း၌ သူ ကျွန်မကို စကားပြောခဲ့ပါသည်။ သူသည် အများအားဖြင့် တည်ကြည်ပြီး ပြုံးရယ်မှု မရှိတတ်ပါ။ သို့သော် သူသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းပြီး ကျွန်မ သူ့ကို မကြောက်ရွံ့တော့ချေ။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ သွန်းဖီးလ်ဟောလ်၌ နေရသည်ကို ပိုမိုနှစ်သက်လာခဲ့သည်။

✧

ညတစ်ညတွင် ကျွန်မ ရုတ်တရက် နိုးလာခဲ့၏။ အချိန်မှာ နံနက် နှစ်နာရီခန့်ရှိပြီ။ ကျွန်မ အသံတစ်ခု ကြားမိသည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ အရာအားလုံးမှာ အလွန်တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်။ ကျွန်မ ဂရုပြု၍ နားထောင်ခဲ့ပြီး နောက်တစ်ကြိမ် အသံထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ တစ်စုံတစ်ဦးသည် ကျွန်မအခန်း၏ အပြင်ဘက်၌ လမ်းလျှောက်နေခဲ့၏။

"အဲဒီမှာ ဘယ်သူရှိသလဲ" ဟု ကျွန်မ မေးလိုက်သည်။ မည်သူတစ်စုံတစ်ဦးမျှ အဖြေမပေးခဲ့ချေ။ ကျွန်မမှာ ကြောက်ရွံ့ပြီး အေးစိမ့်လာ၏။ အိမ်ကြီးမှာ အသံတိတ်ငြိမ်သွားပြန်သည်။ ကျွန်မ ထပ်မံအိပ်ပျော်ရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။

ထို့နောက် ကျွန်မ ရယ်သံတစ်ခု ကြားရသည်။ ၎င်းမှာ ရွံရှာကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ရယ်သံတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

မစ္စတာရိုချက်စတာမှာ အိပ်စက်လျက် ရှိပြီး ခုတင်ကို မီးစွဲလောင်နေခဲ့သည်။ အလျင်အမြန်ပင် ကျန်မ ရေအချို့ကို ယူ၍ ၎င်းတို့အားလုံးကို အိပ်ရာပေါ်သို့ လောင်းချလိုက်သည်။

ကျန်မ နားစိုက်ထောင်နေခဲ့၏။ တစ်စုံတစ်ဦးသည် အဝေးသို့ ထွက်ပြေးသွားပြီး ထပ်ခိုးဆီသို့ လှေကားထစ်များအတိုင်း ပြေးတက်သွားခဲ့သည်။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ ကျန်မ အပြင်ထွက်ပြီး မစ္စဖဲယားဖက်စ်ကို ရှာဖွေရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ အဝတ်အစား ဝတ်ပြီး ကျန်မ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်မှာ ယခု တိတ်ဆိတ်နေပြန်၏။ သို့သော် ရုတ်တရက် ကျန်မ မီးခိုးနံ့ ရခဲ့သည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို မီးလောင်နေလေပြီ။ ကျန်မ ရှာဖွေရန် ပြေးထွက်ခဲ့၏။

မီးခိုးမှာ မစ္စတာရိုချက်စတာ၏ အခန်းမှ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားပြီး ရှာဖွေကြည့်ခဲ့သည်။ မစ္စတာရိုချက်စတာမှာ သူ့အိပ်ရာပေါ်တွင် အိပ်စက်လျက် ရှိပြီး ခုတင်ကို မီးစွဲလောင်နေခဲ့သည်။ "ငါ ဘာလုပ်နိုင်သလဲ" ဟု ကျွန်မ တွေးမိခဲ့၏။ အလျင်အမြန်ပင် အခန်း ဝန်းကျင်သို့ ကျွန်မ ရှာဖွေကြည့်ခဲ့သည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာပင် ထောင့် တစ်ထောင့်၌ ရေတချို့ ရှိနေခဲ့၏။ မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန် ကျွန်မ ရေအိုးကိုယူ၍ ၎င်းတို့အားလုံးကို အိပ်ရာပေါ်သို့ လောင်းချလိုက် သည်။ မစ္စတာရိုချက်စတာ နိုးလာခဲ့သည်။

"ဘာဖြစ်နေတာလဲ" ဟု သူက အော်ခဲ့သည်။ "ဂျိန်း၊ မင်းလား၊ မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"မစ္စတာရိုချက်စတာ" ကျွန်မက ပြောခဲ့သည်။ "ရှင့် ခုတင် မီးလောင်နေတယ်၊ ရှင် ချက်ချင်း ထဖို့ လိုတယ်"

သူ ခုတင်ပေါ်မှ ခုန်ထခဲ့၏။ နေရာတိုင်း၌ ရေများရှိနေပြီး မီးလောင်ရာနေရာမှ မီးခိုးများ ထွက်နေဆဲဖြစ်သည်။ "ဂျိန်း၊ မင်း ငါ့ကို မီးထဲက ကယ်ခဲ့တာပဲ၊ မင်း ဒါကို ဘယ်လိုသိသလဲ၊ မင်း ဘယ်လို နိုးလာတာလဲ" မစ္စတာရိုချက်စတာက မေးခဲ့သည်။ ကျွန်မ သူ့ကို ကျွန်မ အခန်းအပြင်ဘက်မှ အသံနှင့် ကြောက်မက် ဖွယ် ရယ်သံအကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။

မစ္စတာရိုချက်စတာမှာ တည်ငြိမ်သွားပြီး ဒေါသထွက် လာသည်။

"ငါ အပေါ်တပ်က ထပ်ခိုးကို သွားမယ်၊ ဒီမှာ ခဏနေပြီး ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ ငါ့ကို စောင့်ပါ၊ မစ္စဖဲယားဖက်စ်ကို မနှိုးပါနဲ့"

သူ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်မ သူ့ကို စောင့်နေခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ သူသည် အလွန်ငြိမ်သက်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ "အခု မင်း အိပ်ရာကို ပြန်သွားနိုင်ပြီ ကျိန်း၊ အခု အားလုံး အဆင်ပြေသွားပါပြီ"

"ထပ်ခိုးပေါ်မှာ ဘယ်သူနေသလဲ" ဟု နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်မက မစ္စဖဲယားဖက်စ်ကို မေးခဲ့သည်။

"ဂရေ့စ်ပူးလ် တစ်ယောက်တည်းပါ" ဟု သူမက ဖြေခဲ့သည်။ "သူမဟာ အစေခံတွေထဲက တစ်ယောက်ပဲ၊ သူမဟာ ထူးဆန်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်"

ကျွန်မမှာ ဂရေ့စ်ပူးလ်ကို သတိရလာမိသည်။ သူမသည် တခြား အစေခံများနှင့် အများအားဖြင့် စကားပြောလေ့မရှိသော ထူးဆန်းဆိတ်ငြိမ်သည့် မိန်းမတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တံခါးများ၏ အပြင်ဘက်၌ ထူးဆန်းစွာ ရပ်ပြီး ညဉ့်နက်သန်းခေါင်တွင် အိမ်ကို ပတ်၍ လမ်းလျှောက်နေသူမှာ ဂရေ့စ်ပူးလ်ပင် ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

ထိုညနေတွင် အေဒယ်ကို သင်ခန်းစာများ သင်ပေးပြီးနောက် ကျွန်မ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ မစ္စဖဲယားဖက်စ်နှင့် ကျွန်မ တွေ့ခဲ့သည်။ "မစ္စတာရိုချက်စတာဟာ ဒီမနက် စောစောကပဲ အိမ်က ထွက်သွားပြီ" ဟု သူမက ပြော၏။ "သူဟာ သူ့မိတ်ဆွေတွေနဲ့ အတူနေဖို့ သွားတာဖြစ်တယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့နဲ့အတူ သီတင်းပတ်တချို့ကြာအောင် အတူနေလိမ့်လို့ ငါ ထင်တယ်၊ သူ ဘယ်တော့ ပြန်လာမယ်ဆိုတာ ငါ မသိဘူး"

"မစ္စအင်ဂရမ်ကို မစ္စတာရိုချက်စတာ လက်ထပ်လိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်" ဟု မစ္စဖဲယားဖက်စ်က ပြောသည်။

သို့သော် မစ္စတာရိုချက်စတာက ဘလမ်ချီအင်ဂရမ် အပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားပါ၏လော။ သူက သူမကို နှစ်သက်နေပုံရသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့အတူတကွ ရှိကြသည့်အခါ သူသည် များစွာ ပျော်ရွှင်နေဟန် မတွေ့ရချေ။

တစ်ညနေတွင် သွန်းဖီးလ်ဟောလ်သို့ ဧည့်သည်သစ် တစ်ဦး ရောက်လာခဲ့သည်။ မစ္စတာမေဆွန်ဟု ခေါ်သော နက်မှောင်သည့် ဆံပင်နှင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော လူရွယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် မစ္စတာရိုချက်စတာနှင့် အလုပ်ကိစ္စအရ တွေ့ဆုံရန် လာရောက်ခြင်း ဖြစ်၏။ မစ္စတာမေဆွန်က သူနှင့် မစ္စတာရိုချက်စတာတို့သည် မိတ်ဆွေဟောင်းများ ဖြစ်ကြသည်ဟု ကျွန်မတို့ကို ပြောသော်လည်း မစ္စတာရိုချက်စတာကမူ မစ္စတာမေဆွန်ကို တွေ့ရသည့်အတွက် အလွန်အမင်း ဝမ်းသာပုံ မရချေ။ မစ္စတာရိုချက်စတာသည် "အနောက်ပိုင်း အင်ဒီးစ်မှ မစ္စတာမေဆွန်" ဟူသည့် အမည်ကို ကြားရသည့်အခါ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ပြီး သူ့မျက်နှာမှာ ဖြူရော်သွားခဲ့သည်။

ထိုညတွင် မစ္စတာရိုချက်စတာနှင့် မစ္စတာမေဆွန်တို့သည် အချိန်ကြာမြင့်စွာ စကားပြောခဲ့ကြသည်။ နောက်ဆုံး အတော်ညဉ့်နက်မှပင် သူတို့ အိပ်ရာ ဝင်သွားခဲ့ကြသည်။ မကြာမီပင်

တစ်အိမ်သားလုံး အိပ်ပျော်သွားခဲ့ကြသည်။ ရုတ်တရက် ကျွန်မ လန့်နိုးသွားခဲ့၏။ ကျွန်မ ခေါင်းပေါ်ရှိ တစ်နေရာရာမှ ကြောက်မက်ဖွယ် ညည်းတွားသံတစ်ခုကို ကျွန်မ ကြားမိခဲ့သည်။ ထို့နောက် အရာအားလုံး ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ ကျွန်မ သေချာစွာ နားစိုက်ထောင်ကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်မ ခေါင်းပေါ်မှ ဆူညံသံများကို ကြားခဲ့ရပြန်သည်။ အပေါ်ရှိ အခန်းထဲတွင် ရန်ဖြစ်ပြီး တိုက်ခိုက်နေကြပုံရသည်။ ထို့နောက် တခြားညည်းတွားသံတစ်ခု ကြားခဲ့ရပြန်သည်။

"ကယ်ကြပါဦး၊ ကယ်ကြပါဦး" ဟု တစ်စုံတစ်ဦးက အော်ဟစ်နေသည်။ တိုက်ခိုက်သံများ ပိုကျယ်လာ၏။ ထို့နောက် အသံတစ်ခုက အော်ခေါ်ခဲ့သည်။ "ရိချက်စတာ၊ အမြန်လာပါဦး၊ ငါ့ကို ကယ်ပါဦး"

တံခါးပွင့်သွားခဲ့ပြီး တစ်စုံတစ်ဦးသည် အပေါ်ရှိ ထပ်ခိုးသို့ လှေကားအတိုင်း ပြေးတက်သွားသံကို ကျွန်မ ကြားခဲ့ရသည်။ ကျွန်မ အဝတ်အစားတချို့ကို လျင်မြန်စွာ ဝတ်ဆင်လိုက်ပြီး ကျွန်မ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ယခု အိမ်ရှိ လူတိုင်းပင် လန့်နိုးသွားကြလေပြီ။ ဧည့်သည်များမှာ သူတို့ အခန်းတံခါးဝများတွင် အားလုံးရပ်နေခဲ့ကြသည်။

"ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မီးလောင်တာလား၊ ဒီအသံက ဘာသံလဲ" ဟု သူတို့က မေးခဲ့သည်။

မစ္စတာရိချက်စတာသည် ထပ်ခိုးပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ "ကျေးဇူးပြုပြီး စိတ်မပူကြပါနဲ့" ဟု သူက သူ့မိတ်ဆွေများကို ပြောသည်။ "အားလုံး အဆင်ပြေသွားပါပြီ"

"ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်နေတာလဲ" ဟု တစ်စုံတစ်ဦးက မေးခဲ့သည်။

"အစေခံတွေထဲက တစ်ယောက်က အိပ်မက်ဆိုး မက်ပြီး လန့်အော်လိုက်တာပါ" ဟု မစ္စတာရိုချက်စတာက ပြောသည်။ "ဒါပေမယ့် အခုတော့ အရာအားလုံး အဆင်ပြေသွားပါပြီ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ပြန်အိပ်ကြပါ"

မစ္စတာရိုချက်စတာ၏ စည့်သည်များမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူတို့၏ အခန်းများသို့ ပြန်သွားကြသည်။ ကျွန်မသည်လည်း အခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်မ ပြန်အိပ်မပျော်တော့ချေ။ ထိုင်၍ ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်သို့ ကြည့်နေမိသည်။ တစ်အိမ်လုံးမှာ ယခုတော့ အလွန်တိတ်ဆိတ် သွားပြန်သည်။ ထပ်ခိုးဆိုမှ မည်သည့်အသံမျှ ထွက်မလာတော့ချေ။

ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်မ၏ အခန်းတံခါးကို လာခေါက်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ တံခါးဖွင့်လိုက်၏။ မစ္စတာရိုချက်စတာသည် အပြင်ဘက်တွင် ရပ်နေခဲ့သည်။ "ကျိန်း၊ ငါနဲ့ ကျေးဇူးပြုပြီး လိုက်ခဲ့ပါ" ဟု သူက ကျွန်မကို ပြောသည်။ "ဒါပေမယ့် တိတ်တိတ်ကလေး လိုက်ခဲ့နော်၊ ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ့"

မစ္စတာရိုချက်စတာ၏ နောက်မှ ကျွန်မ ထပ်ခိုးပေါ်သို့ လိုက်သွားခဲ့သည်။ သူသည် အခန်းတစ်ခု၏ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ကျွန်မတို့ အထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

"ဒီမှာ စောင့်ပါဦး" ဟု မစ္စတာရိုချက်စတာက ကျွန်မကို ပြောခဲ့သည်။ ကျွန်မ တံခါးအနီး၌ ရပ်နေခဲ့သည်။ အခန်း၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်၌ တံခါးတစ်ချပ် ရှိနေခဲ့သည်။ ထိုအခန်း

တံခါး၏နောက်မှ ကြောက်မက်ဖွယ်အသံတစ်ခုကို ကျွန်မ ကြားခဲ့သည်။ ဒေါသထွက်နေသော သတ္တဝါတစ်ကောင်၏ အသံနှင့် တူသည်။ မစ္စတာရိုချက်စတာသည် ကျွန်မကို ထားခဲ့ပြီး ထိုတံခါးကို ဖြတ်၍ ဝင်သွားခဲ့သည်။ ရွံရှာကြောက်မက်ဖွယ် ရယ်သံတစ်ခုကို ကျွန်မ ထပ်ကြားခဲ့ရသည်။ ဂရေ့စ်ပူးလ်များ တံခါးနောက်မှ အခန်းထဲတွင် ရှိနေသလား။ မစ္စတာရိုချက်စတာသည် အခန်းထဲရှိ တစ်စုံတစ်ဦးနှင့် စကားပြောနေခဲ့သည်။ ထို့နောက် ပြန်ထွက်လာပြီး ထိုတံခါးကို သော့ပြန်ခတ်ခဲ့သည်။

"ဒီကို လာပါဦး ဂျိန်း" ဟု သူက ကျွန်မကို တိုးညှင်းစွာ ပြောခဲ့သည်။ ကျွန်မ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားခဲ့၏။ အခန်းထဲတွင် ခုတင်ကြီးတစ်လုံးရှိနေခဲ့သည်။ မစ္စတာမေဆွန်မှာ ခုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေခဲ့၏။ သူ့မျက်နှာမှာ ဖြူရော်နေပြီး သူ့မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားခဲ့၏။ သူ့ရုပ်အင်္ကျီပေါ်တွင် သွေးများ များစွာ စွန်းထင်းနေခဲ့သည်။ လူပ်ရှားမှုလည်း မရှိတော့ချေ။

"သူ သေသွားပြီလား" ဟု ကျွန်မက မေးခဲ့သည်။ "မသေသေးဘူး" ဟု မစ္စတာရိုချက်စတာက ဖြေခဲ့သည်။ "သူ ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းထန်ထန်မရပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ ဆရာဝန်ကို သူ့အတွက် သွားခေါ်ရလိမ့်မယ်၊ မင်း ငါပြန်လာတဲ့အထိ သူနဲ့ နေပေးနိုင်မလား"

ခုတင်ပေါ်မှ လူမှာ လူပ်ရှားလာပြီး စကားပြောရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ မစ္စတာရိုချက်စတာက သူ့ဘက်သို့လှည့်လိုက်သည်။ "စကားပြောဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ မေဆွန်၊ ဂျိန်း ကျေးဇူးပြုပြီး သူ့ကို စကားမပြောပါစေနဲ့၊ မင်းနဲ့ သူ ဘာစကားမှ မပြောရဘူးနော်"

မစ္စတာရိုချက်စတာသည် အခန်းပြင်သို့ အလျင်အမြန် ထွက်သွားခဲ့သည်။ ခုတင်ပေါ်ရှိ ငြိမ်သက်နေသူနှင့်အတူ ကျွန်မ စောင့်နေခဲ့သည်။ ကျွန်မ ကြောက်ရွံ့နေခဲ့၏။ ဂရေ့စ်ပူးလ်မှာ ကပ်လျက် အခန်းတွင် ရှိနေကြောင်း ကျွန်မ သိထားခဲ့သည်။ အချိန်ကြာမြင့်စွာပင် မစ္စတာရိုချက်စတာ ပြန်အလာကို ကျွန်မ စောင့်နေခဲ့သည်။ "သူ ဘယ်အချိန်ပြန်လာမှာလဲ" ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ မေးမိခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ရောက်လာခဲ့ပြီး မစ္စတာရိုချက်စတာ သည် ဆရာဝန်နှင့်အတူ ပြန်ရောက်လာခဲ့၏။ ဆရာဝန်က မစ္စတာ မေဆွန်ကို ကြည့်ရှုစမ်းသပ်နေစဉ် မစ္စတာရိုချက်စတာက ကျွန်မကို ပြောခဲ့သည်။ "မင်းရဲ့ ကူညီမှုတွေ အားလုံးအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါ တယ် ကျိန်း၊ မေဆွန်ဟာ အခု သွန်းဖီးလ်ဟောလ်ကို စွန့်ခွာရတော့ မယ်၊ ဆရာဝန်က သူ့ကို ခေါ်ဆောင်သွားလိမ့်မယ်"

ကျွန်မတို့သည် မစ္စတာမေဆွန်ကို အောက်ထပ်သို့ ဆင်း၍ အိမ်ပြင်ထွက်နိုင်စေရန် ကူညီခဲ့ကြသည်။ အချိန်မှာ နံနက်စောစော ပင် ဖြစ်၍ အိမ်ရှိ တခြားလူများမှာ အိပ်စက်နေဆဲဖြစ်သည်။

"သနားစရာ မေဆွန်ကို ဂရစိုက်လိုက်ပါ" ဟု မစ္စတာ ရိုချက်စတာက ဆရာဝန်ကို ပြောခဲ့သည်။ "သူ မကြာခင်မှာ အနောက်ပိုင်း အင်ဒီးစ်က သူ့အိမ်ကို ပြန်နိုင်ပါလိမ့်မယ်"

သူ ထွက်မသွားမီတွင် မစ္စတာမေဆွန်က အလွန်ထူးဆန်း သော တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောခဲ့၏။ "သူမကို ဂရစိုက်လိုက်ပါ ရိုချက်စတာ"ဟု သူက ပြောသည်။ "သူမကို ဂရစိုက်ဖို့ ကတိပေးပါ"

ခုတင်ပေါ်ရှိ ငြိမ်သက်နေသူနှင့်အတူ ကျွန်မသည် မစ္စတာရိုချက်စတာ ပြန်အလာကို စောင့်နေခဲ့သည်။ ကျွန်မ ကြောက်ရွံ့နေခဲ့၏။ ဂရေ့စ်ပူးလ်မှာ ကပ်လျက် အခန်းတွင် ရှိနေကြောင်း ကျွန်မ သိထားခဲ့သည်။

မစ္စတာရိုချက်စတာမှာ ဝမ်းနည်းသွားပုံရသည်။ "ငါ ကတိပေးပါတယ်၊ ငါ သူမကို အမြဲတမ်း ဂရုစိုက်ခဲ့ပါတယ်"

ကျွန်မ အိမ်ဆီသို့ပြန်ရန် ပြင်လိုက်သည်။ "မသွားပါနဲ့ဦး၊ ကျိန်း" ဟု မစ္စတာရိုချက်စတာက ပြောခဲ့၏။ "ပန်းခြံထဲကို လာပါ၊ ငါနဲ့ စကားပြောရအောင်" ကျွန်မတို့ ပန်းခြံထဲသို့ သွားခဲ့ကြသည်။ "ဘယ်လို ညမျိုးပါလိမ့်နော်" ဟု သူက ပြောခဲ့သည်။ "မင်း ကြောက်သွားသလား ကျိန်း"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ ကြောက်သွားခဲ့တယ်၊ ဒါထက် ပိုတာကတော့ ကပ်လျက် အခန်းမှာ ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ ရယ်သံနဲ့ တစ်စုံတစ်ဦးရှိနေတာပဲ မစ္စတာရိုချက်စတာ၊ အခု ဂရေ့စ်ပူးလ် ထွက်သွားပြီလား"

"မသွားဘူး" ဟု သူက ပြန်ပြော၏။ "ဒါပေမယ့် ဂရေ့စ်ပူးလ်ကို စိတ်မပူပါနဲ့၊ သူမအကြောင်းကို မေ့နိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါ၊ သူမဟာ အန္တရာယ်မရှိပါဘူး၊ ငါ စိတ်ပူနေတာက မေဆွန်ကိုပဲ"

ဤသည်ကို ကြားရ၍ ကျွန်မ အံ့သြသွား၏။ "မစ္စတာ မေဆွန်၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ ကြောက်ရွံ့နေခဲ့တာပဲ၊ သူဟာ ရှင့်ကို အန္တရာယ် မပေးနိုင်ပါဘူး"

မစ္စတာရိုချက်စတာမှာ ဝမ်းနည်းသွားပုံရသည်။ "မေဆွန် ငါ့ကို အန္တရာယ်မပေးချင်မှန်း ငါသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ကို ဒုက္ခရောက်စေမယ့် တစ်စုံတစ်ရာကို သူ ပြောနိုင်တယ်၊ သူ အနောက်ပိုင်း အင်ဒီးစ်ကို ပြန်သွားရင် ငါ ပိုဝမ်းသာမှာပဲ"

✧

နောက်တစ်ရက်တွင် အုံသြဖွယ်စာတစ်စောင်ကို ကျန်မ ရခဲ့သည်။ ကျန်မ၏ အဒေါ် မစ္စရိဒ်မှာ သေလုနီးပါး ဖြစ်နေပြီး ကျန်မကို တွေ့လိုခဲ့၏။ သူမ၏အိမ်သို့ ခရီးမှာ ရှည်လျားလှ၏။ ကျန်မ ထိုသို့ရောက်သောအခါ ကျန်မ၏ ဝမ်းကွဲအစ်ကို ဂျွန် သေဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ကြားသိရသည်။ မစ္စရိဒ်မှာ အလွန် မကျန်းမာဖြစ်နေခဲ့၏။ ပထမပိုင်းတွင် သူမက ကျန်မကို စကား မပြောလိုခဲ့ချေ။ ထို့နောက် တစ်နေ့တွင် ကျန်မ သူ့ခုတင်အနီး၌ ထိုင်နေစဉ် သူမက ကျန်မအား စာတစ်စောင်ပြခဲ့သည်။ ၎င်းစာမှာ ကျန်မ ဖခင်၏အစ်ကို မက်ဒေးရာတွင် နေသော ကျန်မ ဦးလေး ထံမှ ဖြစ်သည်။ စာမှာ ဤသို့ဖြစ်၏။

ခင်မင်ရပါသော မစ္စရိဒ်

ကျေးဇူးပြု၍ ကျန်ပ်ကို ကူညီပါ။ ကျန်ပ်ညီ၏သမီး ကျိန်းအားရ်ကို ကျန်ပ် ရှာလိုပါသည်။ ကျန်ပ်သည် ကြွယ်ဝ ချမ်းသာသူဖြစ်ပြီး သားသမီး မရှိပါ။ ကျန်ပ်သည် ကျိန်းအားရ်ကို ကျန်ပ်နှင့်အတူ လာနေစေလိုပါသည်။

ရိုးဖြောင့်စွာဖြင့်

ဂျွန်အားရ်

ကျန်မ စာကိုဖတ်ပြီးနောက် ၎င်းတွင် ပါသည့်နေ့စွဲကို ကြည့်လိုက်သည်။ "ဒါပေမယ့် မစ္စရိဒ်" ဟု ကျန်မ ပြောခဲ့သည်။ "ဒါဟာ စာဟောင်းတစ်စောင်ပဲ၊ ရှင် ဒါကို လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ် ကတည်းက ရခဲ့တာပဲ"

"ငါ သိပါတယ်" ဟု သူမက ပြောဏ်။ "ဒါပေမယ့် ငါ မင်းကို ဘယ်တုန်းကမျှ မနှစ်သက်ခဲ့ဘူး ကျိန်းအားရ်၊ ငါ ဒီစာကို ဖတ်ပြီးတော့ မင်းရဲ့ ဦးလေးဆီကို စာရေးခဲ့တယ်၊ ငါ သူ့ကို မင်း သေသွားပြီလို့ ပြောခဲ့တယ်၊ ငါ မင်း လိုဝှဒ်ကျောင်းမှာ သေသွားပြီလို့ ပြောခဲ့တယ်၊ အခု ထွက်သွားပါတော့၊ ငါ့ကို ထားခဲ့ပါတော့"

သိပ်မကြာမီမှာပင် မစ္စရိဒ် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီး ကျွန်မ သွန်းဖီးလ်ဟောလ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ နွေရာသီဖြစ်ပြီး သွန်းဖီးလ် ဟောလ်အနီးရှိ လွင်ပြင်များမှာ အလွန်တိတ်ဆိတ်၍ လှပနေခဲ့ သည်။ ကျွန်မအတွက်တော့ ဤနေရာသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အလှဆုံးနေရာပင် ဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် ယခုအခါ ကျွန်မ၏အိမ် ဖြစ်နေပေပြီ။

"အေဒယ်ကတော့ ငါ့ကို မြင်ရင် ဝမ်းသာမှာပဲ" ဟု ကျွန်မ တွေးမိခဲ့သည်။ "ဒါပေမယ့် မစ္စတာရိုချက်စတာကရော ဘယ်လိုလဲ၊ သူက ငါ အတွေ့မြင်ချင်ဆုံးသူပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူကကော ငါ့ကို တွေ့ချင်ပါ့မလား၊ အခုဆိုရင် သူ ဘလမ်ချီအင်ဂရမ်နဲ့ လက်ထပ်ပြီးကောင်း ပြီးကြမှာပဲ၊ လက်မထပ်ကြရသေးရင်လဲ သူတို့ မကြာခင် လက်ထပ်ကြမှာပဲ" မစ္စတာ ရိုချက်စတာနှင့် ဘလမ်ချီအင်ဂရမ်အကြောင်း တွေးမိသောအခါ ကျွန်မ ဝမ်းနည်း လာဏ်။ "ဒါကြောင့် ငါ ဒီလုပတဲ့ နေရာကို မကြာခင် စွန့်ခွာ ရမှာပဲ" ဟု ကျွန်မ တွေးမိသည်။ "မစ္စတာရိုချက်စတာ လက်ထပ် သွားရင် ငါ ဒီမှာ နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ ဘယ်တော့မှ သွန်း ဖီးလ်ဟောလ်ကို ထပ်မြင်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီထက်

ပိုဆိုးတာက ငါ မစ္စတာရိုချက်စတာကို ဘယ်တော့မှ ထပ်တွေ့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ကျွန်မ အိမ်အနီးရောက်သောခါ မစ္စတာရိုချက်စတာနှင့် တွေ့ခဲ့သည်။ ကျွန်မကို တွေ့ရသည်ကို သူ နှစ်သက်ပုံ ရကြောင်း တွေ့ရသောအခါ ကျွန်မ ပိုမိုပျော်ရွှင်လာခဲ့သည်။ အေဒဲယ်နှင့် မစ္စဖဲယားဖက်စ်တို့သည်လည်း ကျွန်မအား မြင်ရသည်ကို ဝမ်းသာခဲ့ကြပါသည်။ “အခု ဧည့်သည်တွေ အားလုံး ပြန်သွားကြပြီ”ဟု မစ္စဖဲယားဖက်စ်က ပြောသည်။ “ဒီမှာ အခု အရမ်းတိတ်ဆိတ်နေတယ်၊ မင်းကို ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါ ကျွန်မ အိမ်ပဲ” ဟု ကျွန်မ တွေးမိခဲ့သည်။ “ငါ ဒီမှာ အမြဲတမ်း ပျော်နိုင်တာပဲ၊ ဘယ်လိုများကြောင့် ဒီနေရာကို စွန့်ခွာရမှာလဲ”

ကျွန်မသည် အေဒဲယ်ကို ပြန်လည်၍ စာသင်ပေးခဲ့သည်။ အရာအားလုံးမှာ ယခင်အတိုင်းဖြစ်သည်။ မစ္စတာရိုချက်စတာသည် ဘလမ်ချီအင်ဂရမ်နှင့် လက်ထပ်ရတော့မည့်အကြောင်းကို ဘာမျှမပြောမဆိုဘဲ နေဆဲဖြစ်သည်။ ထို့နောက် တစ်ညနေတွင် သူ ကျွန်မကို ပန်းခြံထဲတွင် တွေ့ခဲ့သည်။ “ငါနဲ့ လာစကားပြောပါလား ဂျိန်း” ဟု သူက ပြောသည်။

ကျွန်မ သူ့ဆီကို လျှောက်သွားခဲ့သည်။ “အခု” ကျွန်မ တွေးမိခဲ့သည်။ “သူ လက်ထပ်တော့မယ့်အကြောင်း ပြောတော့မယ် ထင်တယ်”

“မင်း ဒီမှာ ပျော်ရဲ့လား ဂျိန်း” ဟု သူက မေးခဲ့သည်။

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ အရမ်းပျော်ပါတယ်" ဟု ကျွန်မ ဖြေခဲ့သည်။

"ပြီးတော့ မင်း အေဒယ်နဲ့ မစ္စဖဲယားဖက်စ်ကို ချစ်ခင်သလား"

"အလွန်အလွန်ပါပဲ" ဟု ကျွန်မက ပြောသည်။

"မင်း သူတို့နဲ့ ခွဲခွာရမယ်ဆိုရင် ဝမ်းနည်းမှာပဲနော်" ဟု သူက ပြော၏။

ကျွန်မ အဝေးသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ "အခု သူလက်ထပ်ရတော့မို့ ငါ ဒီက ထွက်သွားရလိမ့်မယ်လို့ ပြောတော့မယ်" ဟု ကျွန်မ တွေးမိခဲ့သည်။ ကျွန်မ သူ့ကို ကြည့်လိုက်မိ၏။ "ဟုတ်ကဲ့" ဟု ကျွန်မ ဖြေခဲ့သည်။ "ကျွန်မ ခွဲခွာသွားရရင် အလွန်ပဲ ဝမ်းနည်းမှာပဲ"

"ဒါပေမယ့် မင်း သွားရတော့မယ်၊ မင်း သိရဲ့လား" ဟု မစ္စတာရိုချက်စတာက ပြောသည်။

"ကျွန်မလား၊ ကျွန်မ မကြာခင် ထွက်သွားရမှာလား"

"ဟုတ်တယ်၊ မကြာခင်ပဲ"

"ဒီလိုဆို ရှင် လက်ထပ်တော့မှာပေါ့"

"ဟုတ်တယ်၊ ငါလက်ထပ်တော့မယ်၊ အေဒယ်လဲ ကျောင်းကို သွားရလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ မင်း အလုပ်သစ်တစ်ခု ရလိမ့်မယ်၊ ငါ မင်းကို အလုပ်တစ်ခု ရှာပေးနိုင်ပါတယ်၊ ဒီနေရာက အဝေးမှာပေါ့"

"ဒီနေရာက အဝေးမှာ" ဟု ကျွန်မက မေးခဲ့၏။ "နောက် ပြီးတော့ ကျွန်မ သွန်းဖီးလ်ဟောလ်ကို ထပ်မြင်ရတော့မှာ

မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့...ပြီးတော့...ရှင့်ကိုလဲ ထပ်တွေ့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူးလား မစ္စတာရိုချက်စတာ"

"အို ...မင်း ဒီကနေ ဝေးသွားတဲ့အခါ မင်း မကြာခင် ငါ့ကို မေ့သွားမှာပါ" ဟု သူက ပြောခဲ့သည်။

"မဟုတ်ဘူး" ဟု ကျွန်မ တွေးမိသည်။ "ရှင်ကသာ ကျွန်မကို မေ့သွားမှာပါ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ရှင့်ကို ဘယ်တော့မှ မေ့မှာ မဟုတ်ဘူး"

"ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး" ဟု ကျွန်မ သူ့ကို နောက်ဆုံးတွင် ဖြေခဲ့၏။ ပြီးနောက် ကျွန်မ စတင် ငိုကြွေးမိလေသည်။ စကား မပြောနိုင်တော့ချေ။

သူ ကျွန်မကို သေချာစွာ ကြည့်နေခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ ထပ်၍ စကားပြောခဲ့သည်။ "မင်းသွားဖို့ မလိုအပ်နိုင်ပါဘူး" ဟု သူက ပြောသည်။ "ငါ လက်ထပ်တဲ့အခါမှာလဲ မင်း ဒီမှာ နေနိုင်မှာပါ"

မစ္စတာရိုချက်စတာသည် ကျွန်မတွင် ဘာခံစားချက်မျှ မရှိဘူးဟု ထင်နေသလား မသိပါ။ ကျွန်မ ဘယ်လောက် ခံစား နေရသည်ကို သူနားမလည်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မ၏ ခံစားချက်များမှာ အလွန်တရာပင် အရေးမပါလေသလား။ ကျွန်မ ဒေါသထွက် လာခဲ့သည်။

"မဟုတ်ဘူး" ကျွန်မ သူ့ကို ပြောခဲ့သည်။ "ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မနေနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မ မနေနိုင်ဘူး၊ မစ္စအင်ဂရမ်... မစ္စအင်ဂရမ်ဟာ ရှင့်ဇနီး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မဟာ မစ္စအင် ဂရမ်လို ချမ်းသာပြီး လှပမှုမရှိမှန်း ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ကျွန်မဟာ

သိပ်ဆင်းရဲပြီး သိပ်အရေးမပါပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ဝမ်းနည်းနေတုန်းပဲ၊ ပြီးတော့ ရှင် မစ္စအင်ဂရမ်နဲ့ လက်ထပ်ရင် ကျွန်မဒီက ထွက်သွားရလိမ့်မယ်”

မစ္စတာရိုချက်စတာသည် ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်နေခဲ့ပြီးနောက် သူ ပြုံးလာခဲ့သည်။ “ငါ မင်းကို မသွားစေချင်ပါဘူး ကျိန်း၊ ပြီးတော့ ငါ မစ္စအင်ဂရမ်ကိုလဲ လက်မထပ်ပါဘူး၊ သိပ်စိတ်မလုပ်ရှားပါနဲ့၊ ငါ မင်းကို ဒီမှာ နေစေချင်ပါတယ်၊ ငါ လက်ထပ်ချင်တာ မင်းကိုပါ”

ကျွန်မ သူ့ကို မယုံနိုင်ခဲ့ပါ။ “အခု ရှင် ကျွန်မကို လှောင်နေတာလား” ဟု ကျွန်မ ပြောခဲ့သည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ငါ မလှောင်ပါဘူး” ဟု သူက အဖြေပေးခဲ့သည်။ “ငါက မင်း ငါ့ကို လက်ထပ်ချင်တယ်၊ ကျိန်း...မင်း ငါ့ကို လက်ထပ်နိုင်မလား”

သူ ကျွန်မကို အလွန်တည်ကြည်လေးနက်စွာ ကြည့်နေခဲ့သဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မ သူ့ကို ယုံကြည်နိုင်ခဲ့သည်။ မစ္စတာရိုချက်စတာသည် ကျွန်မကို လက်ထပ်ချင်နေသည်။ သူ ကျွန်မကို သူ၏ ဇနီးမယား ဖြစ်စေချင်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို လက်ထပ်နိုင်ပါတယ်” ဟု ကျွန်မ ဖြေခဲ့သည်။

“ငါ မင်းကို ပျော်ရွှင်စေနိုင်ပါလိမ့်မယ် ကျိန်း” ဟု သူ ပြောခဲ့သည်။ “ဘယ်သူကမှ ငါတို့ကို မတားမြစ်နိုင်ပါဘူး” ဟု ထူးဆန်းပြီး ဝမ်းနည်းမှုတစ်ဝက် ရောနေသည့်အကြည့်ဖြင့် သူ ဆက်ပြောခဲ့သည်။ ကျွန်မ ထိုအကြည့်ကို နားမလည်နိုင်ခဲ့သော်

မစ္စတာရိုချက်စတာသည် ကျွန်မကို လက်ထပ်ချင်နေသည်။ သူ ကျွန်မကို သူ၏ ဇနီးမယား ဖြစ်စေချင်သည်။

လည်း ထိုအတွက် စိတ်ပူပင်ရသည်ကိုပင် ကျွန်မ အလွန်ပျော်ရွှင်ခဲ့ပါသည်။

မှောင်လာခဲ့သည်။ လေသည်သည်း စတင် တိုက်ခတ်လာပြီး မိုးစတင်ရွာလာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ဆီသို့ ကျွန်မတို့ အတူ လမ်းလျှောက်ပြန်လာကြသည်။

✧

နောက်တစ်လခန့်အတွင်းမှာပင် ကျွန်မ၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲနေ့ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ မင်္ဂလာပွဲမတိုင်မီ နှစ်ညအလိုတွင် ကျွန်မ အိပ်ရာပေါ်တွင် အိပ်စက်နေခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ မင်္ဂလာသတို့သမီးဝတ်စုံမှာ အခန်းထဲ၌ ရှိနေခဲ့သည်။ ထိုညက လေထန်သော ညတစ်ည ဖြစ်၏။ လေကြောင့် ထူးဆန်းသော အသံတစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ ရုတ်တရက် ကျွန်မ လန့်နိုးလာခဲ့၏။ အခန်းထဲတွင် အလင်းရောင်တစ်ခု ရှိနေခဲ့သည်။ နံနက် မိုးလင်းပြီဟု ကျွန်မ ထင်ခဲ့သော်လည်း အပြင်ဘက်၌ မှောင်နေဆဲဖြစ်၏။

ကျွန်မ အခန်းထဲ၌ တစ်စုံတစ်ဦး ရှိနေခဲ့သည်။ မစ္စဖဲယားဖက်စ်များလား၊ ဂရေ့စ်ပူးလ်များလား၊ သူတို့တစ်ဦးမျှ မဟုတ်ခဲ့ပေ။ ထိုသူမှာ မိန်းမတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ကျွန်မ သူမအား မသိခဲ့ချေ။ သူမသည် အရပ်အမောင်းမြင့်ပြီး သန်မာထွားကျိုင်းသော မိန်းမကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ၏ နက်မှောင်သော ဆံပင်များမှာ ရှည်လျားပြီး ထူထဲနေ၏။ သူ၏ အဝတ်အစားများမှာ ရှည်လျားပြီး အဖြူရောင်ဖြစ်၏။ အစပထမ၌ ကျွန်မသည် သူမ၏ မျက်နှာကို မမြင်ရချေ။ သူမက ကျွန်မ၏ ဝတ်စုံကိုယူပြီး သူ့ရှေ့တွင် ကိုင်ထားလိုက်သည်။ သူမကိုယ် သူမ မှန်ထဲတွင် ကြည့်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် သူမ မျက်နှာကို ကျွန်မ မြင်ခဲ့ရသည်။

၎င်းမှာ ကြောက်ရွံ့ဖွယ် အကောင်းဆုံး မျက်နှာတစ်ခုပင်ဖြစ်၏။ အမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးများမှာ ကျယ်ဝန်းပြီး နီရဲနေကာ သူမ၏ မျက်နှာမှာ ပန်းရောင်ပြေးနေသည်။ သူမသည် ဒေါသကြီး၍ ရက်စက်ပုံ၊ ကြောက်စရာပုံ ပေါက်နေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်မ၏ဝတ်စုံကို ယူလိုက်ပြီး အပိုင်းအစများ ဖြစ်အောင် ဒေါသတကြီးနှင့် ဆွဲဖြဲပစ်ခဲ့သည်။ သူမသည် အပိုင်းအစ လေးများကို ကြမ်းပြင်သို့ လွှတ်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပြတင်း ပေါက်အနီးသို့ သွားပြီး အပြင်သို့ ကြည့်နေခဲ့၏။ ထို့နောက် ကျွန်မ ခုတင်ဆီသို့ စတင်လျှောက်လှမ်းလာခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် အလွန် ကြောက်ရွံ့သွားပြီး မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ပေ။ အကူအညီ တောင်းရန် မတတ်နိုင်တော့ဘဲ ခုတင်ပေါ်တွင်သာ လဲလျောင်း နေခဲ့၏။ "သူ ငါ့ကို သတ်တော့မှာလား" ဟု ကျွန်မ တွေးမိခဲ့သည်။ သို့သော် ရုတ်တရက် အလင်းရောင်ပျောက်ကွယ်သွားပြီး အခန်း ထဲတွင် ပြန်လည် မှောင်မိုက်သွားခဲ့သည်။

ကျွန်မ နိုးလာသောအခါ မိုးလင်းနေခဲ့ပြီ။ နေထွက်နေပြီ ဖြစ်၏။ ချက်ချင်းပင် ထိုထူးဆန်းပြီး ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ကောင်းသော မိန်းမကို ကျွန်မ သတိရလာခဲ့သည်။ ဒါတွေအားလုံးဟာ အမှန် တကယ်ဖြစ်လာခဲ့တာလား။ ဒါမှမဟုတ် အိပ်မက် မက်တာလား။ သူမဟာ ညလယ်ခေါင်မှာ ကျွန်မ အခန်းထဲကို တံကယ်ပဲ ရောက် လာတာလား။ ထို့နောက် ကျွန်မ သတို့သမီးဝတ်စုံကို တွေ့ရ၏။ ၎င်းမှာ အပိုင်းပိုင်းစုတ်ပြဲနေပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တစ်စစီပြန့်ကျဲ နေခဲ့၏။ ကျွန်မသည် အဝတ်အပိုင်းအစများကို ကောက်ကိုင် လိုက်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ဤသည်မှာ အမှန်တကယ်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုကြောက်မက်ဖွယ် အမျိုးသမီးမှာ အမှန်တကယ်ပင် ရှိသည်။

ကျွန်မသည် မစ္စတာရိုချက်စတာ့ကို ထိုမိန်းမအကြောင်း နှင့် ကျွန်မ၏ဝတ်စုံကို ပြလိုက်သောအခါ သူ အလွန် စိတ်ပူ သွားဟန်ရှိပြီး အချိန်ကြာမြင့်စွာ ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည်။

"ကျိန်း၊ မင်း အိပ်မက်ဆိုးမက်တာလို့ ငါထင်တယ်၊ မင်းဝတ်စုံကို အမှန်တကယ် စုတ်ဖြဲတဲ့သူဟာ ဂရေ့စ်ပူးလ် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မယ်လို့ ငါထင်တယ်"

"ကျိန်း၊ မင်း အိပ်မက်ဆိုး မက်တာလို့ ငါ ထင်တယ်" ဟု သူက နောက်ဆုံးတွင် ပြောခဲ့သည်။ "မင်းဝတ်စုံကို အမှန်တကယ် စုတ်ဖြဲတဲ့သူဟာ ဂရေ့စ်ပူးလ် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မယ်လို့ ငါထင်တယ်၊ မင်း အိပ်မက်ထဲမှာတော့ သူမဟာ လူစိမ်းတစ်ဦး ဖြစ်နေမှာပေါ့"

ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မ မသေချာခဲ့ပါ။ သို့သော် ကျွန်မ ဘာမျှ မပြောခဲ့ပါ။ မင်္ဂလာပွဲမစမီ ထိုညတွင် ကျွန်မသည် အေဒယ်၏ အခန်းတွင် သွားအိပ်ခဲ့သည်။

ကျွန်မ၏ မင်္ဂလာပွဲနေ့ ရောက်လာပြီး ကျွန်မတို့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ သွားခဲ့ကြသည်။ သို့သော် မင်္ဂလာပွဲ မဖြစ်မြောက်ခဲ့ပါ။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် ဘုန်းတော်ကြီးများ ရွတ်ဖတ်နေခိုက် တစ်စုံတစ်ဦးသည် ကျောဘက်ရှိ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ဝင်လာကာ အော်ပြောခဲ့သည်။ "မင်္ဂလာပွဲကို ရပ်လိုက်ပါ၊ မစ္စတာရိုချက်စတာဟာ လက်ထပ်ခွင့်မရှိဘူး၊ သူ့မှာ ဇနီးတစ်ဦး ရှိနေခဲ့ပြီး ဖြစ်တယ်၊ သူဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ နှမကို လက်ထပ်ခဲ့တယ်"

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲရှိ လူအားလုံးက ထိုသူ့ကို လှည့်ကြည့်ခဲ့ကြသည်။ ၎င်းမှာ အနောက်ပိုင်းအင်ဒီးစ်မှ မစ္စတာမေဆွန်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့နှမမှာ ဘယ်သူလဲ။ မစ္စတာရိုချက်စတာဟာ ဘယ်လို လက်ထပ်နိုင်ခဲ့သလဲ။ ကျွန်မ မယုံကြည်နိုင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မ နှလုံးသားမှာ အေးစက်သွားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ မစ္စတာရိုချက်စတာကို လှည့်ကြည့်ခဲ့သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ဖြူရော်ပြီး ခက်ထန်နေသည်။ သို့သော် မစ္စတာမေဆွန် မှားယွင်းကြောင်း သူ မပြောနိုင်ခဲ့ပါ။

"ဒါပေမယ့် မစ္စတာရိုချက်စတာရဲ့ဇနီး၊ မင်းရဲ့နှမက ဘယ်မှာလဲ" ဟု ဘုန်းတော်ကြီးက မစ္စတာမေဆွန်ကို မေးခဲ့သည်။ "သူ ဘယ်မှာနေတာလဲ"

"သူမဟာ သွန်းဖီးလ်ဟောလ်မှာ နေပါတယ်" ဟု မစ္စတာမေဆွန်က ဖြေသည်။ "သူမဟာ အသက်ရှင်လျက် ရှိပါသေးတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဧပြီလက ကျွန်တော် သူမကို အဲဒီမှာ တွေ့ခဲ့ပါတယ်"

တစ်စုံတစ်ဦးသည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၏ ကျောဘက်ရှိ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး
ဝင်လာကာ အော်ပြောခဲ့သည်။ "မင်္ဂလာပွဲကို ရပ်လိုက်ပါ"

"သွန်းဖီးလ်ဟောလ်မှာ" ဟု ဘုန်းတော်ကြီးက ပြောခဲ့သည်။ "ဒါပေမယ့် သွန်းဖီးလ်ဟောလ်မှ မစ္စရိုချက်စတာ မရှိဘူးဆိုတာ ငါ သိတယ်၊ မင်းမှားတာ ဖြစ်ရမယ်"

မစ္စတာရိုချက်စတာမှာ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ငြိမ်သက်နေခဲ့သည်။ "ကျွန်တော်.ရှင်းပြနိုင်ပါတယ်" ဟု သူက နောက်ဆုံးတွင် ပြောခဲ့သည်။ "ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့အားလုံးကို ပြောပြပါမယ်၊ ဒါ အမှန်ပါပဲ၊ ကျွန်တော့်ဇနီးဟာ သွန်းဖီးလ်ဟောလ်မှာ ရှိနေပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ လူငယ်ဘဝတုန်းက အနောက်ပိုင်း အင်ဒီးစ်မှာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်က လက်ထပ်ခဲ့ကြပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ဇနီးရဲ့ အမည်က ဘာသာမေဆွန် ဖြစ်တယ်၊ သူဟာ မစ္စတာမေဆွန်ရဲ့ နှမပါပဲ၊ လက်ထပ်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ဘာသာဟာ အလွန်ထူးခြားလာခဲ့တယ်၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သူမဟာ စိတ်ဖောက်ပြန်လာပြီး အန္တရာယ် ရှိလာခဲ့တယ်၊ သူမဟာ ကျွန်တော့်ကို သတ်ချင်ခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ သူမ အနားကိုလာတဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမဆို သတ်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဇပြီလက သူ့အစ်ကို မစ္စတာမေဆွန်ကို သတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါသေးတယ်"

"ဘာသာရဲ့အကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မသိခဲ့ကြပါဘူး၊ သူမဟာ ကျွန်တော့်ဇနီးလို့ ဘယ်သူမှ မသိကြပါဘူး၊ ဒီအမျိုးသမီးငယ် ကျိန်းအားရ်ဟာ သူမ အကြောင်း ဘာမှ မသိခဲ့ပါဘူး၊ သူနာပြုဆရာမ ဂရေ့စ်ပူးလ်ကပဲ ဘာသာကို စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တယ်" မစ္စတာရိုချက်စတာ၏ မျက်နှာမှာ တည်ကြည်ပြီး အရောင်မရှိတော့ချေ။ "ကျွန်တော်နဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ကြပါ" ဟု

သူက ပြောခဲ့သည်။ "အခု ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့အားလုံးကို သူမကို တွေ့ဖို့ ခေါ်သွားပါမယ်"

ကျွန်မတို့အားလုံး ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ သွန်းဖီးလ်ဟောလ်သို့ ကျွန်မတို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မတို့ ထိုနေရာရောက်သောအခါ မစ္စတာ ရိုချက်စတာက ကျွန်မတို့ကို ထပ်ခိုးဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။ သူက သော့ကို ထုတ်လိုက်ပြီး တံခါးဖွင့်လိုက်၏။ ဂရေ့စ်ပူးလ်မှာ အခန်းထဲတွင် ရှိနေ၏။ သူမနှင့်အတူ ရူးသွပ်ရွံရှာဖွယ် ရယ်သံ ပြုလုပ်သူ၊ ကျွန်မ အခန်းထဲတွင် တွေ့ခဲ့ရသော ကြောက်မက်ဖွယ် အမျိုးသမီး၊ ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ အမျိုးသမီးလည်း ရှိနေခဲ့သည်။ သူသည် မစ္စတာမေဆွန်ကို သတ်ရန် ကြိုးစားခဲ့သူဖြစ်ပြီး မစ္စတာ ရိုချက်စတာ၏ အခန်းကို မီးရှို့သူဖြစ်သည်။ သူမမှာ စိတ်ဖောက် ပြန်နေခဲ့သည်။ သို့သော် သူမသည် မစ္စတာရိုချက်စတာ၏ ဇနီး မယားဖြစ်၍ ကျွန်မ သူ့ကို လက်မထပ်နိုင်တော့ချေ။

"သနားစရာကောင်းတဲ့ မစ္စတာရိုချက်စတာ" ကျွန်မ သူ့အတွက် ဝမ်းနည်းရလေသည်။ သို့သော် ယခု ကျွန်မ သွန်းဖီးလ် ဟောလ်တွင် နေနိုင်စွမ်း မရှိတော့ချေ။

"ငါ ဒီအိမ်ကို ထာဝရခွဲခွာရတော့မယ်" စိတ်လေးလေးနှင့်ပင် ကျွန်မ တွေးမိခဲ့သည်။ "ငါ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာနိုင်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့ ငါ မစ္စတာရိုချက်စတာကိုလဲ ဘယ်တော့မှ တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး"

ဝမ်းနည်းစွာဖြင့်ပင် သာမန် အဝတ်အစားဟောင်း အနည်းငယ်ကို သေတ္တာငယ်တစ်လုံးထဲသို့ ကျွန်မ ထည့်လိုက်သည်။

ကျွန်မ၏လုပသော အဝတ်အစားသစ်များကို မယူဆောင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မ ငွေအနည်းငယ်ကို ယူ၍ နံနက်စောစောတွင် သွန်းဖီးလ်ဟောလ်မှ တိတ်ဆိတ်စွာ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် ဘယ်သူ့ကိုမျှ နှုတ်မဆက်ခဲ့ပါ။ ဘယ်သူမှလည်း ကျွန်မ ထွက်သွားသည်ကို မမြင်ခဲ့ကြပါ။

✧

ကျွန်မသည် တတ်နိုင်သမျှ သွန်းဖီးလ်ဟောလ်မှ အဝေးဆုံးသို့ ထွက်သွားလိုခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ ငွေအားလုံးကို ကျွန်မ သုံးခဲ့သည်။ နှစ်ရက်နှင့် နှစ်ညကြာ ခရီးသွားပြီးသောအခါ နောက်ဆုံးတွင် မည်သည့်မြို့၊ မည်သည့်ကျေးရွာမျှ မဟုတ်သော အိမ်ခြေအနည်းငယ်သာ ရှိသည့် နေရာသို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်မတွင် အစားအစာဝယ်ရန်ပင် ငွေ မရှိတော့ချေ။ အလွန်မောပန်းပြီး အလွန်ဆာလောင်နေခဲ့ပါသည်။

ညနေခင်းအချိန်ဖြစ်ပြီး မှောင်စပျိုးလာခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် အိမ်တစ်လုံးတည်းကိုသာ မြင်နိုင်ခဲ့သည်။ အိမ်ဆီသို့ သွားပြီး ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ကြည့်လိုက်၏။ အခန်းထဲတွင် မိန်းမပျိုနှစ်ဦး ရှိနေခဲ့သည်။ သူတို့သည် ကြင်နာပုံရသဖြင့် ကျွန်မ တံခါးခေါက်လိုက်သည်။ အစေခံတစ်ဦးက တံခါးလာဖွင့်ပေးခဲ့၏။

"ရှင် ဘယ်သူလဲ" ဟု သူမက မေးခဲ့သည်။ "ရှင် ဘာလိုချင်လို့လဲ"

"ကျွန်မဟာ လူစိမ်းတစ်ဦးပါ" ဟု ကျွန်မ ပြောခဲ့သည်။

"ကျွန်မမှာ ငွေရော အစားအစာပါ မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မ ပင်ပန်းပြီး ဆာလောင်နေပါတယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို ကူညီပါရှင်"

အစ်စေခံသည့် ကျွန်မကို အတော်ကြာ စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ "ကျွန်မ ရှင့်ကို ပေါင်မုန့်တချို့ပေးနိုင်ပါတယ်"ဟု နောက်ဆုံးတွင် သူမက ဖြေခဲ့၏။ "ဒါပေမယ့် ပြီးရင်တော့ ရှင် ထွက်သွားရလိမ့်မယ်" သူသည် ကျွန်မကို ထားခဲ့ပြီး ပေါင်မုန့်တစ်လုံးနှင့် အတူ ပြန်ရောက်လာသည်။ "အခု ထွက်သွားပါတော့"ဟု သူမက ပြောသည်။ "ရှင် ဒီမှာနေလို့ မရဘူး"

သို့သော် ကျွန်မမှာ လူပ်ရှားရန် အလွန်မောပန်းနေသည်။ တံခါးအနီး မြေကြီးပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်၏။ "ဘယ်သူမှ ငါ့ကို မကူညီကြဘူး" ဟု ကျွန်မ ပြောမိသည်။ "ငါ သေရတော့မယ်"

ကျွန်မ မသိခဲ့သော်လည်း တစ်စုံတစ်ဦးက ကျွန်မကို ကြည့်နေခဲ့ပြီး နံးထောင်နေခဲ့သည်။

"မဒေသပါဘူး" ဟု သူ ပြောခဲ့၏။ "မင်း ဘယ်သူလဲ" ကျွန်မ မော်ကြည့်လိုက်သောအခါ အရပ်မြင့်သော လူငယ်တစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။ သူ တံခါးကို ကျယ်လောင်စွာ ခေါက်လိုက်၏။ အစေခံက ထပ်မံ၍ တံခါးလာဖွင့်ပေးခဲ့သည်။

"ဟန်နာ့ချ်" ဟု လူငယ်က မေးခဲ့သည်။ "ဒီမိန်းမပျိုလေးက ဘယ်သူလဲ"

"ကျွန်မ မသိပါဘူး" ဟု အစေခံ ဟန်နာ့ချ်က ပြောခဲ့၏။ "ကျွန်မ သူ့ကို ထွက်သွားဖို့ ပြောခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူမ ဒီနေရာမှာ ရှိနေတုန်းပဲ၊ ထွက်သွားပါ" ဟု သူမက ကျွန်မကို ပြောခဲ့သည်။

ကျန်မ မသိခဲ့သော်လည်း တစ်စုံတစ်ဦးက ကျန်မကို ကြည့်နေခဲ့ပြီး နားထောင်နေခဲ့သည်။ "မင်း မသေပါဘူး" ဟု သူ ပြောခဲ့၏။

"မဟုတ်သေးဘူး ဟန်နာ့ချ်၊ သူ ထွက်မသွားနိုင်ဘူး၊ သူမ ဟာ နေမကောင်းဖြစ်နေပြီး ငါတို့ရဲ့ အကူအညီ လိုအပ်နေတယ်၊ သူမ အိမ်ထဲဝင်ပါစေ" ဟု လူရွယ်က ပြောသည်။

သူတို့သည် ကျွန်မကို အိမ်ထဲသို့ ခေါ်သွားကြသည်။ အခန်းမှာ နွေးထွေး၏။ မိန်းမပျိုနှစ်ဦးသည်လည်း ကျွန်မနှင့် စကားပြောရန် ရောက်လာကြ၏။

"မင်းရဲ့နာမည်က ဘာလဲ" ဟု သူတို့က မေးခဲ့သည်။

"ကျွန်မရဲ့ နာမည်က ကျိန်းအီလီယော့ပါ" ဟု ကျွန်မက ပြောခဲ့၏။ ကျွန်မ၏ နာမည်အမှန်ကို မည်သူ့ကိုမျှ မသိစေလိုပါ။ မစ္စတာရိုချက်စတာက ကျွန်မကို ရှာတွေ့မသွားစေလိုပါ။ ကျွန်မ သည် ဘဝသစ်ကို တစ်ဖန်ပြန်စချင်သည်။

ကျွန်မ၏မိတ်ဆွေသစ်များက ကျွန်မကို အစားအစာ တချို့ ကျွေးပြီး အချိန်ကြာမြင့်စွာ အိပ်စက်ရမည့် အိပ်ခန်းတစ်ခန်းဆီသို့ ခေါ်သွားခဲ့ကြသည်။

ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ကျွန်မ နေကောင်းသွား ခဲ့ပြီး ကြင်နာသော မိတ်ဆွေသစ်များကို စကားပြောနိုင်ခဲ့သည်။ သူတို့၏ အမည်များမှာ ဒိုင်ယာနာနှင့် မေရီရစ်ဗားစ်တို့ ဖြစ်သည်။ လူရွယ်မှာ သူတို့၏ အစ်ကိုဖြစ်သည်။ သူ့အမည်မှာ စိန့်ဂျွန်ရစ် ဗားစ် ဖြစ်ပြီး သူသည် ခရစ်ယာန်တရားဟော ဓမ္မဆရာတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ စိန့်ဂျွန်သည် ဖျော့တော့သော အရောင်ရှိသည့် ဆံပင်နှင့် မျက်လုံးပြာများ ရှိသည်။ အလွန် ချောမောသော လူရွယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူသည် အမြဲတမ်း အလွန် တည်ကြည်၏။ သူသည်

မကြာခဏ ရယ်ခြင်း ပြုံးခြင်း မရှိပေ။ သူသည် အိန္ဒိယသို့ အလုပ်သွားလုပ်ရန် စီစဉ်နေ၏။

သူ၏ ညီမများမှာ ပို၍ ခင်မင်ဖွယ်ကောင်းသော်လည်း မစ္စတာရိုချက်စတာအကြောင်းကိုမူ ကျွန်မ မပြောလိုခဲ့ချေ။ သူတို့၏ ကြင်နာမှုအတွက် ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ခဲ့ပါသည်။ "ကျွန်မမှာ မိသားစု မရှိပါဘူး" ဟု ကျွန်မ ပြောခဲ့သည်။ "ကျွန်မရဲ့ မိဘ နှစ်ဦးစလုံး သေသွားကြပြီ၊ ကျွန်မဟာ လိုဝုဒ်ကျောင်းမှာ ခြောက်နှစ် ကြာ နေခဲ့ရတယ်၊ အဲဒါပြီးတော့ ကျွန်မ မိသားစုတစ်ခုမှာ အလုပ်တစ်ခုရခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ရုတ်တရက် ထွက်ခွာခဲ့ တယ်၊ ကျွန်မ အမှားတစ်ခုမှ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို ယုံပါ"

"အခု မပြောပါနဲ့တော့" ဟု ဒိုင်ယာနာက ပြောသည်။ "မင်း ပင်ပန်းနေပြီ"

"မင်း အခု အလုပ်သစ်တစ်ခု လိုချင်လိမ့်မယ်" ဟု စိန့်ဂျွန်က ပြော၏။

"ဟုတ်ကဲ့"ဟု ကျွန်မ ဖြေခဲ့သည်။ "မြန်နိုင်သမျှ အမြန် ဆုံးပေါ့"

"ကောင်းတယ်၊ ငါ မင်းကို ကူညီနိုင်ပါတယ်"

တစ်လအကြာတွင် ဒိုင်ယာနာနှင့် မေရီတို့သည် အင်္ဂလန် တောင်ပိုင်းတွင် ဆရာမများအဖြစ် အလုပ်လုပ်ရန် သူတို့ အိမ်မှ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ စိန့်ဂျွန်က ကျွန်မအား ဘုရားရှိခိုးကျောင်း အနီးမှ ကလေးများကို စာသင်ပေးရန် ပြောခဲ့သည်။ သူတို့မှာ

ဆင်းရဲသောကလေးများဖြစ်ပြီး ကျောင်းမှာလည်း အလွန်သေးငယ်၍ ကျွန်မမှာ တစ်ဦးတည်းသော ဆရာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မ၏အလုပ်ကို ကျွန်မ နှစ်သက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မသည် ငွေများများ မရခဲ့ပါ။ သို့သော် အလွန် အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်။ ကျောင်းအနီးရှိ အိမ်ငယ်တစ်လုံးတွင် ကျွန်မ နေထိုင်ခဲ့သည်။ ထိုဒေသတွင် လူအမြောက်အမြား မရှိသော်လည်း စိန့်ဂျွန်သည် ကျွန်မအပေါ် အလွန်ကြင်နာပြီး ကျွန်မ ဖတ်ရန် စာအုပ်များကိုလည်း ပေးခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ ကိုယ်ပိုင်အားလပ်ချိန်တွင် စာဖတ်ပြီး ပန်းချီကားများ ဆွဲခဲ့သည်။

တစ်ညနေတွင် ကျွန်မသည် ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို လက်စသတ်နေစဉ် သူ ကျွန်မအိမ်သို့ လာခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ ပန်းချီကားတချို့ကို သူကြည့်နေခဲ့၏။ ထို့နောက် တစ်ခုသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ပိုမို၍ စူးစိုက်စွာ သူ ထပ်မံကြည့်ခဲ့ပြန်သည်။ ဘာတစ်ခုမျှ မပြောဘဲ ပန်းချီကား အောက်ခြေရှိ စာရွက်ပိုင်းကို သူဆုတ်ဖြဲခဲ့ပြီး ၎င်းကို သူ့အိတ်ထောင်ထဲသို့ ဂရုတစိုက် ထည့်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်စွာပင် သူ ပြန်ထွက်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်မ အလွန်အံ့သြခဲ့ရသည်။ သူဟာ ဘယ်လောက် ထူးဆန်းတဲ့လူလဲ။

နောက်တစ်ရက်တွင် နှင်းကျနေခဲ့၏။ ထိုနေ့တွင် မည်သည့်ည်သည်မျှ လာမည်မဟုတ်ဟု ကျွန်မ ယူဆခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ညနေပိုင်း၌ တံခါးခေါက်သံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ၎င်းမှာ စိန့်ဂျွန်ပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် စိုစွတ်ပြီး အေးစိမ့်နေခဲ့သည်။

"ရှင် ဘာလို့ လာတာလဲ၊ သတင်းဆိုးတစ်ခုခု ရှိလို့များလား" ဟု ကျွန်မ မေးခဲ့သည်။ "ရှင့်ညီမတွေရော နေကောင်းကြရဲ့လား"

"စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဘာသတင်းဆိုးမှ မရှိပါဘူး၊ ဒိုင်ယာနာနဲ့ မေရီ နှစ်ဦးလုံးလဲ နေကောင်းကြပါတယ်" ဟု သူက ဖြေခဲ့သည်။ မီးပုံရှေ့တွင် သူ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကျွန်မ စောင့်ဆိုင်းနေသော်လည်း သူ ဘာမျှ မပြောခဲ့ပါ။ "သူဟာ ဘယ်လောက်ထူးဆန်းသလဲ" ဟု ကျွန်မ တွေးမိခဲ့သည်။ "ရာသီဥတု ဆိုးဝါးနေချိန်မှာ သူ ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ သူ ပျင်းနေလို့လား၊ သူ့ညီမတွေကလဲ အဝေးကြီးမှာ"

စိန့်ဂျွန်သည် အချိန်ကြာမြင့်စွာထိုင်၍ စဉ်းစားနေခဲ့၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူက ပြောခဲ့သည်။

"ငါ မင်းရဲ့ ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို သိခဲ့ရပြီ" ဟု စိန့်ဂျွန်က ပြောသည်။ "မင်းရဲ့အကြောင်းနဲ့ မစ္စရိဒ် အကြောင်းတွေကို ငါ သိခဲ့ရပြီ၊ လိုဝုဒ်ကျောင်းက အကြောင်းကို ငါ သိခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ သွန်းဖီးလ်ဟောလ်အကြောင်းနဲ့ မစ္စတာရိုချက်စတာ အကြောင်းတွေကို ငါ သိခဲ့တယ်၊ မစ္စတာရိုချက်စတာရဲ့ ဇနီး အကြောင်းကိုလဲ ငါသိခဲ့ပြီ၊ ဒါကြောင့် အခု မင်း ငွေ မပါဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေရာကို ရောက်လာရတာလဲဆိုတာ ငါ သိခဲ့ရပြီ၊ သွန်းဖီးလ်ဟောလ်ကို မင်း ဘာကြောင့် စွန့်ခွာခဲ့ရတယ်ဆိုတာကိုလဲ ငါ သိခဲ့ရပြီ၊ မစ္စတာရိုချက်စတာဟာ မဲကောင်းတဲ့ လူတစ်ဦးပဲ ဖြစ်မယ်"

"အို...မဟုတ်ဘူး၊ သူဟာ ဒီလိုလူ မဟုတ်ပါဘူး" ဟု ကျွန်မက ပြောသည်။

"ငါ စာတစ်စောင် လက်ခံရရှိခဲ့တယ်" ဟု သူက ပြောသည်။ "မစ္စတာဘရစ်ချ်ဆိုတဲ့ လန်ဒန်က လူတစ်ယောက်ဆီကပဲ၊ သူ မင်းကို တွေ့ချင်နေတယ်၊ သူက ကျိန်းအားရ် အကြောင်းကို ပြောပြခဲ့တယ်၊ မင်းကိုယ်မင်း ကျိန်းအီလီယော့လို့ ပြောပေမယ့် မင်းရဲ့အမည်မှန်က ကျိန်းအားရ်ဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ဒီမှာကြည့်" စိန့်ဂျွန်က ကျွန်မကို စာရွက်ပိုင်းလေးတစ်ခု ပေးခဲ့သည်။ ၎င်းမှာ ပန်းချီကား အောက်ခြေမှ စာရွက်ပင်ဖြစ်ပြီး ၎င်းပေါ်တွင် ကျွန်မ၏ အမည်မှန် ကျိန်းအားရ် ရှိနေခဲ့သည်။

"မစ္စတာဘရစ်ချ်က မစ္စတာရိုချက်စတာအကြောင်း ဘာမှ မပြောဘူးလား" ဟု ကျွန်မက မေးခဲ့သည်။ "မစ္စတာရိုချက်စတာ ဘယ်လိုနေပါလိမ့်" မစ္စတာရိုချက်စတာအကြောင်း တစ်ခုတည်းကိုသာ ကျွန်မ သိလိုခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် သူ့ကို ချစ်နေဆဲဖြစ်၏။

"မစ္စတာဘရစ်ချ်က မင်းရဲ့ မစ္စတာရိုချက်စတာအကြောင်း ဘာမှ မသိပါဘူး" ဟု စိန့်ဂျွန်က ပြောသည်။ "မက်ဒေးရာက မင်းရဲ့ဦးလေး မစ္စတာအိုင်းယားအကြောင်းကိုပဲ သူ ငါ့ဆီကို စာရေးခဲ့တယ်၊ မင်းရဲ့ဦးလေးက သေသွားပြီ၊ သူဟာ မင်းအတွက် သူ့ရဲ့ငွေအားလုံးကို ထားခဲ့တယ်၊ မင်းဟာ အရမ်းချမ်းသာတဲ့ မိန်းကလေးပဲ"

ကျွန်မ အလွန်အံ့သြသွားသဖြင့် အချိန်အတော်ကြာ စကား မပြောနိုင်ခဲ့ချေ။ ကျွန်မ ယခု ချမ်းသာသွားသော်လည်း ကျွန်မ

စိတ်မလုပ်ရှားမိချေ။ ချမ်းသာခြင်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်ရန် ကျွန်မ ကြိုးစားခဲ့သည်။

"ကျွန်မ နားမလည်နိုင်ဘူး" ဟု နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မ ပြောခဲ့သည်။ "မစ္စတာဘရစ်ချ်က ဘာကြောင့် ရှင့်ဆီကို စာရေးနိုင်တာလဲ"

"ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့..." ဟု စိန့်ဂျွန်က ပြောခဲ့သည်။ "မက်ဒေးရာက မစ္စတာအိုင်းယားဟာ ငါတို့ရဲ့ဦးလေးလဲ ဖြစ်တယ်၊ သူဟာ ငါ့အမေရဲ့အစ်ကိုပဲ၊ သူ သေသွားတော့ သူ့ ငွေအားလုံးကို မင်းအတွက် ထားခဲ့တယ် ကျိန်းအားရ်"

"ဒါဆိုရင် ရှင်ရယ်၊ ဒိုင်ယာနာနဲ့ မေရီရယ်ဟာ ကျွန်မရဲ့ ဝမ်းကွဲမောင်နှမတွေပဲပေါ့" ဟု ကျွန်မ ပြောခဲ့သည်။ "ဒါဟာ ဝမ်းသာစရာသတင်းပဲ၊ ကျွန်မတို့ ဦးလေးရဲ့ငွေတွေဟာ ကျွန်မတို့ အားလုံးအတွက်ပဲပေါ့၊ ဒိုင်ယာနာနဲ့ မေရီက အိမ်ကို လာနိုင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့အားလုံး အတူနေကြတာပေါ့" ငွေများများ ရသည်မှာ ကောင်းပါ၏။ သို့သော် ဝမ်းကွဲမောင်နှမ သုံးဦး ရရှိခြင်းက ပို၍ကောင်းပါသည်။

ထို့ကြောင့် ခရစ္စမတ် မတိုင်မီကလေးမှာပင် ဒိုင်ယာနာနှင့် မေရီတို့ အိမ်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့၏ အိမ်အိုကြီးကို သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်လာစေရန် ကျွန်မ ကြိုးစားလုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။ "ဒိုင်ယာနာနဲ့ မေရီတို့ကတော့ ဒါကို ကြိုက်ကြလိမ့်မယ်" ဟု ကျွန်မ တွေးမိသည်။ "ဒါပေမယ့် စိန့်ဂျွန်ကရော ဘယ်လိုလဲ၊ သူဟာ ကျောက်တုံးလိုပဲ မာကျောပြီး အေးစက်နေတယ်၊ သူဟာ

လူထူးလူဆန်းတစ်ဦးပဲ၊ သူဟာ ဘူ့နှမတွေကို တွေ့ရတာ နှစ်သက်ပုံရပေမယ့် တကယ့်ကို ပျော်ရွှင်နေပုံတော့ မရသေးဘူး”

ဒိုင်ယာနာ၊ မေရီနှင့် ကျွန်မတို့သည် အေးချမ်းစွာနှင့် သက်သောင့်သက်သာရှိစွာ အတူတကွ စတင်နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ စိန့်ဂျွန်မှာမူ အိန္ဒိယသို့ သွားလိုဆဲပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ ဝမ်းကွဲမောင်နှမများနှင့် နေထိုင်ရသည်ကို ပျော်ရွှင်ခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် မစ္စတာရိုချက်စတာ အကြောင်းကိုမူ နေ့စဉ်တွေးမိနေဆဲ ဖြစ်၏။ သူ ဘယ်မှာလဲ၊ သူ ပျော်ရွှင်ပါရဲ့လား။ ရှေ့နေ မစ္စတာဘရစ်ချ်ထံ ကျွန်မ စာရေးခဲ့သော်လည်း မစ္စတာရိုချက်စတာအကြောင်း သူ ဘာမျှ မသိခဲ့ပါ။ ထို့နောက် သွန်းဖီးလ်ဟောလ်ရှိ မစ္စဖဲယားဖက်စ်ထံသို့ ကျွန်မ စာရေးခဲ့သော်လည်း ပြန်စာမလာခဲ့ပါ။ မစ္စဖဲယားဖက်စ်ထံသို့ ကျွန်မ စာထပ်မံရေးခဲ့သည်။ သူမသည် ကျွန်မ၏ ပထမစာကို ရချင်မှရမည်ဟု ထင်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဤအကြိမ်တွင်လည်း ပြန်စာမလာခဲ့ပါ။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မအတွက် စာတစ်စောင် ရောက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် ၎င်းစာမှာ ကျွန်မ ဦးလေး၏ ငွေများအကြောင်း ဖော်ပြထားသည့် မစ္စတာဘရစ်ချ်ထံမှ စာသာဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ငိုခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မ ငိုကြွေးနေစဉ်မှာပင် စိန့်ဂျွန်သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီး ကျွန်မကို တွေ့သွားခဲ့သည်။ “ဂျိန်း” ဟု သူက ပြောသည်။ “ငါနဲ့ လမ်းလျှောက်ဖို့ လာပါဦး၊ မေရီနဲ့ ဒိုင်ယာနာကို မခေါ်ပါနဲ့၊ ငါ မင်းကို စကားပြောချင်တယ်”

ကျွန်မတို့ မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက် လမ်းလျှောက်လာခဲ့၏။ အစပိုင်းတွင် စိန့်ဂျွန်က ဘာမျှမပြောခဲ့ပါ၊ နောက်တွင်မူ သူ ကျွန်မဘက်သို့ လှည့်လာခဲ့၏။ "ကျိန်း၊ ငါ အိန္ဒိယကို ရက်သတ္တ ခြောက်ပတ်အတွင်း သွားတော့မယ်၊ ပြီးတော့...ငါ မင်းကို ငါနဲ့ အတူ လိုက်စေချင်တယ်"

ကျွန်မ အံ့သြသွားခဲ့သည်။ စိန့်ဂျွန်သည် အဘယ်ကြောင့် ကျွန်မကို အိန္ဒိယသို့ သူနှင့်အတူ သွားစေလိုပါသနည်း။ ကျွန်မ သူ့ကို မည်သို့ ကူညီနိုင်ပါမည်နည်း။ ကျွန်မသည် သူ့ကဲ့သို့ သန်မာပြီး တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်မှု မရှိသေးချေ။

"ရှင့်ရဲ့ ကူညီသူအနေနဲ့လား" ဟု ကျွန်မ မေးခဲ့သည်။ "ကျွန်မ မတွေးမိဘူး"

"မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ရဲ့အကူအညီအနေနဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ရဲ့ ဓနိုးမယားအနေနဲ့ပေါ့၊ ငါ မင်းကို လက်ထပ်ချင်တယ်၊ ဒါဆိုရင် ငါတို့ အိန္ဒိယမှာ အတူတကွ အလုပ်လုပ်နိုင်မယ်၊ အဲဒီမှာ ဆင်းရဲတဲ့ သူတွေ အများကြီး ရှိတယ်၊ သူတို့ဟာ ငါတို့ရဲ့ အကူအညီကို လိုအပ်နေတယ်"

ယခုတော့ ကျွန်မ ပို၍ပင် အံ့သြသွားခဲ့သည်။ စိန့်ဂျွန်ကို ကျွန်မ မချစ်မှန်း ကျွန်မ အသေအချာ သိပါ၏။ ထို့ပြင် ကျွန်မ သူ့ကို လက်မထပ်လိုချေ။ ကျွန်မ သူ့ကို မချစ်နိုင်ပါ။ ကျွန်မသည် မစ္စတာရိုချက်စတာ့ကိုသာ ချစ်နေ့ဆဲဖြစ်၏။

"ဒါပေမယ့် ကျွန်မ အိန္ဒိယကို မသွားနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မ အဲဒီက လူတွေကို ဘယ်လိုကူညီရမယ်ဆိုတာလဲ မသိဘူး၊ ကျွန်မက ရှင့်လို မဟုတ်ဘူးလေ"

"ကျန်မ ရှင့်ကို ကူညီကောင်း ကူညီနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျန်မဟာ လွတ်လပ်နေမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ကျန်မ ရှင့်ကို လက်မထပ်နိုင်ဘူး၊ ရှင်ဟာ ကျန်မရဲ့ အစ်ကိုပဲ ဖြစ်ရမယ်" ဟု ကျန်မ ပြောခဲ့သည်။

စိန့်ဂျွန်က ကျန်မကို တည်ငြိမ်စွာ ကြည့်နေခဲ့သည်။ "အို... ဒါက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ငါ မင်းကို ပြောပြမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ မင်း အလွယ်တကူပဲ တတ်သွားမှာပါ၊ မင်းဟာ ရွာကျောင်းမှာဆို အမြဲတမ်း အလုပ်ကြိုးစားခဲ့တာပဲ၊ အိန္ဒိယမှာလဲ မင်း အလုပ်ကြိုးစားလုပ်နိုင်မှာပါ"

ကျန်မ အချိန်အတန်ကြာ စဉ်းစားနေမိ၏။ ကျန်မ၏ ဝမ်းကွဲအစ်ကို စိန့်ဂျွန်သည် ကျန်မ၏ အကူအညီကို လိုအပ်နေ၏။

သူသည် အိန္ဒိယတွင် အလွန်အသုံးဝင်သောအလုပ်ကို သွားလုပ်မည် ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မ ဆက်ပြောခဲ့၏။ "ကျွန်မ ရှင့်ကို ကူညီကောင်း ကူညီနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မဟာ လွတ်လပ်နေမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို လက်မထပ်နိုင်ဘူး၊ ရှင်ဟာ ကျွန်မရဲ့ အစ်ကိုပဲ ဖြစ်ရမယ်" ဟု ကျွန်မ ပြောခဲ့သည်။

စိန့်ဂျွန်က ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ သူ၏ ချောမော လှသော မျက်နှာမှာ ကျောက်တုံးကဲ့သို့ အေးစက်ပြီး တည်ငြိမ် သွား၏။ "ဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မင်းဟာ ငါ့ဇနီးပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ငါက ညီမတစ်ဦး မလိုချင်ဘူး၊ မင်း တခြားလူနဲ့ လက်ထပ်မှာကိုလဲ မလိုလားဘူး၊ ငါ မင်းကို ငါတို့သေတဲ့အထိ ငါနဲ့ အတူနေပြီး အတူ အလုပ်လုပ်စေချင်တယ်"

ကျွန်မ လွန်စွာ ဝမ်းနည်းသွားခဲ့၏။ ကျွန်မ၏အချစ်သည် မစ္စတာရိုချက်စတာအတွက်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် သူ အမြဲတမ်း ကျွန်မကို ပြောလေ့ရှိပုံတို့ကို သတိရမိ၏။ စိန့်ဂျွန်ကမူ တစ်မူထူးခြားပါသည်။ သူက ကျွန်မကို လက်ထပ်စေလိုသည်။ သို့သော် သူ ကျွန်မကို မချစ်မှန်း ကျွန်မသိပါသည်။ ကျွန်မ သူ့ကို ကူညီနိုင်ပါသော်လည်း လက်မထပ်ချင်ပါ။ သူသည် လူကောင်းတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မ သူ့ကို မချစ်နိုင်ပါ။ ကျွန်မ သူ့ကို မည်သို့ပြောရမည်ပင် မသိတော့ချေ။

"ငါ နှစ်ပတ်လောက် ခရီးထွက်ရလိမ့်မယ်" ဟု စိန့်ဂျွန်က ဆက်ပြောခဲ့၏။ "ငါပြန်လာတဲ့အခါမှာ မင်းအဖြေကို ငါ လိုချင်တယ်၊ မင်း ငါ့ကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိမ့်မယ်လို့ ငါ ယုံတယ်၊ မင်း ဒီမှာ ဘာကိုမှ မလုပ်ဘဲ ခဏလေးတောင် မနေနိုင်ပါဘူး"

ကျွန်မ အိမ်ပြန်လာသောအခါ ဒိုင်ယာနာက ကျွန်မကို စကားလာပြောခဲ့၏၊ "ကျိန်း၊ မင်းကို ကြည့်ရတာ မပျော်သလိုပဲ၊ မင်းရဲ့မျက်နှာက ဖြူရော်နေတယ်၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

ကျွန်မက သူ့ကိုပြောပြခဲ့၏။ "စိန့်ဂျွန်က ကျွန်မကို သူနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ပြောတယ်"

"ဒါဟာ ဝမ်းသာစရာပဲ" ဟု သူမက ပြောသည်။ "အခု သူ အင်္ဂလန်မှာပဲ နေတော့မှာပေါ့၊ သူ အိန္ဒိယကို မသွားနိုင်တော့ဘူး၊ သူ ငါတို့နဲ့အတူ ဒီမှာပဲ နေတော့မယ်"

"မဟုတ်ဘူး" ဟု ကျွန်မပြောခဲ့၏။ "သူက ကျွန်မကို သူနဲ့အတူ အိန္ဒိယကို သွားစေချင်တယ်"

"ဒါပေမယ့် မင်းကမှ အိန္ဒိယကို မသွားနိုင်ဘဲ" ဟု သူမ ပြောခဲ့သည်။ "မင်းဟာ လုံလောက်အောင် မကျန်းမာသေးဘူး"

"ကျွန်မ မသွားနိုင်ပါဘူး" ကျွန်မ ပြောခဲ့သည်။ "ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ ကျွန်မ စိန့်ဂျွန်ကို လက်မထပ်နိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ သူနဲ့ စိတ်ဆိုးရမှာကိုလဲ ကျွန်မ ကြောက်တယ်၊ သူဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ၊ ဒါပေမယ့် သာမန်လူတစ်ဦး ဘယ်လို ခံစားရမယ် ဆိုတာ သူ နားမလည်ဘူး"

"ငါ သိပါတယ်" ဟု ဒိုင်ယာနာက ပြောသည်။ "ငါတို့ရဲ့ အစ်ကိုဟာ အလွန်ကောင်းတဲ့သူပါ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံမှာ သူဟာ အေးတိအေးစက်နိုင်ပြီး ခေါင်းမာပုံရတယ်"

ထိုညတွင် ကျွန်မ စိန့်ဂျွန်အကြောင်း အချိန်ကြာမြင့်စွာ စဉ်းစားနေမိ၏။ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ချေ။ ကျွန်မက သူ့ကိုမချစ်နိုင်။ သူကလည်း ကျွန်မကို မချစ်။ သို့သော် ကျွန်မ

သူ့ကို အိန္ဒိယတွင် ကူညီကောင်း ကူညီနိုင်ပါလိမ့်မည်။ မည်သို့လုပ်ရမည်ကို ကျွန်မ မသိခဲ့ပါ။ ညမှာ အလွန်တိတ်ဆိတ်လှ၏၊

ရုတ်တရက် အသံတစ်သံကို ကျွန်မ ကြားခဲ့မိသည်ဟု ကျွန်မ ထင်ခဲ့သည်။ "ကျိန်း–ကျိန်း–ကျိန်း" ထိုအသံက ခေါ်နေခဲ့၏။ ၎င်းမှာ မစ္စတာရိုချက်စတာ၏အသံပင် ဖြစ်သည်။

"ရှင် ဘယ်မှာလဲ" ဟု ကျွန်မ အော်ခေါ်မိ၏။ သို့သော် ဖြေသံပေါ်မလာခဲ့ချေ။ ထိုနေရာတွင် မည်သူမျှ မရှိချေ။ ဒါဟာ အိပ်မက်တစ်ခုပေပဲလား။ မဟုတ်ဘူး။ အလွန်ဝေးကွာသော တစ်နေရာရာတွင် မစ္စတာရိုချက်စတာသည် ကျွန်မကို လိုအပ်လျက် ရှိမှန်း ကျွန်မ သိခဲ့၏။ "ငါ သူ့ကို သွားရှာရမယ်" ဟု ကျွန်မ အတွေးပေါက်ခဲ့၏။

နောက်နေ့တွင် မစ္စတာရိုချက်စတာကို ရှာဖွေရန် ကျွန်မ ခရီးထွက်ခဲ့၏။ ရှည်လျားလှသော ခရီးရှည်ကြီး ပြီးဆုံး၍ ကျွန်မ သွန်းဖီးလ်ဟောလ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ အိမ်သို့ ရောက်ရန် အတွက် နောက်ဆုံး နှစ်မိုင်ခရီးကို ကျွန်မ လမ်းလျှောက်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်မ စိတ်လှုပ်ရှားနေ၏။ ကျွန်မ၏ ယခင်အိမ်ကို မြန်မြန် မြင်တွေ့ချင်ခဲ့၏။ သစ်ပင်များမှာလည်း ယခင်ကအတိုင်းဖြစ်၏။ လမ်းမှာလည်း ယခင်အတိုင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ အိမ်သို့ရောက်လာခဲ့ပြီး ရပ်၍ ငေးကြည့်နေမိတော့သည်။

ဒုက္ခပါပဲ။ ကျွန်မ၏ လှပသော အိမ်၊ သွန်းဖီးလ်ဟောလ်သည် ဘယ်မှာနည်း။ ထိုနေရာ၌ ယခု ကျဉ်းနေ၍ မည်သူမျှ

ကျွန်မ အိမ်သို့ရောက် လာခဲ့ပြီး ရပ်၍ ငေးကြည့်နေမိတော့သည်။
ဒုက္ခပါပဲ။ ထိုနေရာ၌ မည်သူမျှ မနေနိုင်တော့ချေ။

မနေနိုင်တော့ချေ။ မစ္စဖဲယားဖက်စ်သည် အဘယ်ကြောင့် ကျွန်မ၏ စာများကို မပြန်ကြားခဲ့သည်ကို ယခုတော့ ကျွန်မ နားလည်ခဲ့ပါပြီ။ အိမ်နံရံများမှာ ထောင်မတ်နေခဲ့ကြဆဲ ဖြစ်သော်လည်း ပြတင်းပေါက်များမှာ ညစ်နွမ်းပြီး တံခါးရွက်များ မရှိတော့ချေ။ ထို့ပြင် အမိုးများလည်း မရှိတော့ချေ။ မြက်ပင်များမှာ ရှည်လျားနေပြီး ဥယျာဉ်ထဲတွင်လည်း ပန်းများ မရှိတော့ပေ။ အိမ်၏ပျက်စီးနေသော နံရံများမှာ မည်းညစ်ပြီး တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ငှက်သံများနှင့် လေသံများသာ ရှိတော့သည်။ ယခု မစ္စဖဲယားဖက်စ်သည် ဘယ်မှာနည်း။ အေဒဲယ်ကလေးရော ဘယ်မှာနည်း။ ပြီးတော့ မစ္စတာရိုချက်စတာရော ဘယ်မှာနည်း။

သူတို့ကို ရှာဖွေနိုင်ရန် ရွာဆီသို့ ကျွန်မ အမြန်ပြန်သွားခဲ့၏။ ရွာထဲရှိ လူတစ်ဦးအား သွန်းဖီးလ်ဟောလ်အကြောင်း ကျွန်မကို ပြောပြရန် ပြောခဲ့သည်။

"အခု အဲဒီမှာ ဘယ်သူမှ မနေတော့ဘူး" ဟု သူက ကျွန်မကို ပြောပြခဲ့သည်။ "ပြီးခဲ့တဲ့ ဆောင်းဦးရာသီတုန်းက သွန်းဖီးလ်ဟောလ်မှာ မီးလောင်ခဲ့တယ်၊ ကြောက်စရာပါပဲ၊ အိမ်ဟာ ညသန်းခေါင်မှာ မီးလောင်ခဲ့တာပဲ"

"ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့တာလဲ" ဟု ကျွန်မ သူ့ကို မေးခဲ့သည်။

"မစ္စတာရိုချက်စတာရဲ့ဇနီးက မီးစလောင်စေခဲ့တယ်လို့ အများက ယူဆကြတယ်၊ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ သူမကို မမြင်ဖူးကြဘူး၊ ဒါပေမယ့် လူတွေကတော့ သူမဟာ ရူးနေတယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ သူမဟာ ထပ်ခိုးထဲက သူမရဲ့ အခန်းကနေပြီး မီးစရှို့ခဲ့တယ်လို့ လူတွေက ထင်ကြတယ်၊ ဒီလိုဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ

အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူး၊ မစ္စတာရိချက်စတာက အိမ်မှာ ရှိနေခဲ့ပေမယ့် အေဒဲယ်ဆိုတဲ့ ကလေးမလေးကတော့ အဝေးက်ကျောင်းမှာ ရောက်နေပြီး မစ္စဖဲယားဖက်စ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးကတော့ အဝေးမှာ မိတ်ဆွေတချို့နဲ့အတူ ရှိနေခဲ့တယ်၊ မစ္စတာရိချက်စတာဟာ အဲဒီအချိန်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ချင်ပုံရတယ်၊ သူဟာ အရမ်းစိတ်ဆင်းရဲနေပုံ ရတယ်လို့ လူတွေက ပြောကြတယ်၊ သူဟာ မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးကို လက်ထပ်ချင်ခဲ့ပေမယ့် သူမက ထွက်ပြေးသွားခဲ့တယ်လို့လဲ သူတို့က ပြောတယ်”

“ကျွန်မကို မီးလောင်တဲ့အကြောင်း ပြောပြစမ်းပါ” ဟု ကျွန်မ ပြောခဲ့သည်။

“မီးစလောင်တဲ့ အချိန်မှာ...” သူက ဆက်ပြော၏။ “မစ္စတာရိချက်စတာဟာ အစေခံအားလုံးကို အပြင်ထွက်ခိုင်းခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ဇနီးကို ကယ်ဖို့ သူ အိမ်ထဲကို ပြန်ဝင်သွားခဲ့တယ်၊ သူမဟာ ထပ်ခိုးပေါ်မှာ ရှိနေတုန်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူမက ခေါင်းမိုးပေါ်တက်သွားခဲ့တယ်၊ ငါ သူမကို အဲဒီနေရာမှာ တွေ့ခဲ့တယ်၊ သူမက ခေါင်မိုးပေါ်မှာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး သူမရဲ့ လက်တွေကို ဝှေ့ရမ်းပြီး အော်နေခဲ့တယ်၊ မစ္စတာရိချက်စတာက သူမကို ကူညီဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် သူ ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်ခဲ့ဘူး၊ ရုတ်တရက်ပဲ သူမက ခေါင်းမိုးပေါ်က ခုန်ချလိုက်တယ်”

“သူမ သေသွားသလား” ဟု ကျွန်မက မေးခဲ့တယ်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူမ ချက်ချင်းပဲ သေသွားတယ်၊ ပြီးတော့ မစ္စတာရိချက်စတာလဲ အလွန်ပဲ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဒဏ်ရာရသွားခဲ့တယ်၊ နောက်ဆုံး သူ ထွက်လာတဲ့အချိန်မှာ သူဟာ မျက်စိကန်း

သွားပြီး လက်တစ်ဖက်လဲ ဆုံးရှုံးသွားတယ်” ထိုလူက သူ့ခေါင်းကို ခါရမ်းခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့် မစ္စတာရိုချက်စတာမှာ အသက်ရှင်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ သူ ဒဏ်ရာရခဲ့သော်လည်း မသေခဲ့ချေ။ ချက်ချင်းပင် ကျွန်မ မျှော်လင့်ချက် ပြန်လည် စတင်လာခဲ့၏။ ကျွန်မသည် ထိုလူကို မေးခွန်းများ ဆက်မေးခဲ့ရသည်။

“အခု မစ္စတာရိုချက်စတာ ဘယ်မှာနေသလဲ” ဟု ကျွန်မ မေးခဲ့၏။

“သူ အင်္ဂလန်မှာပဲ နေလား”

“ဟုတ်တယ်” ဟု ထိုသူက ဖြေသည်။ “သူဟာ ခရီးဝေး မသွားနိုင်တော့တဲ့ သနားစရာ လူတစ်ယောက်ပါ၊ ဒီကနေ မိုင်သုံးဆယ်လောက်ဝေးတဲ့ ဖာန်ဒင်းန်မှာ သူနေတယ်၊ အဲဒါဟာ တိတ်ဆိတ်တဲ့နေရာတစ်ခုပါပဲ၊ သူဟာ အဲဒီမှာ အစေခံနှစ်ယောက်နဲ့ တိတ်တိတ်ကလေး နေတယ်၊ သူ့မှာ ဘယ်တော့မှ ဧည့်သည် မရှိဘူး”

ဖာန်ဒင်းန်းသို့သွားရန် ကျွန်မ ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ထိုနေရာသို့ ကျွန်မ မမျှောင်ခင်လေးမှာပင် ရောက်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်မ အိမ်အနီးသို့ ရောက်လာစဉ် အိမ်ရှေ့တံခါး ပွင့်လာပြီး လူတစ်ဦး ထွက်လာခဲ့သည်။ ဤလူမှာ မစ္စတာရိုချက်စတာမှန်း ကျွန်မ ချက်ချင်း မှတ်မိခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ယခု သူ့မှာ အလွန် ခြားနားခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သူသည် အရပ်မြင့်၍ သန်မာနေဆဲ ဖြစ်ပြီး သူ့ဆံပင်များမှာလည်း နက်မှောင်နေဆဲဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့မျက်နှာမှာ ဝမ်းနည်းနေပုံ ရပြီး အကူအညီမပါဘဲ လမ်း

မလျှောက်နိုင်တော့ချေ။ နောက်ဆုံးတွင် သူ ပြန်လှည့်သွားပြီး အိမ်ထဲသို့ ညှိုးနွမ်းစွာဖြင့် ပြန်ဝင်သွားခဲ့သည်။

တံခါးလာဖွင့်ပေးသော အစေခံ မေရီက ကျွန်မကို ချက်ချင်း မှတ်မိခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မကို မြင်တွေ့ရ၍ သူမ အလွန်အံ့အားသင့် သွားခဲ့၏။ မစ္စတာရိုချက်စတာနှင့် သွန်းဖီးလ်ဟောလ်မှ မီးလောင်မှု အကြောင်း အားလုံးကို ကျွန်မ သိပြီးဖြစ်ကြောင်း သူမအား ကျွန်မ ပြောပြခဲ့ပါသည်။ "မစ္စတာရိုချက်စတာကို ဧည့်သည်ရောက် နေကြောင်း ပြောပေးပါ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါ ဘယ်သူလဲဆိုတာကို တော့ သူ့ကို မပြောပဲနဲ့"

"သူ မင်းကို တွေ့ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မစ္စကျိန်း" ဟု သူမက ပြောသည်။ "သူဟာ အခုအချိန်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ တွေ့ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး"

ကျွန်မ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားခဲ့ပါသည်။

"အဲဒီနေရာမှာ ဘယ်သူလဲ" မစ္စတာရိုချက်စတာက မေးခဲ့၏။ "အဲဒါ မင်းလား မေရီ၊ ငါ့ကို ဖြေစမ်းပါဦး၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

"ရှင် ရေနည်းနည်းသောက်မလား" ဟု ကျွန်မ သူ့ကို မေးခဲ့သည်။

"ဒါ ဘယ်သူလဲ၊ ငါ့ကို ပြောပါ" ဟု သူက ပြောသည်။ သူသည် အံ့အားသင့်နေပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေခဲ့သည်။

"မေရီက ကျွန်မကို သိတယ်" ဟု ကျွန်မ ပြောခဲ့သည်။ "ကျွန်မ ဒီညနေပဲ ရောက်တယ်" ကျွန်မ သူ့လက်ကို ကိုင်ထားလိုက်သည်။

"ကျိန်း၊ ကျိန်းလား" ဟု သူက မေးခဲ့၏။ "ကျိန်း တကယ်ပဲ မင်းနော်"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မပါပဲ" ဟု ကျွန်မ ပြောသည်။ "ရှင်နဲ့အတူ ပြန်နေရမှာကို ကျွန်မ အရမ်းပျော်တာပဲ၊ အခု ကျွန်မ ရှင့်ကို ဘယ်တော့မှ ခွဲမသွားတော့ဘူး"

"ဒါပေမယ့် ကျိန်း၊ မင်း ဘယ်သွားတာလဲ၊ မင်း ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့သလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ မင်း သွန်းဖီးလ်ဟောလ်ကို ရုတ်တရက် ခွဲသွားတာလဲ၊ ဘာငွေမှ မပါဘဲ မင်း ဘာလို့ ထွက်သွားရတာလဲ၊ ခဏစောင့်ပြီး မင်းကို ကူညီနိုင်ခွင့် ငါ့ကို ဘာလို့ မပေးခဲ့ရတာလဲ" ဟု သူက မေးခဲ့သည်။

"ကျွန်မ ဘာလို့ ထွက်သွားသလဲဆိုတာ ရှင်သိပါတယ်" ဟု ကျွန်မ ပြောခဲ့သည်။ "ရှင် စိတ်ပူပန်ခဲ့ရတဲ့အတွက် ကျွန်မ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့ အရာရာဟာ ပြောင်းလဲခဲ့ပါပြီ၊ ကျွန်မဟာ ချမ်းသာတဲ့ 'အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်နေပြီ" ဟု ကျွန်မ ပြောခဲ့သည်။ "ပြီးတော့ ကျွန်မမှာ ဝမ်းကွဲမောင်နှမသုံးယောက်လဲ ရခဲ့တယ်" ကျွန်မ၏ ဝမ်းကွဲမောင်နှမများ အကြောင်းနှင့် ကျွန်မ၏ အိမ်အသစ်အကြောင်း အားလုံးကို မစ္စတာရိုချက်စတာအား ကျွန်မ ပြောပြခဲ့သည်။

"အခု မင်း ငါ့ကို မလိုအပ်တော့ဘူး" ဟု သူက ပြောသည်။ "ဒါပေမယ့် မင်း တကယ်ပဲ ငါနဲ့အတူနေနိုင်မှာလား" သူ့စကား သံတွင် မျှော်လင့်ချက်တို့ ပြန်လည်ပါဝင်ခဲ့ပါသည်။

"ကျွန်မ နေနိုင်ပါတယ်" ဟု ကျွန်မ ပြောခဲ့သည်။

"ဒါပေမယ့် မင်း ငယ်ပါသေးတယ်၊ မင်းတစ်ချိန်ချိန်မှာ လက်ထပ်ချင်လာပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလူဟာ ငါတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ငါဟာ အခု မျက်စိကန်းနေပြီး ဘာမှ မလုပ်နိုင်တော့ဘူး၊ မင်း ငါ့ကို လက်ထပ်ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ လူငယ်လူရွယ်တစ်ဦးကိုသာ မင်း လက်ထပ်ချင်မှာပါ၊ မင်းရဲ့ အစ်ကို ဝမ်းကွဲ စိန့်ဂျွန်ရစ်ဗားစ်ဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲ" ဟု သူက မေးခဲ့သည်။ "သူဟာ အသက်ကြီးကြီး လူတစ်ယောက်လား"

"မဟုတ်ဘူး၊ သူဟာ ငယ်ရွယ်ပြီး ရုပ်ချောပါတယ်"

"မင်း သူ့ကို နှစ်သက်သလား" ဟု မစ္စတာရိုချက်စတာက မေးခဲ့သည်။

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ သူ့ကို နှစ်သက်တယ်" ဟု ကျွန်မ ဖြေခဲ့သည်။ "သူဟာ အလွန်တော်တဲ့ လူတစ်ဦးပါ"

"ပြီးတော့ သူကရော မင်းကို နှစ်သက်သလား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီလိုပဲ ကျွန်မ ထင်တယ်၊ သူက ကျွန်မကို သူနဲ့ လက်ထပ်စေချင်တယ်"

"ဒါဆို မင်း သူ့ကို လက်ထပ်မလား"

"မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ သူ့ကို လက်မထပ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်မ သူ့ကို မချစ်ဘူး"

မစ္စတာရိုချက်စတာသည် ချက်ချင်းပင် ပိုပျော်သွားပုံရသည်။ သူက ကျွန်မလက်ကို ကိုင်ထားခဲ့၏။ သူသည် အချိန်ကြာမြင့်စွာ ငြိမ်သက်နေခဲ့ပြီးနောက် သူ ကျွန်မကို စကားပြောခဲ့သည်။ "ဂျိန်း၊ ငါ မင်းကို အခု ထပ်ပြောလို့ ရပြီ၊ မင်း ငါ့ကို လက်ထပ်နိုင်မလား" ဟု သူက မေးခဲ့သည်။

ထို့နောက် မစ္စတာရိုချက်စတာက စကားပြောခဲ့သည်။
"ဂျိန်း၊ ငါ မင်းကို အခု ထပ်ပြောလို့ ရပြီ" ဟု သူက ပြောသည်။
"မင်း ငါ့ကို လက်ထပ်နိုင်မလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ ရှင့်ကို လက်ထပ်နိုင်ပါတယ်" ဟု ကျွန်မ သူ့ကို ပြောခဲ့ပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင်တော့ ကျွန်မ အမှန်တကယ်ပင် ပျော်ရွှင်ခဲ့ရပါ၏။ ထို့ပြင် မစ္စတာရိုချက်စတာသည်လည်း ကြာရှည်စွာ ဝမ်းနည်းမနေနိုင်တော့ပါ။

သုံးရက်အကြာတွင် ကျွန်မသည် မစ္စတာရိုချက်စတာ၏ ဧနီးဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဒိုင်ယာနာနှင့် မေရီတို့ထံသို့ ကျွန်မ စာရေးခဲ့ပါသည်။ မင်္ဂလာသတင်းမှာ သူတို့ကို အလွန်ပျော်ရွှင်စေခဲ့သည်။ စိန့်ဂျွန်ထံသို့လည်း ကျွန်မ စာရေးခဲ့သော်လည်း သူ့ထံမှ ပြန်စာမရခဲ့ချေ။ သူသည် အိန္ဒိယသို့သွားပြီး ထိုနေရာတွင် အလုပ်ကို ကြိုးစားပမ်းစား ဆက်လုပ်နေဆဲ ဖြစ်၏။ သူသည် ဘယ်သောအခါမျှ လက်မထပ်ခဲ့ချေ။

မစ္စတာရိုချက်စတာနှင့် ကျွန်မတို့သည် အတူတကွ အလွန်ပျော်ရွှင်စွာနေခဲ့ကြပါသည်။ ယခုတော့ ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်ပင် ရှိခဲ့ပြီ။ ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ပြီး နှစ်နှစ်မျှ ကြာသောအခါ မစ္စတာရိုချက်စတာသည် မျက်လုံးတစ်ဖက် ပြန်လည်မြင်လာခဲ့သည်။ သူသည် ဘယ်သောအခါမျှ ကောင်းမွန်စွာ မမြင်ရသော်လည်း ယခုတော့ သူ ကျွန်မကို တွေ့မြင်နိုင်ပြီး ကျွန်မတို့၏ သားသမီးများကိုလည်း တွေ့နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မတို့၏ ဧာတ်ကြောင်းမှာ ထူးဆန်းဝမ်းနည်းဖွယ် ဧာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပြီး စိတ်ပျက် အားငယ်ဖွယ်ရာများ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော်လည်း ယခုတော့ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မတို့ အတူတကွ ပျော်ရွှင်စွာနေကြပြီ ဖြစ်ပါသည်။

Jane Eyre is a poor young teacher who works for the rich Mr Rochester. She loves him and wants to marry him. He loves her too, but he has a secret which brings them great sadness.

Pyi Zone Readers is a series of simplified stories which introduces you step-by-step to the literature that has made Pyi Zone Books worlds famous. This series offers you classics, best-sellers, film-titles and original stories. Each book has extensive exercises, a detailed introduction and clear information about the syllabus. They are published at seven levels from Easystarts (200 words) to Advanced (3000 words).

တတိယအဆင့်စကားလုံး (၁၀၅၀)

Level 3 Pre-Intermediate (1050 words)

Retold by Ann Ward

Translated by Su Htet

- ☐ 6 Advanced (3000 words)
- ☐ 5 Upper Intermediate (2300 words)
- ☐ 4 Intermediate (1650 words)
- ■ 3 Pre-Intermediate (1050 words)
- ☐ 2 Elementary (500 words)
- ☐ 1 Beginner (300 words)
- ☐ Easystarts (200 words)

- ☐ Contemporary
- ■ Classics
- ☐ Originals

- ■ British English
- ☐ American English

Pyi Zone Education

Published and distributed

648157076

Price : 1100.00

ကိုမ်းအာခဲ့(ဆုထက်(ဘာသာပြန်))

TAI Books & Arts